DEUS EX

Traducere de ION DORU BRANA

NORMAN SPINRAD

DEUS X

Copyright © 1992 by Norman Spinrad

© Editura Nemira & Co, 1997

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:

Str. Crinului nr. 19, sector 1, București

Tel.: 668.54.10; 668.70.51; 223.48.54

Fax: 668.70.51

Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9301-72-2

Lui Jean Daladier

1

Se zice că astea sunt ultimele zile, măicuța Gaia a fost asasinată de odraslele ei degenerate, recifele sunt acoperite de cadavre, gheața continuă să se topească, apele să crească și biosfera să se lichefieze ca o meduză mare, eșuată pe țărmul lui Marte.

Suntem descendenții și descendentele unor bătrâne maimuțe, fără doar și poate, nu prea înțelepte. Dar, pe de altă parte, una dintre cărțile noastre sfinte spune că suntem făcuți, cu toții, din țărână. Așa că, având în vedere obârșiile noastre, poate că nu ne-am descurcat prea rău. Și, cu meseria mea, am ajuns la convingerea că până și entitățile din Partea Cealaltă nu fac decât să joace, cât pot mai bine, cărțile care le-au fost împărțite de altcineva...

Mi s-a spus că asta nu-i o atitudine bună. Dar mulți dintre cei care afirmă lucrul ăsta mă plătesc cu bani grei ca s-o adopt în folosul propriilor lor combinații. Fiindcă numai așa poți trata cu ceea ce se află în Partea Cealaltă, indiferent dacă socoți că ai de-a face cu spirite electronice, cu „scumpii noștri dispăruți" sau doar cu fantomele de sisteme experte, care bântuie biții și octeții.

Chiar de crezi că în Partea Cealaltă nu există nimic capabil de simțire, sunt destui care știu să modelizeze sentimentele suficient de bine, pentru a trece cu succes orice test emoțional Turing. Așa încât, o dată ajuns în Roma de

după moarte, ai tot interesul să-ți modelizezi ca atare manierele, pentru că entităților de-acolo nu le e greu deloc să te facă să-nțelegi când o atitudine de genul eu-sunt-mai-real-decât-tine le scoate din sărite.

În ceea ce mă privește, nu mă amăgesc, omule. Chiar dacă m-am născut în zilele de pe urmă, puținul care-a mai rămas din bătrâna noastră biosferă bolnavă o să mai dăinuiască încă multă vreme după ce eu mă voi fi dus la răsplata mea aleasă.

Poate că Iarba e cea care-mi dă seninătatea asta. Fiindcă taica Sol nu mai pare atât de prietenos astăzi, fără ozonul care să protejeze sărmana noastră piele de razele lui mortale. Dar părerea mea e că nu astrul zilei s-a schimbat. Ca să nu mai pun la socoteală că, fără el, ar fi doar întuneric! Drept care, eu unul mă ung cu cremă parasol, îmi pun vechea pălărie de paie și ochelarii negri, îmi aprind o țigară cu marijuana și o pornesc la drum pe mările însorite.

Numește-mă, dacă vrei, Ishmael. Nu e numele meu, însă prefer să plec urechea la Marea Galenă Albă decât să mă alătur marșului funebru!

Numele meu adevărat e Marley Philippe, și locuiesc pe *Mellow Yellow*[1]. Asta-i ambarcația mea, omule, nu vreo năzăreală provocată de Iarbă, și, pentru mine, e cum nu se poate mai reală. Am cumpărat-o din câștiguri ilicite – mai bine să nu știi de ele –, acum șase ani, și încă-i tot ce poate fi mai performant.

Yellow e un velier de doișpe metri, ale cărui „pânze" servesc și ca baterii solare. În plină noapte, pe o mare ca oglinda, și cu rezerva totală de energie acumulată în trei zile, e și acum în stare să facă șaptesprezece noduri timp de zece ore în șir și să-mi alimenteze echipamentul de lucru,

---

[1] După titlul unui popular cântec al lui Donovan, din perioada „psihedelică"; în argoul traficanților și consumatorilor de droguri: coajă de banană uscată, pentru a fi fumată, LSD sau tabletă de Valium (n. tr.).

ba chiar să-mi asigure și cincizeci de wați de muzică de voiaj. La un ciclon mai nasol, velele se repliază în catarge, catargele se rabat în punte, cupola cockpitului se ridică și pot să etanșez o cabină, cu o bucătărioară curățică, un frigider baban și tot ce-mi trebuie ca să trăiesc la bord, inclusiv, la o adică, să mă joc de-a submarinul.

Ce altceva și-ar mai putea dori un pârlit ca mine? Decât, firește, o mare plină de peștișori zburdalnici și de insule tropicale, la fel de pline de fructe delicioase și de fetișcane oacheșe lenevind sub soarele mângâietor. Ce-i drept, astea-s cam greu de obținut acum, când paradisul din Antilele strămoșilor mei s-a redus la un șirag de roci vârâte unele într-altele, care se cramponează de vestigii de munți înconjurate de mlaștini litorale muribunde, și toate insulele din Pacific, în afara celor mari, urbanizate, s-au scufundat de multișor în oceanul pustiit.

Dar, dacă mâna nătângă a omului a distrus ostroavele însorite de altădată, prostia omenească a și creat, tot la fel de inconștient. A creat, în Scandinavia, fiorduri unde, printre falnice faleze abrupte și năpădite de o junglă subtropicală, poți naviga pe ape cristaline, în care focile se refugiază ca să pască bancuri de sardele. A creat întinsa Mare a Egiptului, unde străbați opt sute de kilometri de stufăriș, invadat de păsări care fug de deșertul Africii Centrale. A creat posibilitatea de a face explorări subacvatice pe străzile de smarald – verde coclit! – ale fostului New Orleans. A creat majoritatea țărmurilor transformaționale ale Mediteranei, unde îmi petrec timpul din noiembrie până în aprilie.

Cu cremă parasol, cu pălărie de paie și cu ochelari negri, soarele nu-i atât de aprig în această perioadă a anului. Iar dacă ai norocul să fii negru, ca mine, chiar poți să profiți de el.

Îmi place să traversez strâmtoarea Gibraltar pe la sfârșitul lui octombrie și să navighez spre Est, prin largul litoralului nordic – ceea ce se numea cândva Costa Brava și Côte

d'Azur. Alcătuită când din munți coborând în mare, când din câmpii de coastă și delte, e o veche, foarte veche, regiune a așa-zisei lumi civilizate, care-a acumulat ruine interesante încă înainte ca romanii să înceapă a le trage șuturi în fund grecilor.

Cea mai mare parte a ultimului strat, cel mai puțin romantic, fâșia de plajă ticsită de farafastâcuri pentru turiști de la sfârșitul secolului al XX-lea, care se întindea de la Stâncă până la Nisa, a fost acoperită, slavă Domnului, de ape, lăsând doar orașele plutitoare locuite de *boat people*[1] deasupra hotelurilor scufundate, devenite azi tabere de refugiați pentru puținii pești rămași în marea ce agonizează.

În unele locuri, în care vechea coastă era mai accidentată, orașele și satele s-au retras, încetul cu încetul, pe pantele abrupte, pe măsură ce apa urca; în altele, localități situate cândva la înălțime, se află, astăzi, la nivelul mării. De-a lungul litoralului estic al Americii de Nord, pe coastele Mării Nordului, și-n alte zone asemănătoare, unde marile orașe depopulate se pitesc în spatele uriașelor diguri, s-ar zice că-i o linie de bătaie, unde se știe dinainte cine va fi învins. Dar aici, jos, populațiile rămase par, de-a dreptul, să fi urmat curentul, așa cum au făcut-o dintotdeauna satele și orașele lor de coastă, veșnic năruite, urcând și coborând o dată cu timpul și cu marea.

În prezent, o iau, de obicei, pe lângă cizma Italiei, cam până prin dreptul Siciliei, apoi traversez marea spre coasta africană. Înainte, urcam uneori de-a lungul țărmului adriatic, până la acea bătrână Veneție defunctă, ca să fumez Iarba în mijlocul ruinelor pelagice și să mă înduioșez de mărețele nebunii ale Omului Lumii Vechi, ale cărui monumente trainice sunt cele dedicate unei posterități infinite a Gloriei Apuse.

---

[1] Refugiați care locuiesc pe ambarcații improvizate (n. tr.).

În ultimii ani, nu m-am mai aventurat așa departe; nu-mi place să concurez cu soarele estival, ca să mă întorc în Atlantic și să urc până la fiorduri, pentru a aștepta sfârșitul verii sub ceruri mai clemente.

Odată, pe la începuturile carierei mele migratoare, am parcurs în viteză itinierarul meu răsăritean și am coborât valvârtej pe lângă coasta italiană, ca să pot da o raită prin insulele grecești, înainte de-a fi nevoit să fac cale întoarsă pentru a evita soarele. Amarnică greșeală, omule! Calculele mele s-au dovedit mult prea optimiste... Iar iluziile mele clasice, așijderea.

Insulele grecești au pățit-o urât de tot. După ce peștii au murit și soarele a devenit funest pentru turism, economia s-a dus de râpă, iar livezile și pășunile s-au ofilit. Așa încât, din regatul vrăjit al miturilor lui Homer, n-au mai rămas decât niște insule-osuare, abandonate actualmente unor cete de șobolani de ruine umani, care înoată jalnic către tine, cu un cuțit în dinți și cu o sticlire înfometată în ochi.

Fratele meu negru, să nu te prindă răsăritul soarelui de vară pe meleagurile astea!

Dar m-a prins. Sute de insule se înălțau încă, mai mult sau mai puțin, din marea moartă, de culoare azurie, toate, cu osemintele albite ale unor așezări omenești, care existau deja de vreo mie de ani atunci când strămoșii mei au fost smulși de la sânul maicii Africa, pentru a fi aruncați în temnița blestemată a Babilonului american. Nu știu ce căutam navigând de săptămâni pe această Mare a Sargaselor pietrificată, cu straniile ei vestigii de orășele de coastă și cu sublimele ei monumente de marmură bătute de vânturi, deprimante, prea moarte chiar și pentru niște fantome homerice.

Orice voi fi căutat, nu am găsit! În schimb, o creștere prea timpurie a procentului de ultraviolete m-a surprins pe

când mă aflam încă în largul coastelor algeriene, și-a trebuit să rămân timp de opt zile în cockpit și în cabină, meditând la oroarea celor ce se petreceau, fără a cuteza măcar să mă ating de Iarbă.

În cele din urmă, mi-am spus că nu cumpărasem *Mellow Yellow* ca să devin un explorator temerar, sau ca să-mi întunec orizontul cu aduceri aminte despre ceea ce trebuie să fi fost pe vremuri lumea noastră, ci pentru a cutreiera la nesfârșit mările cele mai tihnite pe care le puteam găsi, realizând astfel, cât mai bine, visul ancestral vehiculat de toate acele cântece retro-*reggae*, atât de populare în New Yorkul copilăriei mele.

Dacă voiam să mă joc de-a Cristofor Columb și să mă aventurez în ape adânci, necunoscute, întrebându-mă dacă nu urma s-ajung la capătul lumii și să navighez în vid, aveam tot ce-mi trebuia în Partea Cealaltă.

Peștii nu mai sar din mare în plasa oricărui pierde-vară care colindă plaja. Nici eu nu mai pot trage la țărm unde mi se năzare, ca să-mi fac plinul cu fructe culese din copaci. În plus, omul mai are și alte cheltuieli în viața asta, așa că iată de ce până și eu am nevoie de-o slujbă!

Majoritatea slujbelor încă mai înseamnă să te duci undeva la lucru, ceea ce presupune să ai și un domiciliu. Big Boardul însă e peste tot și nicăieri, astfel încât, aceia dintre noi care se îndeletnicesc cu el pot să hălăduiască pe unde le e vrerea, după pofta inimii.

În ceea ce mă privește, posed un hamac agățat în cabină, lângă consolă, și-un *spinnaker*[1] antenă-satelit. Tot ce am de făcut e să mă întind în hamac, să-mi pun dinocasca și să mă conectez.

Sunt ceea ce s-ar putea numi un fel de detectiv particular: ochi, urechi și nas de copoi de închiriat. La New

---

[1] Velă mare, triunghiulară, ușoară și concavă, situată înspre prova și folosită la navigația cu vânt din spate (n. tr.).

York, unde lucram în *meatware*[1], stăteam cu ochiul la gaura cheii, supravegheam camere de hotel cu contorul în funcțiune, pipițe, inși libidinoși și soți infideli, cu brice antice puse la îndemână, pe noptieră.

Actualmente, domeniul meu e Partea Cealaltă. Unii ar putea spune că nu-i tocmai lucrul cel mai indicat pentru sănătatea ta mintală. Dar, ascultă-mă pe mine, omule, e mult mai puțin periculos pentru gingașul tău cur negru.

Frontiera transcorporală e un adevărat filon pentru profesia de jurist, și, în consecință, pentru rarii investigatori privați care știu cum să se descurce, încât să pună lucrurile la cale cu entitățile din Partea Cealaltă.

O întreagă faună juridică a proliferat din momentul în care barosanii au început să-și cloneze entități succesoare ale matricei *meatware* încă dinainte ca siliciul să devină calea rafinată pe care nu trebuie s-o apuci.

Chiar și-n ziua de azi, cu uniclonele pe care mai toate legislațiile le recunosc ca fiind prelungirea tiparelor lor *meatware* originare, chestiunea statutului duplicatelor suscită o grămadă de procese. *Meatware*-ul unui tip expiră, strivit de-un munte de datorii și ținând mâna unei neveste de care-așteaptă să se descotorosească de zece ani. Or, omul a subscris la o poliță forfetară de cinci dolari. Prin urmare, se cultivă cinci clone ale genotipului său și i se transferă *software*-ul în fiecare dintre ele.

Care-i originalul? Nici unul? Toate cinci? Pe cine caută banca depozitară a documentului său? Cu cine e căsătorită legal văduva defunctului? Cui i se încredințează copiii spre creștere? Cine ia casa? Dar acțiunile?

Și ăsta nu-i decât vârful *meatware* al aisbergului. În general, duplicatele *meatware* sunt considerate cel puțin

---

[1] *Hardware, software... meatware! Meat* – carne, prin extensiune: corp, trup (n. tr.).

ființe umane cumsecade, dar entitățile informatice din Partea Cealaltă reprezintă aur curat sub aspect legal.

Niciodată, dar absolut niciodată, nu se va reuși să se definească juridic toate astea. În afara matricei *meatware*, nimic n-a fost recunoscut vreodată ca fiind uman, din punct de vedere legal. Ceea ce nu-nseamnă că n-am avut de-a face cu o mulțime de cazuri în care moștenitorii au ajuns pe drumuri din cauza unui testament abrogat în timp real de entitățile succesoare transcorporale. Pe de altă parte, sub legislații mai conservatoare, cetățenii din Partea Cealaltă nu au mai multe drepturi decât un program de calcul tabelar, iar moștenitorii obișnuiesc să revândă subrutine, sau chiar copii complete, ca sisteme experte aservite marilor concerne informatice.

Uneori, tiparul *meatware* cedează în avans drepturile de reproducere a sistemului expert propriului său succesor transcorporal. Uneori, moștenitorii denunță tranzacția și-și revând propriile lor duplicate, și cu toții se dau în judecată unii pe alții pentru contrafacere. Am lucrat la un caz în care o entitate succesoare i-a intentat proces tiparului său *meatware*, pentru a anula un astfel de contract, și a obținut câștig de cauză!

Văd, așadar, fel de fel de lucruri. Rechini ai voracității universale. Avocați ai matricei *meatware* originare, și avocați care încearcă să reprezinte chiar entitățile succesoare. Agenți guvernamentali sau creaturi încă și mai dubioase...

La urma urmei, toată lumea se conectează în permanență la Big Board. O faci când consulți un program de telecomunicații, când soliciți o conferință a lui Einstein, când îți transferi acțiunile ori de câte ori ești confruntat cu Tony-cel-Slut sau cu Perceptorul. Sistemele videofonice mondiale, băncile de date, rețelele de comunicații, sistemele comerciale și guvernamentale, controlul circulației, rețelele satelit, ecomonitoarele – toate ne mitraliază cu biții și octeții lor pe suprafața strălucitoare a Big Boardului.

Îl bidimensionezi pe ecran plat, îți șoptește la ureche, poți să-i vorbești și poate să-ți vorbească. Poți să-ți pui dinocasca și mănușile și să pătrunzi în interiorul lui, sau poți doar să apeși pe o tastatură și să obții răspunsuri în cifre și litere.

Tot ceea ce vrea să vadă majoritatea oamenilor este suprafața Big Boardului. Or, suprafața oficială e un spațiu de lucru cât se poate de curat și de agreabil, cu taste funcționale normale și cu entități de legătură identificabile, demne de dragostea unei mame.

Dar există un imens abis sub suprafața realității noastre electronice oficiale, și, fraților, sunt și rechini în apele alea, sau, în orice caz, simulări de sistem expert echivalente. Iar eu sunt plătit pentru a merge acolo.

Poți să-mi spui detectiv particular, dar stră-stră-străbunicul tău m-ar fi numit șaman. Dintr-un anumit punct de vedere, invoc într-adevăr morții, deși există momente în care mai că-mi vine a crede că spiritele sunt cele care mă invocă *pe mine...*

Dar ocupația mea nu-mi îngăduie să adopt genul ăsta de poziție. Ca toți detectivii particulari, sunt disponibil la un anumit tarif. Și ca toți șamanii, sunt o interfață între această parte a Hotarului și Cealaltă, un mediu, un suport de comunicație. Nu un agent activ. Cel puțin asta e ceea ce nu încetez să-mi repet de fiecare dată când destine mai complicate decât bilanțul meu financiar își înfig ascuțișul realității lor într-un loc sensibil din sufletul meu.

Chiar și prima oară când am încheiat o afacere cu Biserica Romano-Catolică.

Îți mai amintești de Biserica Romano-Catolică? Era pe vremea în care politica întregii lumi creștine se decidea la Vatican. Încă de la începutul secolului al XXI-lea Biserica Romano-Catolică era un important actor internațional și număra mai mulți membri decât orice stat-națiune.

A început să piardă masiv adepți atunci când Papa Ioan Paul al IV-lea a emis Bula împotriva nemuririi clonelor. Și chiar dacă, mai târziu, după perindarea câtorva papi, Roberto I a reușit s-o retracteze, în momentul ăla, softurile succesoare erau deja marea modă de după moarte. Dar nici măcar el nu s-a putut îndupleca să binecuvânteze imortalitatea transcorporală în paradisul artificial electronic și, de-atunci, efectivele Bisericii n-au încetat să descrească.

În definitiv, spre deosebire de Iarbă, sacramentele catolice nu permiteau nici o comuniune în timp real cu Dumnezeu. Singura răsplată pe care-o ofereau în schimbul Căii Înguste erau laptele și mierea de pe lumea cealaltă...

Care, bineînțeles, n-avea să vină decât după moartea ta. Dar încă nu trimisese nimeni, niciodată, cărți poștale ilustrate cu varianta catolică a nemuririi din Partea Cealaltă! Marșai sau nu marșai pe încredere...

I se zicea pariul lui Pascal. Mai bine să crezi! Dacă ai nimerit-o, primești în dar o harpă și-o pereche de aripi. Dacă o dai în bară, n-ai pierdut nimic, fiindcă, oricum, tot ce ne-așteaptă într-un vid lipsit de Dumnezeu e neantul.

Însă de cum a devenit posibil să ți se transfere holograma conștiinței în siliciu, în arseniură de galiu sau în supraconductori din familia fullerenilor[1], de cum ți s-a putut garanta perenitatea softului tău, după expirarea matricei *meatware* originare, și posibilitatea de-a alege propria ta variantă de viață viitoare electronică din meniul de medii al Big Boardului, sorții n-au mai fost aceiași.

Firește, Biserica Romano-Catolică n-a aranjat lucrurile interzicându-le credincioșilor săi nemurirea transcorporală, sub amenințarea cu osânda veșnică. Astăzi, mai sunt, poate, doar șaizeci sau șaptezeci de milioane de catolici, ceea ce

---

[1] Varietate cristalină de carbon, a cărei moleculă comportă un mare număr de atomi (n. tr.).

nu-i tocmai impresionant, chiar și în lumea noastră contemporană depopulată.

Dar Biserica Romano-Catolică *este* bogată și are la activ peste două mii de ani de costume și de liturghii, de muzică și de mistică, și, în aceste ultime zile ale planetei noastre, o misiune din partea Vaticanului încă mai poate face să vibreze până și-un tip ca mine.

Era în decembrie. Mă aflam în largul coastei mediteraneene a Italiei, la vreo trei sute de kilometri de Roma, într-o zi de iarnă în care soarele era suportabil. Întins în cockpitul deschis, în compania unei beri și-a unui *spliff* [1], mă făceam că pescuiesc în apele moarte, când consola mi-a fluierat primele măsuri ale *Simfoniei a cincea* de Beethoven, indicativul meu de apel din acea vreme.

Comunicația mi-a parvenit prin difuzor și ecran plat. Doar un prim-plan al unui alb în costum negru – imaginea-standard a consilierului juridic de mare corporație. Numai că are un guler cam ciudat și-un lanț de aur, de care atârnă ceva ieșit în afara cadrului, iar pe creștet poartă un soi de calotă mică, roșie. Toate astea mi se par vag familiare, dar nu fac legătura înainte ca el să se recomande, după care mai că nu-mi vine a crede.

– Mr. Philippe?

– Singurul, domnul meu, unicul.

– Cardinal John Silver, se prezintă el. Trebuie să fixez o întrevedere cu dumneavoastră pentru o afacere foarte urgentă.

Are un păr negru foarte rar și-o țăcălie înspicată, ce pare să fi fost dichisită cu laserul acum cinci minute. Politicos peste poate, cu ochi căprui scăpărători, cu o gură care dă impresia că-i obișnuită să surâdă doar la glume subtile și cu vocea puternică și mieroasă a unui cuirasat de societate pe acțiuni. Arată a fi genul de persoană fără probleme, care-și

[1] Țigară cu marijuana sau haşiş (n. tr.).

croiește drum prin viață prelingându-se, ca o pisică siameză de diplomat.

Doar că, în momentul ăsta, nu mi se pare tocmai calmul întruchipat. De altfel, nici măcar nu încearcă să se prefacă. Și e ceva atât de straniu în personajul său, încât nu realizez încă faptul că mă adresez unui principe al Bisericii.

– La dumneavoastră sau la mine, Mr. Silver? întreb, întinzând mâna după dinocască.

– Nu, nu, nu! zice el. Și așa e destul de riscant! Trebuie să vă văd în persoană.

– În persoană? Vreți să spuneți, în carne și oase?

– Vreau să spun aici, la Roma, Mr. Philippe, și asta cât mai repede cu putință. Biserica are nevoie urgent de serviciile dumneavoastră pentru o afacere extrem de importantă și delicată, și suntem gata să vă remunerăm cu toată generozitatea, dacă ne veți da prioritate și veți acționa cu promptitudine.

– Pe cine spuneți că reprezentați, Mr. Silver?

– *Cardinal* Silver, sau Eminență, dacă preferați, mi-o servește el cu semeție, ca un dos de palmă peste obrazul unui mocofan. Reprezint Biserica, Mr. Philippe, și în această problemă sunt împuternicit de Sfântul Scaun. Trebuie să veniți imediat la Roma!

– Păi... dacă mă hotărăsc să accept contractul dumneavoastră, dacă îmi oferiți dublul tarifului meu obișnuit și dacă porniți contorul chiar din clipa asta, aș putea să ajung în portul cel mai apropiat peste aproximativ o săptămână...

– O să vă trimitem un elicopter.

– O să-mi trimiteți un... *ce*?

– Va veni să vă ia un elicopter în mai puțin de trei ore.

Un elicopter! Era de-ajuns doar să te gândești la asta ca să ți se strepezească dinții! Blestemăția aia de mașinărie-iscoadă din secolul trecut, vampirul însetat de benzină al Căderii noastre în Efectul-de-Seră! O cărămidă zburătoare care gâfâia și gemea doar pentru a rămâne în

aer și care se băsea bioxid de carbon și nitruri, precum gaura din curul Diavolului însuși!

Nu-mi place să-mi părăsesc bărcuța, decât pentru a acosta, ocazional, în mici porturi liniștite. Nu mă tentează nici să fac turul cloacelor comportamentale ale marilor orașe ruinate din interiorul uscatului, și nu-i nevoie să fii vreun cavaler înfocat al Verzilor ca să te zbârlești la gândul de-a zbura într-o chestie care consumă carburant fosil.

Pe de altă parte, o organizație capabilă să-și procure un asemenea articol de fierărie din Epoca Spațială, să-l recondiționeze și să-l repună în stare de funcționare, să-l țină cumva la adăpost de vigilența și de furia mulțimilor gata de linșaj, să facă rost de benzină pentru a-l pilota și a-l ridica de la sol, fără vreo teamă vădită de sancțiunile cele mai drastice, era, neîndoios, o organizație plină de resurse – financiare și altele.

– Tariful meu tocmai s-a dublat din nou, îi transmit cardinalului, considerând acum util să cred în calitatea sa de principe autentic al barosanei Biserici. Dar nu mă veți face să urc în nici un elicopter. Refuz să-mi părăsesc vasul. Dacă doriți să discutați afaceri cu mine, ar fi indicat să-i dați drumul acum.

– Dacă insistați, pot să zbor eu până la dumneavoastră.

– Vorbiți serios?

– Dacă muntele nu vine la Mahomed...

– Ei, haideți, Eminență, nu puteți să-mi spuneți despre ce-i vorba înainte de a vă scoate elicopterul din hangar? Ar însemna să adăugați cam mult bioxid de carbon la karma dumneavoastră, doar pentru o șuetă. Ca să fiu sincer, mi se pare imoral.

– Nu mai mult decât mie! Dar, dacă mi-ați cunoaște motivele, ați admite și dumneavoastră necesitatea. E suficient să spun că însăși natura problemei noastre face să fie extrem de imprudent a discuta despre ea pe canale sau în medii la care ar putea să aibă acces...

Întrerupându-se, aproape că pare să privească peste umăr, pentru a vedea dacă nu-l urmărește ceva. Semn sigur, după unii înțelepți, că probabil asta se și întâmpla.

– ... entități ostile, în prezent necunoscute.

– Nu-s chiar așa de sigur dacă vreau să invoc entități necunoscute atât de ostile, încât să vă determine să vă stropiți cu apă sfințită, când, de fapt, ar fi de presupus că nu credeți în realitatea lor...

– Biserica n-a susținut niciodată că entitățile succesoare electronice nu există. Departe de asta, doctrina Bisericii le condamnă ca fiind golemi satanici, uneltirile de pe urmă ale însuși Prințului Mincinoșilor. Credeți-mă, Mr. Philippe, situația actuală nu ajută cu nimic pentru a ne clinti din convingerea noastră că Partea Cealaltă a Hotarului, cum o numiți dumneavoastră, se află în stăpânirea lui Satan.

– E drept că există demoni în străfundurile acelui abis...

– Și, conform dosarului dumneavoastră, ei vă răspund la chemare, Mr. Philippe.

– Uneori da, Eminență. Ceea ce-i un motiv cât se poate de bun ca să nu invoci ceva cu care nu vrei să ai de-a face...

– În privința asta, să nu vă temeți, Mr. Philippe. En... entitatea succesoare pe care dorim s-o... regăsiți, este cea a unui om care într-o zi va fi, poate, un sfânt.

II

Moartea îi lovește pe toți oamenii, iar mie avea să-mi vină rândul curând.

Asta era versiunea scurtă a discuției mele cu doctorul. La nouăzeci și unu de ani – cu o generație în plus față de durata atribuită de Biblie, după cum se măsurau cândva lucrurile de acest fel –, organismul meu își epuizase capacitatea de a suporta gravitația, radicalii liberi, bombardamentul solar și nebunia semenilor mei, și trebuia să se întoarcă în țărână, înainte de-a apuca sfârșitul anului. Sistemul meu imunitar se uzase, pur și simplu, iar eu, care, o viață întreagă, îmi respectasem cu sfințenie jurământul de castitate, aveam să mor, într-o stare clinică deloc diferită de cea a unui desfrânat din secolul al XX-lea.

Trebuia să fii un bătrân preot cu un picior în groapă, ca să apreciezi hazul situației.

Versiunea lungă a discuției cu doctorul – vorbele sale cu subînțeles și pe ocolite mi s-au părut într-adevăr foarte lungi – era ceea ce, în această epocă de obscurantism, se numește Alegerea unui Succesor.

Vechile tehnici de clonare, mi-a atras el atenția, *nu* erau defel recomandabile în cazurile în care cauza decesului o constituia un exces de perturbații în mecanismele genetice de reglaj. În schimb, existau numeroase posibilități de matrice tranzistorizate pentru softul meu nemuritor.

A avut nevoie de atât timp ca să-și formuleze sugestia diabolică, pentru că știa foarte bine că nu putea s-o abordeze pe șleau cu un om ca părintele Pierre De Leone. Dar, în aceste zile de pe urmă, jurământul lui Hipocrat fusese reinterpretat și-l obliga să-mi propună Nemurirea Transcorporală, ultima minune din laboratorul venerabilului doctor Faust.

Un bătrân muribund n-ar trebui să fie supus unei ispite așa de chinuitoare, sau, dacă nu, s-ar cădea să fie scuipată repede, în două vorbe, și cu asta, basta!Așa mi-am justificat în sinea mea nepolitețea, când, într-un târziu, am ajuns la concluzia că un asemenea ermetism era de natură să eternizeze însăși discuția noastră.

– Poți să consideri că ți-ai făcut datoria, doctore, i-am spus eu, în cele din urmă. Ai în fața dumitale un om care înțelege perfect numeroasele mijloace prin care un model al conștiinței sale ar putea dăinui veșnic în câmpurile de siliciu, și care le respinge pe toate, considerându-le, pentru a fi cât se poate de sincer și de exact, unelte ale lui Satan.

În anii tinereții mele, unele spectacole de music-hall prezentau ocazional numere de dans cu Diavolul. Imagini satanice serveau chiar și la vânzarea cerealelor pentru micul dejun sau a mâncării pentru câini. Doar câțiva sectanți nebuni i se închinau în mod serios lui Satan, și până și Biserica se exprima în doi peri cu privire la realitatea prozaică a prezenței sale în această lume.

Astăzi, deși comunitatea celor care cred într-un Dumnezeu al Iubirii mântuitor este și mai restrânsă decât era în acea epocă ticăloasă, firește că Satan a devenit un subiect de conversație care trebuie evitat.

Dată fiind starea muribundă a planetei noastre, dat fiind și faptul că noi înșine purtăm responsabilitatea acestui păcat, atât de cumplit, încât nu i se poate rosti numele, dovada prezenței lui Dumnezeu nu se mai găsește decât în inima celui cu adevărat evlavios, în vreme ce prezența supărătoare

a lui Satan pe pământ e cam greu de tăgăduit, chiar și pentru necredincioși.

Or, în această respingere a Nemuririi Transcorporale, evocarea lui Satan de către un preot catolic, al cărui binecunoscut diferend cu mai mulți papi, pe această temă, constituise, tehnic, o încălcare a consemnului său de păstrare a tăcerii asupra subiectului, a fost suficientă pentru a închide discuția definitiv.

Astfel, am putut trece la chestiunile practice. Nu aveam nici o intenție să mor într-un spital și, cel puțin în acest domeniu, medicina a evoluat într-un sens mai uman: mi s-a propus o obliterare electronică a centrilor durerii. Nu mi s-a vorbit și de eutanasie, deși, la un moment dat, când s-a scuzat pentru a se duce la toaletă, bunul doctor a „uitat" pe birou o grămadă de „medicamente".

Asta se întâmpla la Roma, oraș care-mi inspiră sentimente, în cel mai bun caz, amestecate. Este, totuși, Cetatea Eternă, capitala milenară a Bisericii, centrul spiritual a tot ceea ce a însemnat viața mea. Cum ar putea dori un catolic fervent să-și petreacă ultimele zile altundeva?

La drept vorbind, destul de ușor. Fiindcă trebuie să mărturisesc un păcat: de fapt, detest acest loc.

Ruinele megalomaniei din epoca Romei imperiale domină încă orașul, înghițind tot ceea ce a apărut ulterior, astfel încât, generații succesive de glorie decăzută par să se ascundă înlăuntrul lor, asemenea unui set de păpuși rusești, imense și găunoase în exteriorul istoric, din ce în ce mai mici, pe măsură ce te apropii de prezent, așa că Roma de astăzi seamănă cu o îngrămădire de maghernițe vulgare, construite la picioarele unui orgoliu faraonic mucegăit.

De altfel, prima oară când am văzut Roma, municipalitatea încă nu se hotăra să se lipsească de scumpele ei automobile și scutere, de circulația dementă care fusese vreme îndelungată coșmarul pietonilor, dar care-i conferise orașului ritmul său trepidant și vijelios.

Acum, muzica asta a dispărut, dimpreună cu jumătate din populație, și Roma a dobândit un ultim strat de ruine: cele ale vechilor cvartale de locuințe abandonate, care fremătau cândva de o viață citadină frenetică și gălăgioasă. Astăzi, piatra albită și stucul ce se fărâmițează gem sub soarele pârjolitor al Serei, fântânile legendare sunt secate, și resturile ofilite ale vegetației își așteaptă, ca și mine, sfârșitul.

Romanii, condamnați la câteva linii anemice de tramvai, la bicicletă și la mersul pe jos, s-au întors la starea de târgoveți primitivi – retrași în cartierele lor, dezbinați permanent de nesfârșite șovinisme și suspicioși față de toți străinii, dar nu mai puțin hrăpăreți când era vorba să-și ia cota-parte din ceea ce mai rămăsese din turism.

E drept că bazilica Sfântul Petru ancorează încă buricul lumii de Roma. Dar, dacă vederea domului său, ce se observă din îndepărtata periferie, inspiră gânduri despre natura eternă a Bisericii, contrastul dintre Cetatea lui Dumnezeu și sinistrul peisaj urban, creat de om, nu inspiră decât meditații lugubre asupra declinului nostru final. Aici, într-un oraș atât de multă vreme preocupat de consecințele păcatului originar al lui Adam, povara celei de-a doua – și, după toate aparențele, fatale – greșeli săvârșite de noi apasă asupra sufletului cu o uriașă mână de piatră.

Nu doream să-mi petrec ultimele zile într-o astfel de ambianță. De fapt, cu foarte mulți ani în urmă, hotărâsem să mă retrag la Grünberg, un sat de munte din Tirol, unde mai există încă văi alpine ce par să fi scăpat catastrofei climatice. Ținutul rămâne înverzit până spre mijlocul lunii mai, aerul pare cristalin, iar temperatura își păstrează blândețea în cea mai mare parte a anului.

Puritatea de altădată a acestor ecosfere de buzunar este, firește, iluzorie. În realitate, procentajul ultravioletelor e periculos acolo, sus, chiar și într-o zi de iarnă, iar bioxidul de carbon prezent în atmosferă nu se abate de la

dezastruoasa normă mondială. Micile cătune pitorești sunt părăsite din iunie până în octombrie, iar locuitorii care-au mai rămas migrează spre poalele muntelui, fugind de soarele de vară, așa cum, odinioară, caprele și cerbii coborau înainte de căderea zăpezilor hibernale, astăzi dispărute.

Acum, e aprilie, considerată cândva luna cea mai rea. Când aveam să ajung la destinație, sătenii din Alpi își vor fi început deja retragerea lor anuală. Din punct de vedere fizic, părea curată nebunie să-mi petrec ultimele luni acolo, sus, sub focul ultravioletelor. Dar esențialul deteriorărilor somatice se va fi produs până atunci: apariția unor noi leziuni ADN nu avea de ce să sperie pe cineva care plătea deja expunerea de-o viață întreagă.

Iar din punct de vedere spiritual, ar fi fost multe de spus despre dorința mea de a mă duce să-mi întâlnesc Creatorul în vârful acelor munți singuratici, expus consecințelor Păcatului-fără-Nume, de a-mi trăi clipele din urmă în contemplarea dreptății divine și de a-mi afla sfârșitul o dată cu plantele iernii, sub văpaia nemiloasă a soarelui ucigător din miezul verii.

Călătoria mea spre crestele Tirolului a fost la fel de anevoioasă ca orice ultim pelerinaj de această natură. Ba chiar mai anevoioasă... Calea ferată m-a dus până la poalele Alpilor italieni în câteva zile, pe cât de scurte, pe atât de inconfortabile, dar, de-acolo, n-am mai avut parte decât de atelaje cu cai, care se hurducau scrâșnind pe vestigiile prost pavate ale vechilor *autostrăzi* și *Autobahner*, unde, altădată, mugeau și vuiau, gonind în mare viteză, hoarde de mașini cu benzină, pline de turiști. În cele din urmă, până și serviciile de cărăușie s-au dat bătute, și am parcurs ultima săptămână de drum pe spinarea unui catâr șchiop și bătrân, înaintând cu greutate în sens opus șuvoiului de săteni uluiți, care coborau spre adăpostul nesigur al câmpiei.

Când am ajuns la Grünberg, cătunul era aproape pustiu și am putut să închiriez pe mai nimic o cabană veche și solidă, modernizată.

Pe vremuri, locul fusese o fermă – se mai vedeau ruinele unei șuri –, apoi o mică stațiune pentru sporturi de iarnă. Stâlpii fostului schilift escaladau încă panta îngălbenită a unei pășuni alpine, înspre piscul golaș din vârful ei. După topirea definitivă a zăpezilor, cabana devenise, probabil, refugiul unui excentric cu dare de mână. Clădirea de lemn fusese închisă în interiorul unui dom geodezic, menit s-o protejeze de radiația solară. Până la urmă, panourile nu rezistaseră la ultraviolete, și locatarii care se perindaseră le spărseseră, sau pur și simplu nu-și dăduseră osteneala să repare urmele anilor, căci bucăți de plastic albăstrit mai aderau și acum, pe alocuri, la rămășițele scheletice.

Dar instalațiile electrice ale cabanei erau încă alimentate de celule solare în stare de funcționare, care includeau o mare cămară frigorifică, un hidrofor, ce distribuia apă caldă și rece, și o autoculinară dintre cele mai perfecționate, echipată cu softuri de sisteme experte italiene, germane, franceze și chineze. Deși mult prea mare pentru nevoile mele, locul acesta avea să-mi satisfacă, până la sfârșit, confortul fizic, dându-mi libertatea de a-mi continua călătoria lăuntrică – ultima mea ascensiune.

La început, mi-am consacrat gândurile și eforturile redactării unui memoriu. În realitate însă, n-am făcut altceva decât să deschid și să reînchid o colecție de dosare de lucru, până în clipa în care am renunțat la idee și am șters din memorii toate copiile unei galimatii atât de stânjenitoare.

În definitiv, spusesem de mult tot ce aveam de spus, și cea mai mare parte era încă sub efectul unui Edict papal. La ce bun, așadar, să trudesc pentru a elabora un ultim testament egoist, al cărui glas urma să fie, la rândul său, redus la tăcere?

Am fost deseori întrebat de ce m-am abținut să public atâtea dintre scrierile mele, supunându-mă ordonanței papale, față de care îmi arătasem în mod vădit dezacordul.

Nu am nici un răspuns care să decurgă din vreo altă logică decât din cea a credinței. M-am legat prin jurăminte și am devenit preot cu mult timp în urmă, și chiar dacă oportunismul m-a îmboldit, poate, destul de des să le regret, tocmai ele aveau menirea să mă împiedice de a ceda la asemenea impulsuri.

N-am fost niciodată altceva decât un preot catolic care s-a străduit să înțeleagă vrerea lui Dumnezeu și să slujească Biserica Sa cât mai bine, fără a săvârși păcatul luciferic al trufiei intelectuale. Poate că unii dintre cei care au onorat Sfântul Scaun n-au fost mai sfinți decât mine, și ar însemna să fiu fățarnic dacă aș tăgădui că nu puțini dintre ei mi-au fost chiar inferiori din punct de vedere intelectual. Dar Biserica în sine reprezintă mai mult decât suma elementelor sale umane. Chiar și succesiunea apostolică semnifică modul în care Dumnezeu își croiește drum prin lutul imperfect al oamenilor. Dacă negăm asta, Biserica rămâne doar o impostură?

Firește, în opinia celei mai mari părți a lumii, Biserica este într-adevăr o impostură. Dacă Dumnezeu L-a sacrificat pe Fiul Său unic pentru a ne răscumpăra păcatele, atunci noi de ce nu am fost salvați? Dacă un Dumnezeu drept și atotputernic este Cel care ne-a dat în pază Pământul, de ce nu a intervenit înainte de a apuca să-l asasinăm?

A invoca răspunsul satanic, înseamnă a provoca secularа replică sarcastică: „L-am întâlnit pe Diavol, și Diavolul suntem Noi".

Și-i adevărat, cât se poate de adevărat, dintr-un anumit punct de vedere. Omul e cel care nu și-a făcut datoria de paznic și a răstignit biosfera pe o cruce inversată, de sulf și pucioasă fosile. Și tot Omul e cel care, incapabil să împiedice consecințele greșelii sale pentru întreaga specie, încearcă să scape în fața Judecății-de-Apoi, ascunzându-se în *software*-ul fără suflet al unui Succesor Transcorporal.

Cine poate tăgădui că aceasta e o comportare satanică? Dar a ne crede stăpânii satanici desăvârșiți ai forțelor obscure ce trec prin noi este și mai satanic. Căci înseamnă să negăm tot ceea ce continuă să promită Biserica, la sfârșitul timpurilor: mântuirea și salvarea, dacă nu pentru planeta noastră sau pentru dăinuirea noastră terestră, cel puțin pentru lumina care strălucește chiar și înlăuntrul spiritului celui mai ignorant.

Dacă nu putem crede în izbăvire, ce suntem noi? Dacă nu cred că Autorul izbăvirii se află la lucru în spatele imperfecțiunilor Bisericii Sale, atunci nu sunt un adevărat preot. Dacă renunț la disciplina Bisericii, pentru a urma propria-mi conștiință imperfectă, nu înseamnă, în ultimă instanță, că văduvesc Biserica de contribuția mea, după cum mă văduvesc și pe mine de harul ei?

Iată gândurile ce-i frământă mintea unui bătrân preot pe ducă, și care are altceva de făcut decât să măsoare cu pași vlăguiți o pajiște ofilită sub soarele Serei, încercând să se resemneze cu viitorul său fatal, sau să șadă sub catedrala-fantomă a unui dom scheletic, pentru a medita la disputele teologice ale trecutului.

M-am născut în sânul unei comunități de credincioși, pe cale de a se diminua, într-o familie de fermieri francezi, producători de lactate, care încercau să supraviețuiască în Masivul Central. Când, în cele din urmă, părinții mei s-au văzut siliți să coboare la Clermont-Ferrand, pentru a căuta de lucru, m-am pomenit într-un peisaj urban lugubru, pe lângă care seminarul părea o fericită evadare. Ca tânăr preot, am fost trimis în Urgia Amazonului, unde am avut prilejul să constat prin experiență proprie zădărnicia ademenirii morților la cimitir, cu saci de grâne, pentru a le predica mântuirea la urechile lor surde.

Rapoartele trimise de-acolo au fost primele mele scrieri cenzurate de Biserică. Dar ele au atras asupra mea atenția unui cardinal cu aceleași vederi, care a impulsionat progresul

carierei mele în ierarhia intelectuală a Bisericii – reprezentată de mine, din când în când, în fața multimediei.

Asta se întâmpla cu puțin timp înainte ca Roberto I să emită Bula ce le conferea continuitatea spirituală clonelor succesoare unice. Mă număram printre cei ale căror argumente aveau să fie spulberate de infailibilitatea Papei.

– Unde se vor opri toate astea? am întrebat în fața camerelor și a microfoanelor. Dacă o singură copie de *software* personal conține sufletul nemuritor al tiparului său trupesc, cum s-ar putea susține că acesta lipsește din a doua copie, sau din a treia, sau din a mia? Adevărul e că ele trebuie să fie, toate, simple simulări de sisteme experte, deoarece sufletul, fiind indivizibil, nu poate fi reprodus și, fiind nemuritor, nu poate fi captat într-o matrice fizică tranzitorie.

– Ne-ați putea da interpretarea ortodoxă a numericului, părinte?

– Sufletul nu poate fi transplantat dintr-un corp în altul, ca orice organ clonat. Clona ta succesoare nu este decât o matrice *meatware* programată să-ți modelizeze conștiința. Dar conștiința ta nu mai există, iar sufletul tău se află deja în fața Tronului Judecății.

– În termeni mai simpli, părinte De Leone?

– Ești mort, și clona ta e un golem satanic, sufletul tău se află în mâinile lui Dumnezeu, iar știința nu va putea niciodată să schimbe ceva din toate astea.

Firește că, la puțin timp după ce Roberto I a emis Bula papală care mă contrazicea, zilele mele ca purtător de cuvânt al Bisericii erau numărate și, cu sau fără voia mea, debutasem deja în cariera de teolog opozant.

Trebuie să mărturisesc că, la început, mi-au lipsit reflectoarele și am bombănit împotriva jurămintelor mele. Dar, deși Biserica prezintă o fațadă monolitică, disidențele sunt îngăduite, și chiar încurajate, în cadrul discursului său intelectual intern, atâta vreme cât rufele murdare se spală în familie. Astfel încât, nu am întârziat să mă adaptez – în

cele din urmă, cu un sentiment de ușurare – la rolul pe care l-am jucat o viață întreagă: acela de a reprezenta un punct de vedere minoritar în doctrina Bisericii.

Ceea ce nu înseamnă că n-am vrut să-mi văd punctul de vedere prevalând, că n-am privit cu oroare momentul în care doctrina Bisericii a ajuns să le acorde comuniunea uniclonelor, mergând până la a pune sub semnul întrebării imaterialitatea sufletului însuși.

Cât despre infailibilitatea pontificală, ea trebuie înțeleasă într-un sens corporativ. Biserica are nevoie ca, în absența vădită a unei intervenții divine directe, *cineva* să fie infailibil, tocmai pentru a rezolva unele controverse teologice atât de grave. Atunci, de ce nu Papa? Decizii pontificale cândva infailibile au fost întotdeauna modificate în mod infailibil când Dumnezeu recunoștea că era necesar pentru evoluția Bisericii Sale.

Dar acolo sus, în munți, semnificația tuturor acestor lucruri a început, asemenea vieții mele, să se piardă, pentru a tinde spre o ultimă epifanie. Zi după zi, mă aventuram tot mai mult în lumina albă, mortală, și în fiecare zi aveam impresia că mă apropii tot mai mult de un har divin insesizabil. Eram pregătit să mă înfățișez înaintea creatorului meu, chiar nerăbdător ca Revelația Supremă a Chipului Său să mă ia.

Dar Dumnezeu, după cum avea să se dovedească, îmi rezervase o ultimă misiune.

Într-o seară senină, pe când soarele dispărea în spatele piscului și mă înapoiam la cabană, un vuiet îndepărtat a răsunat în liniștea alpestră, un unduit curios, sacadat și totuși continuu, care s-a transformat repede într-un monstruos zumzet de libelulă, a devenit din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai mecanic, până când, dintr-o dată, o arătare demonică s-a ivit în depărtare, deasupra crestei.

În primul moment, am rămas încremenit. S-ar fi zis că o enormă insectă furioasă, bătând din aripile ei transparente,

cu o violență supranaturală, sfâșia văzduhul, venind către mine.

Apoi mi-am dat seama că era metal și plastic, și că zgomotul straniu provenea de la un motor cu explozie. Iar când mașinăria a aterizat în fața cabanei, răspândind vapori de benzină și bioxid de carbon, spre stupoarea și oroarea mea, am știut prea bine ce era.

Elicopterele nu erau atât de rare pe vremea copilăriei mele. În ținuturile Amazonului, văzusem acești necrofori tehnologici bâzâind pe deasupra pădurii tropicale. Constituiau semnul distinctiv al puterii și-al privilegiilor: al ofițerilor superiori, al potentaților locali și al marilor industriași, temuți și detestați ca atare de năpăstuiții pe care-i survolau.

Astăzi, desigur, ca toate vehiculele cu ardere internă, sunt interzise de majoritatea legislațiilor din lume. În orice caz, dispensele pentru posesia sau pilotarea lor sunt rezervate adevăraților principi ai acestei lumi decăzute.

Sau, Doamne ferește, principilor Bisericii, pe cât se părea! Căci din habitaclu descindea tocmai un asemenea personaj, cu calota roșie acoperită de-o uriașă cască solară cu boruri, cu ochii ascunși îndărătul unor impenetrabili ochelari cu lentile-oglindă. Însă, după barbișon și după ținută, fără a mai pune la socoteală neobișnuita capă roșie, pe care părea să fi îmbrăcat-o de circumstanță, nu putea fi decât cardinalul John Silver. Conform zvonurilor ecleziastice, acesta întemeiase coaliția ce o crease pe Papesa Mary I.

Cardinalul Silver era un om pe care-l întâlnisem cu diverse ocazii, dar cu care nu purtasem vreo conversație în adevăratul sens al cuvântului. Îl cunoșteam, așadar, mai cu seamă din auzite, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ca și Suveranul Pontif, era american, lucru de care, spre deosebire de mulți alții, nu i-am acuzat niciodată. Pentru oamenii obișnuiți, devenise mult mai convenabil să le

impute americanilor – principalii consumatori de petrol și emițători de bioxid de carbon, de peste un secol – moartea iminentă a biosferei. Desigur, e mult mai comod să arunci vina monstruosului păcat al speciei umane în cârca cetățenilor unei națiuni căreia hazardul istoriei noastre milenare i-a întins, în mod accidental, securea călăului. Iartă-i, Doamne, căci nu știau ce fac!

Cardinalul Silver era și un prelat politic – tagmă pe care n-am prea avut-o la inimă –, un soi de Richelieu versat în economie și în relații publice, care-i șoptea Papei la ureche cifrele de bilanț și rezultatele sondajelor de opinie.

Biserica are nevoie de asemenea prelați, chiar și numai pentru a supraviețui în această lume, și, judecând după situația ei jalnică din prezent, are nevoie de cât mai mulți. N-aș merge, totuși, până la a-i considera un rău necesar. Și ei o slujesc, iar în marea majoritate a cazurilor, cu o convingere autentică.

Dar, în cadrul conclavului, cardinalul John Silver condusese ascensiunea lui Mary Gonzales la papalitate în maniera unui șef de partid din vechiul Chicago, făcând troc de servicii, promițând subsidii și discutând teologie ca un consilier de campanie electorală.

Deliberările trebuie să rămână secrete și nu se păstrează nici o minută, dar, credeți-mă, cardinalii nu sunt imuni la tentațiile bârfelor picante, după cum nici ceilalți preoți nu se sfiesc să răspândească cleveteli bine alese, venite de sus...

Colegiul Cardinalilor, ca și Biserica, se afla într-un impas. Și, din nou, în legătură cu același subiect care o obsedase pe durata celei mai mari părți a vieții mele.

Așa-zișii progresiști susțineau că scăderea numărului credincioșilor era dovada de necontestat a faptului că Biserica n-a reușit să se adapteze la noile timpuri, că excomunicarea tuturor celor care voiau să-și transfere conștiința în entități succesoare era o măsură pe de-a-ntregul

autodistrugătoare și că ar fi trebuit, poate, chiar să încercăm să ajungem la sufletele necredincioșilor care rătăceau în Partea Cealaltă și care, cu siguranță, aveau nevoie disperată de mântuire.

Tradiționaliștii, printre care mă număram și eu, replicau că influența spirituală a Bisericii nu se măsura după numărul adepților, mai cu seamă când acesta trebuia umflat, recurgându-se la artificiile Diavolului.

Între cei doi poli ai Colegiului Cardinalilor exista un centru larg, care nu dorea decât dispariția întregii probleme și care bara calea tuturor candidaților, indiferent din ce tabără proveneau.

Atunci când conclavul a ajuns în pragul epuizării și al exasperării, cardinalul Silver și-a dat cărțile pe față. În acel moment, l-a propus pe cardinalul Mary Gonzales.

Poate că Mary Gonzales nu fusese printre primele femei-preoți, dar fusese prima femeie în toate celelalte demnități clericale: episcop, arhiepiscop, cardinal. Așa că, de ce nu și prima papesă?

Nu cred că mai e cazul să descriu stupoarea și consternarea cu care a fost primită anunțarea acestei candidaturi, deși amănuntele cutremurătoare sunt departe de a fi străine de experiența mea.

Când spiritele s-au mai calmat, cardinalul Silver și-a expus argumentele. Simpla idee a unei papese a ajuns să galvanizeze conclavul, care, cu câteva clipe înainte, fusese paralizat de schisma insolvabilă ce sfâșia Biserica, secătuindu-i energiile și făcând-o să-și piardă orice credibilitate în fața practicanților ei, tot mai puțini la număr, fără a mai vorbi de cei pe care încerca să-i convertească.

Dacă nu-i putem da de capăt, să lăsăm această problemă deoparte, încât publicul să uite de ea. Să arătăm lumii că Biserica e capabilă de-o viziune dinamică, să cruțăm de falocrația noastră jumătate dintre potențialii convertiți de pe glob, să ocupăm principalele știri cu un eveniment

pozitiv, să-l alegem pe cardinalul Mary Gonzales și să creăm un superstar capabil să rivalizeze cu Ioan Paul al II-lea.

Sau formulări și mai subtile, cu același efect.

Dacă aș fi fost de față, probabil că m-aș fi lăsat și eu convins, cu condiția ca alegerea unei papese să nu se fi oprit asupra cardinalului Mary Gonzales. Mary Gonzales crescuse pe străzile mizerabile și pustii ale unui Los Angeles muribund, pe vremea Războaielor Apei. În adolescență, fusese un fel de ecoteroristă, care se refugiase mai apoi într-o mânăstire, pentru a scăpa de poliție.

Trecuseră de-atunci câteva decenii lungi, și aceste păcate ale tinereții dobândiseră aura romantică de care beneficiază diversele slujbe amărâte din viața unui scriitor, menționate într-o notiță biografică de pe coperta a patra. Cardinalul Mary Gonzales la vârsta maturității era o ilustrare strălucită a puterii izbăvitoare a Bisericii, și nu aveam nici o îndoială în această privință; ca persoană publică, cel puțin, cardinalul Gonzales reprezenta o imagine seculară perfectă a feminității sacerdotale.

Era o susținătoare dârză a egalității femeii, dovada obiectivă a angajamentului modern al Bisericii în această direcție. Făcând mult caz de strămoșii ei din lumea a treia, era de partea deznădăjduiților împotriva îndestulaților, a săracilor împotriva bogaților, a asupriților împotriva asupritorilor și, firește, a rămășițelor ecosferei împotriva oricăror noi ravagii provocate de om.

Admirabil. Un model de perfecțiune. În alte împrejurări, poate, chiar o papesă utilă și eficientă.

Dar, astăzi, nu de asta aveau nevoie Biserica și lumea pe Tronul Sfântului Petru. În privința unicului și celui mai important subiect spiritual asupra căruia trebuia să se pronunțe Biserica, dacă sufletul însuși era creația nemuritoare a lui Dumnezeu, sau doar un simplu artefact uman – un *software* susceptibil de reproducere –, acest prelat, cum nu

se poate mai public, această personalitate a dezbaterilor televizate păstrase întotdeauna, în mod evaziv, tăcerea.

Astfel încât, deși nu am nimic contra papeselor sau a cardinalilor politici, cardinalul Silver figura în capul listei musafirilor nepoftiți, pe care nu eram dispus să-i primesc nici în cele mai bune condiții, darămite când îmi întrerupeau ultimele meditații spirituale, pogorând din cer într-un elicopter pontifical ostentativ.

– Cărui fapt datorez această înaltă onoare, Eminență? am întrebat în chip de salut, în timp ce cardinalul Silver stătea pe loc, apăsându-și casca solară pe cap, pentru a nu-i fi smulsă de suflul rotorului, și aplecându-se din reflex la fiecare trecere a palelor pe deasupra sa.

– Ce-ar fi să discutăm despre asta înăuntru, părinte De Leone? a replicat el.

În momentul în care bătea în retragere spre cabană, cu o grabă nedisimulată, aproape că l-am văzut strângând din pleoape în spatele lentilelor sale impenetrabile.

– O expunere de câteva minute nu va fi semnificativă din punct de vedere statistic, Eminență, l-am asigurat eu, gâfâind pentru a ține pasul cu el.

– De ce să ne asumăm riscuri inutile? a ripostat el, fără să-și încetinească mersul.

Curioasă atitudine din partea cuiva care tocmai sosise cu un elicopter! Dar cum a ajuns la adăpost, în interiorul cabanei, cardinalul Silver și-a recăpătat calmul princiar.

– Trebuie să te întorci imediat la Roma, cu mine, a spus el, după ce și-a scos casca și ochelarii de soare.

– Eminență...

– Da, știu, părinte, sunt la curent cu starea dumitale și, dacă ar fi fost după mine, n-aș fi tulburat ultimul dumitale refugiu. Dar și eu execut ordinele directe ale Suveranului Pontif în această afacere.

– Ce afacere? am bâiguit, abia trăgându-mi sufletul.

– Nu știu, nu m-a informat, a răspuns cardinalul Silver, pe un ton mult mai puțin autoritar.

– Papesa v-a trimis până aici ca să readuceți un muribund la Roma, și nu știți de ce?! am exclamat, pe cât de uluit, pe atât de mânios. Îmi vine greu să cred una ca asta din partea dumneavoastră, a cardinalului Silver!

Cardinalul a râs ușor ironic, devenind aproape simpatic.

– Dacă te numeri printre aceia care cred că Mary Gonzales a fost vreodată marioneta mea, te așteaptă o experiență interesantă, părinte De Leone, a spus el, sec. Această papesă gândește cu propriul ei cap, și ce cap!

3

Se ivi deasupra orizontului, la Est, pe fundalul reflexelor roșii și purpurii ale unui asfințit al soarelui de Seră, în plină mare, ca o chestie dintr-un clip publicitar de televiziune din secolul al XX-lea, întruchipare a libertății și-a forței brute, menite să te poarte spre paradisul tău balnear, în cadența monotonă și de nestăvilit a rotorului.

Numai că eu mă aflam deja în paradisul cu pricina, omule. Iar el venea spre mine cu zgomotul lui infernal, cu duhoarea și vaporii lui de benzină, în timp ce eu stăteam ghemuit în cockpit, trăgând cu ochiul la *spliff*, ca și când asta l-ar fi putut face să dispară.

Porcăria dracului rămase suspendată în văzduh la câțiva metri de etamboul meu, înainte de a coborî ca un lift hodorogit până la cinci coți de punte, spărgându-mi urechile cu *heavy metal*-ul ei ecomortal, făcând să tremure aerul și răspândind gaze atât de dense, încât ai fi putut să înoți în ele. După care, din fundul ei apăru un filfizon agățat într-un soi de harnașament. Purta un superb costum negru, ochelari de soare și o cască de protecție, argintie. Un cablu îl pogorî până ce picioarele îi ajunseră la vreun metru de suprafața mării, apoi elicopterul îl făcu să meargă pe apă, îl săltă peste marginea cockpitului și mi-l lăsă, mai mult sau mai puțin, în poală.

– Ați picat la țanc, Eminență, am zis eu, ajutându-l să se ridice împreună cu mine.

Spirit cam nesărat, recunosc, dar nu m-am putut abți și, oricum, nici unul dintre noi nu putea să audă nimic d cauza zgomotului asurzitor pe care-l făcea motorul ap ratului.

El se descotorosi de harnașament, își scoase casca și făcu semn să plece elicopterului, care aspiră cablul c pe-un capăt delicios de spaghetti, înclină rotorul spre E și, urcând în unghi de treizeci de grade, o luă din loc î direcția coastei italiene.

– Întotdeauna vă place să vă faceți apariția în mașinări asta? am întrebat, de îndată ce timpanele au încetat să-m mai țiuie.

– Nu zbor decât la ordinul Suveranului Pontif și în caz de necesitate absolută, mă asigură cardinalul.

Dar, după cum îi tremurau colțurile gurii, mi-am dat seama că era perfect conștient că-i plăcea.

– Desigur, Eminență. Deci, ce-ar fi să trecem direct la afaceri?

– N-am putea coborî înăuntru? spuse el, aruncând o privire neliniștită spre cer, de parcă un pescăruș ar fi dat să i se găinățeze în cap.

– Ei, relaxați-vă, domnule cardinal, soarele asfințește și curând vor apărea stelele. Doar n-o să ne lipsim de acest splendid apus de soare...

Politicos, i-am oferit împărtășania Ierbii, pe care el, la fel de politicos, a refuzat-o.

– Nu avem timp să savurăm apusuri de soare, Mr. Philippe. S-ar putea să fie deja prea târziu pentru a mai putea recupera programul nostru...

– Atunci, s-auzim despre ce-i vorba, am zis, instalându-mă comod pe bancheta din spate a cockpitului, de unde puteam să trag din țigară, contemplând ultimele licăriri ale asfințitului.

A fost de-ajuns pentru a-l convinge că n-aveam de gând să mă las mânat înăuntru, așa că s-a ghemuit în umbra din tambuchiul cabinei.

– Am pierdut un program de sistem expert, sau, mai exact, ne temem să nu fi fost piratat, poate în scopul duplicării. Pentru noi, problema e foarte gravă.

– Ce program? Care noi? Piratat de cine? Și unde-i problema? Softuri dispar zilnic dincolo de Hotar.

– Prin noi înțeleg Biserica Romano-Catolică, Mr. Philippe. Programul a dispărut din rețeaua internă a Vaticanului, despre care ni s-a garantat întotdeauna că e cât se poate de sigură. Nu știm cine ar putea fi hoțul, nici cum a procedat, și nici ce motive a avut.

Iarba începea să se facă simțită.

– Nu e vorba de sistemul dumneavoastră contabil, așa-i? am rostit. Doar n-ați venit în zbor până aici ca să-mi cereți să prind niște spioni industriali? Vă referiți cumva la o... entitate?

– O entitate?

– Știți ce vreau să spun.

Cardinalul Silver oftă, apoi ridică din umeri.

– Da, știu ce vreți să spuneți, dar nu-s sigur că suntem de acord cu ceea ce înțelegeți dumneavoastră prin asta, dat fiind că Biserica însăși n-a izbutit să ajungă la un consens rezonabil...

Am ridicat, la rândul meu, din umeri.

– Strigoi, Olandezi Zburători ai Big Boardului, spirite informatice ale „scumpilor dispăruți"... Am tot timpul de-a face cu ei în meseria mea, și încă tot nu-s lămurit dacă sunt vii sau doar versiuni Disneyworld. S-ar putea să vă mire afirmațiile mele, dar chestiunea-i controversată chiar și în Partea Cealaltă.

– Poate că Dumnezeu a ales omul care ne trebuie, murmură, enigmatic, cardinalul.

– Dumnezeu?

– Dumnezeu, fatalitatea, destinul, un punct de atracție karmic, spuneți-i cum vreți... Erați, ăăă... specialistul cel

mai la îndemână când l-am pierdut. Dar simt că nu-i exclus ca Providența Divină să vă fi călăuzit încoace.

De nu și-o fi vârât coada Diavolul vostru, m-am abținut eu să remarc, sacramentul unui om fiind o substanță ce ține de altă jurisdicție...

– Când ați pierdut *ce*, Eminență, sau *pe cine*? am întrebat. Parcă spuneați că ceea ce ați pierdut era entitatea succesoare a unui om, nu?

Cardinalul oftă din nou.

– Ce... cine... cum doriți, mormăi el. Holograma conștiinței unui preot, un oarecare Pierre De Leone, și...

– Un *preot*? Dar Biserica Romano-Catolică nu propovăduiește că orice cultivare a zombiilor[1] programate e un fel de păcat capital?

– Chestiune tulburătoare și nerezolvată, Mr. Philippe. Dacă părintele De Leone are dreptate, tot ce-am pierdut e un model de sistem expert al conștiinței sale. Dar, dacă se înșeală, înseamnă că am trimis un suflet eroic să rătăcească singur și fără rost într-un limb electronic...

– O dăm în teologie, Eminență, și poate că asta depășește nevoia mea profesională de informații...

– Mă tem că ăsta-i miezul problemei, Mr. Philippe. Părintele De Leone era un adversar hotărât al conceptului însuși de entitate succesoare, pe care o considera o plăsmuire satanică, la a cărei creare, oricine colabora păcătuia grav. După modul său de a vedea lucrurile, așadar, și-a riscat sufletul nemuritor în slujba Bisericii...

– Nu pricep. De ce-ar îngădui un astfel de om să fie vârât într-un cip? De ce-ar vrea ca o nălucă a lui să bântuie biții și octeții? Și de ce-ați fi dumneavoastră interesați s-o facă?

---

[1] *Zombie* – în credința cultului afro-caraibian voodoo, cadavru sau mort reînviat prin magie sau prin alte forțe ori mijloace (n. tr.).

– Pentru ca această entitate succesoare să confirme sau să infirme în mod incontestabil existența propriului său suflet, și, astfel, să rezolve dilema din inima Bisericii.

– Ce-ați spus?

Am luat încă o porție de Iarbă. Soarele asfințise, stelele începeau să mijească, o briză înviorătoare se zbenguia pe deasupra mării, iar valurile de dedesubt semănau cu cele de pe Uranus, insondabile și informe până la vidul central. Exact ambianța potrivită pentru povești cu fantome cosmice!

– Scopul acestei experiențe nefericite era, după Mary, nu *modul* în care ar fi fost rezolvată schisma, ci faptul de *a fi* rezolvată, și cât mai repede.

– Dacă veți binevoi să-mi iertați o metaforă transconfesională, Eminență, toată povestea asta e puțin prea bizantină pentru mine.

Cardinalul Silver oftă.

– Nu și pentru Papesă, Mr. Philippe, zise el. Este cum nu se poate mai infailibilă când vrea să fie impenetrabilă și, în acest caz care ne preocupă, a izbutit pe deplin. Când Dumnezeu vorbește prin intermediul lui Mary, ca să recurg și eu la o metaforă transconfesională, are tendința de a vorbi păsărește.

– Pare să fie nițeluș vrăjitoare...

Cardinalul Silver mă privi lung.

– S-a putea spune și asta, dar nu mi-e îngăduit să fac comentarii, rosti el, cu un licăr în ochi și cu un brusc surâs diabolic.

Privi spre Iarbă cu această nouă personalitate, apoi întinse mâna după țigara mea.

– La o adică, poate că n-ar strica să încerc, spuse. Și nici un Bordeaux alb sec n-ar fi de lepădat, dacă aveți...

IV

Cu cât voi povesti mai puțin despre călătoria mea la Roma, cu elicopterul, cu atât mai bine. Timp de patru ore, m-am cramponat cu groază de scaun în blestemata aia de mașinărie, în vreme ce cardinalul Silver sporovăia cu pilotul despre ezotericele aviației, întrerupându-se doar din când în când să-mi atragă atenția asupra peisajului ce se perinda pe dedesubt.

În ceea ce mă privea, n-aveam nici un chef să mă uit în jos de la o asemenea înălțime și aș fi rămas cu ochii închiși pe toată durata zborului, dacă vaporii de benzină și legănările elicopterului, în bătălia huruitoare pe care o purta contra legilor naturii pentru a rămâne în aer, nu mi-ar fi provocat o greață instantanee la fiecare încordare.

E suficient să spun că n-am vomat decât o singură dată. Că eram mult prea înspăimântat și buimăcit, să reflectez serios la ce-ar fi putut dori de la mine Papesa.

Fiindcă voia cu siguranță ceva. Îmi era greu să cred că ordonase să fiu adus valvârtej cu elicopterul, doar pentru a-mi administra o ultimă ungere, macabru de prematură, cu atât de mult timp înainte de ceasul morții.

După o eternitate de balansuri, elicopterul a aterizat, în sfârșit, în piața Sfântul Petru. Înainte de-a apuca să-mi alung țiuitul din urechi și mirosul de bezină din nări, sau de a-mi dezmorți bătrânele oase spongioase, am fost

târât imediat înăuntru de cardinalul Silver și introdus la Sanctitatea Sa.

Papesa se hotărâse să ne primească într-un salon neprotocolar, versiune Vatican. O masă rotundă de acaju, al cărei picior era sculptat în formă de labe de dragon, și care n-avea chiar înălțimea unei mese de sufragerie, era amplasată pe un covor oriental în culori închise, sub un tavan renascentist poleit, înfățișând o variantă mediocră a Madonei cu Pruncul. Pereții, în schimb, erau o îngemănare iscusită de corpuri de bibliotecă din lemn și jardiniere, evocând, deopotrivă, o sensibilitate ecologică, plăcerea intelectuală și o fărâmă din mistica Maicii Terra.

Mi-am dat seama că încăperea îmi părea familiară. Și nu era de mirare, întrucât Papesa Mary o folosise adesea pentru interviuri și declarații publice.

Iar ea ședea acolo, pe, sau, mai degrabă, într-un fotoliu, nu chiar destul de mare pentru a fi un tron, un jilț somptuos, cu spătarul evazat și tapițeria din mătase albă, brodată cu pene stilizate, în galben papal. Celelalte fotolii erau modele reduse ale acestui Tron al Sfântului Petru în stil Arts Déco, astfel încât, o dată așezat, erai obligat să ridici ușor privirea către cea care ședea, din orice perspectivă, în capul mesei rotunde papale.

Cât despre Papesa însăși, purta o sutană albă, și aproape că s-ar fi contopit cu fundalul, dacă n-ar fi fost marea cruce verde, brodată pe piept, părul negru, cu șuvițe argintii, până la înălțimea umerilor, care-i încadra fața arămie, și acoperământul de cap, de culoare verde, a cărui formă amintea doar vag de cea a unei tiare.

Zăbovesc asupra acestor detalii vizuale ale primei mele întâlniri cu Papesa, în carne și oase, nu atât din cauza respectului pe care mi-l inspira, cât pentru faptul că nu era genul de respect la care mă așteptam.

Mary I, icoana mass-media – singurul ei aspect care îmi era cunoscut – transformase acest salon într-un decor

de teatru al măreției pontificale, și această Mary, cel mai public dintre papi, se prezentase drept glasul matern al rațiunii, pontiful „corectitudinii politice". Madona consensuală a feminității contemporane, un fel de politiciană americancă, care nu pierdea nici un prilej de a seduce alegătorii.

O imagine concepută de specialiști și propagată prin intermediul unui simbol van, gândeam eu, o creatură a cardinalului Silver și a complicilor săi din mass-media, Prima Femeie Papă, singura supervedetă a Bisericii, ale cărei declarații păreau, de fiecare dată, în concordanță cu rezultatele sondajelor.

Cu toate astea, o singură privire asupra chipului acestei femei a fost suficientă pentru a-mi arăta că mă înșelasem. Părea mult mai vârstnică decât imaginea fabricată pe care decisese s-o înfățișeze lumii, iar ochii ei negri și duri erau și mai vârstnici, mai vârstnici chiar decât mine, într-un sens absolut. Nasul de pasăre răpitoare îi făcea să pară de-o viclenie regească, iar linia gurii avea ceva care nu lăsa nici o îndoială asupra realității puterii Papesei Mary Gonzales.

Nu, aceasta nu era o ingenuă multimedia, nici marioneta vreunui cerc interior. Orice s-ar întâmpla, era mintea aflată în momentul de față în fruntea Bisericii, o doamnă în vârstă, de-o inteligență sclipitoare, care voise să ajungă, cu tot dinadinsul, în vârful celei mai falocrate piramide din lume.

Indiferent ce credeam despre opiniile ei, și oricare vor fi fost adevăratele ei convingeri, mi s-a părut cu totul firesc să îngenunchez pentru a-i săruta inelul papal, după ce cardinalul Silver m-a prezentat.

– Ia loc, părinte De Leone, spuse Suveranul Pontif când m-am ridicat. John, du-te, te rog, și cere să ni se trimită cafeaua.

În mod vădit, cardinalul Silver se așteptase la această expediere tot atât de puțin ca și mine. O privi lung pe Papesă preț de-o clipă; ea îi întoarse un fel de privire cu înțeles.

El șovăi. Papesa își mîji ochii, și el se retrase cu părere de rău.

Papesa zâmbi.

– Cardinalul Silver e principalul artizan al ascensiunii mele la papalitate, după cum ar trebui să fie primul care să recunoască, rosti ea, ironic. Uneori îi vine greu să înțeleagă că, în ultimă instanță, papalitatea însăși este cea care-l creează pe Papă.

– Sanctitate?...

– La urma urmei, noi, papii, suntem, noi înșine, un fel de entități succesoare, nu-i așa, părinte De Leone? Un șir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

– Sincer vorbind, n-am văzut niciodată lucrurile în acest fel, Sanctitate.

– Sunt convinsă, părinte, replică Papesa, pe un ton tăios. Dar, în definitiv, fără credința într-o asemenea continuitate a softului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, impostori, ori de câte ori emitem o Bulă aureolată cu autoritatea Duhului Sfânt.

– Nici nu m-aș hazarda să formulez astfel problema, am îngăimat.

Căci interpretarea pe care o dădea ea succesiunii pontificale mirosea, pe de-o parte, a pucioasă electronică, iar, pe de alta, negarea ei avea, de asemenea, un iz de blasfemie. Dacă această Papesă mă convocase pentru o dezbatere teologică, începeam deja să fiu depășit.

– *Eu* însă nu pot s-o formulez decât astfel, părinte De Leone. Fiindcă timpurile pretind tocmai o asemenea Bulă papală cu privire la subiectul fundamental în cauză.

– Care anume, Sanctitate?

– Cel care sfâșie în două Biserica, răspunse cu tărie Papesa. Într-un fel sau altul, problema trebuie soluționată, și am de gând s-o rezolv, oricât s-ar strădui cardinalul Silver

să impună recurgerea la tergiversări politice. Acesta-i motivul pentru care te-am chemat la Roma, părinte De Leone.

– Într-adevăr?

În clipa aceea, intră un servitor cu serviciul de cafea și, în timp ce el umplea ceștile, speranțele mele prinseră aripi. Avea să mi se acorde cu adevărat o asemenea onoare la capătul vieții mele? Papesa se pregătea să emită o Bulă referitoare la statutul succesorilor transcorporali și mă alesese *pe mine* în calitate de consilier! Prin urmare, probabil că intenționa să le refuze comuniunea odată pentru totdeauna entităților succesoare și poate chiar să amenințe tiparele lor umane cu excomunicarea, dacă izbuteam s-o conving. Poate că se gândea chiar să folosească talentele mele scriitoricești la redactarea Bulei...

După plecarea servitorului, Mary I se aplecă ușor înainte, sorbind din cafea și îmi aruncă o privire care, în alt context, ar fi putut trece drept seducătoare.

– Ți se oferă prilejul să faci un ultim serviciu Bisericii, părinte De Leone, rosti ea. Dacă ești de acord, dumneata și cu mine vom înmormânta marea enigmă demonică a epocii și vom restaura ceremonia Bisericii. Poate că vom atrage chiar o nouă generație de convertiți...

– Sfinția Voastră! am izbucnit. Aș fi profund onorat să vă pot sprijini din toate puterile într-o asemenea inițiativă.

– O, da, am fost aleasă pentru a camufla totul, pentru a vorbi de altele, pentru a schimba subiectul, dar subiectul nu vrea să dispară, și îmi revine mie sarcina de a-l soluționa, continuă Papesa, de parcă ar fi vorbit cu ea însăși. Apoi, ca și când și-ar fi venit brusc în fire, mă fixă cu o privire de vultur, care părea aproape avidă. Și acest lucru îl vom face noi doi, împreună, părinte De Leone, dacă accepți misiunea.

– Sanctitate...

Papesa ridică mâna, într-un gest imperios.

– Nu-ți pot ordona, părinte, spuse ea. Trebuie să te oferi de bunăvoie. Dar mai întâi e de preferat să cunoști povara pe care doresc s-o pun pe umerii dumitale, fiindcă mă îndoiesc că este ceea ce-ți închipui. Papesa își alungă ținuta suverană, înainte de a se fi instaurat pe deplin, cu o înghițitură de cafea. Am citit tot ce-ai scris, reluă ea, inclusiv textele interzise. Ți-am citit și dosarul medical. S-ar părea că Biserica este pe cale să piardă înțeleptele dumitale povețe... Mă privi din nou cu un vădit interes rapace. Nu mai ai mult de trăit, părinte De Leone. Îți acord toată binecuvântarea mea pontificală, dar îți ofer și o ocazie de a dobândi sanctificarea.

– Sanctificarea!

– Te jertfești pentru Biserică, și o vei merita cu prisosință. De îndată ce lucrurile se vor liniști, mă voi ocupa de canonizarea dumitale, sau o va face succesorul meu, căci nu-i o promisiune deșartă.

Ce punea la cale această femeie? De ce această ofertă verbală de canonizare mă înspăimânta într-atât?

– Vreau să înregistrez hologramа conștiinței dumitale și să-ți instalez entitatea succesoare în rețeaua informatică a Vaticanului. Vreau să aud sfaturile dumitale înțelepte, din Partea Cealaltă.

– Ce!? am exclamat, ridicându-mă în picioare, cu pumnii strânși.

– Stai jos, părinte, și ascultă-mă până la capăt! porunci Papesa.

M-am lăsat să recad în fotoliu, complet buimăcit.

– Da, da, știu, ești îngrozit. Ești ferm convins că o asemenea entitate succesoare ar fi un golem satanic al informaticii și că sufletul dumitale nemuritor ar risca deja Judecata-de-Apoi pentru păcatul creării sale. Sau, mai rău, că ar putea rămâne ferecat în capcana unui veșnic limb electronic. Am spus că ți-am citit toate scrierile. Din această

cauză, ești omul cel mai potrivit și, dacă accepți să ne servești, vei fi un adevărat martir.

– Nu înțeleg mare lucru din ce-mi spuneți, Sanctitate, am îngăimat, dar ceea ce înțeleg miroase a păcat de moarte.

– Poate că așa este, admise Papesa. Poate că e un lucru îngrozitor să-ți cer asta. Dar ești alegerea ideală, părinte De Leone, tocmai pentru că entitatea dumitale succesoare va fi un martor *ostil* existenței propriului său suflet.

– Un martor ostil?

– De bună seamă, pentru că orice ai putea crede despre sufletul său, în ceea ce privește sistemul expert, ca va modeliza credințele și convingerile *dumitale* și va raționa ca dumneata, spuse Papesa, cu un zâmbet șiret. Doar nu crezi că programul ar avea o voință și ar raționa altfel? Surâsul ei deveni și mai ironic. Un bit din înțelepciunea lui Solomon, dacă eu sunt cea care îi dă glas, reluă ea. Cei care cred că asemenea entități sunt niște artefacte lipsite de suflet vor avea unul dintre campionii lor intelectuali care le apără cauza din Partea Cealaltă, iar cei care susțin teza contrară vor avea prilejul s-o demonstreze, în cazul în care conving entitatea dumitale succesoare să-și recunoască propria sa existență spirituală. Voi face publică Bula în funcție de rezultat.

– Bazându-vă pe mărturia unui sistem expert? am strigat, îngrozit. Pe *așa ceva* vreți să întemeiați o ordonanță pontificală?

– Ai prefera să mă încred în mărturia unei entități succesoare al cărei tipar uman ar crede că ea *posedă* un suflet?

Papesa se aplecă spre mine și mă privi în adâncul ochilor. Nu eram în stare să-mi dau seama dacă aveam în față o logiciană diabolică sau o femeie de o înțelepciune nemărginită.

– Judecă lucrurile din acest unghi, rosti ea. Entitatea dumitale succesoare va avea amintirile dumitale, dialectica dumitale, motivațiile dumitale, indiferent dacă crezi că va

fi sau nu dumneata. Cui altcuiva i-ai încredința sarcina de a demonstra inexistența propriului ei suflet, din Partea Cealaltă?

– Și dacă e un demon care ne servește o erezie satanică?

– Nu mă pot dispensa întru totul de obligația infailibilității papale. Nici măcar în această epocă tehnologică, nici măcar cu o stratagemă ca aceasta... Entitatea dumitale succesoare va fi interogată de teologi din ambele tabere. Dar, în ultimă analiză, eu va trebui să mă încred în Dumnezeu, iar dumneata va trebui să te încrezi în capacitatea mea de a decide dacă am drept interlocutor un program sau un suflet.

Papesa Mary I își îndreptă spatele în jilțul ei mare, transformându-l dintr-o dată în Tron al Sfântului Petru.

– În această privință, rosti ea, trebuie să ai încredere în infailibilitatea mea pontificală, și eu de asemenea. Altminteri, nu suntem, nici unul, nici celălalt, adevărați copii ai Maicii noastre Sfinte, Biserica. Apoi, pe un ton cu totul diferit: Dar, făcând abstracție de infailibilitatea pontificală, chiar mă consideri incapabilă să știu dacă vorbesc cu dumneata sau cu un perete?

În acea clipă, aș fi considerat-o capabilă de *orice*, chiar dacă nu tot acest *orice* era, în mod necesar, lipsit de păcat.

– Dar sunt convins că sufletul meu va arde în Iad, în timp ce dumneavoastră și experții dumneavoastră veți discuta cu simulacrul său gol! am strigat.

– Îți voi acorda dezlegarea pe patul de moarte și îți voi administra eu însămi ultima ungere, zise Papesa.

Ce sofistică!

– Serios, Sanctitate...

– O dezlegare valabilă conform propriei dumitale logici. Căci, dacă te înșeli și dacă entitatea în cauză posedă sufletul dumitale, nu se va fi săvârșit nici un păcat. Iar dacă ai dreptate, oare Dumnezeu nu te va ierta că ai luat pe

umerii dumitale povara unui rău necesar, pentru ca Adevărul Său să răsune prin gura mea?

– Îmi cereți foarte mult, Sanctitate, am spus, cu voce stinsă.

Dar, chiar dacă asta suna ca eufemismul mileniului, chiar dacă inima mea protesta, logica implacabilă a acestei femei, demonică sau nu, începea să mă captiveze, în pofida voinței mele.

În cine altcineva să mă încred, decât în mine însumi, pentru a demonstra inexistența sufletului din Partea Cealaltă? Atât teama, cât și smerenia mă îndemnau să încerc să mă gândesc la cineva căruia să-i fi putut transfera, cu conștiința curată, această povară, dar simpla realitate pragmatică se impunea. Într-adevăr, oricine ar fi preluat sarcina de bunăvoie s-ar fi descalificat automat în ochii mei.

După cum Papesa știa totul foarte bine.

– Îți cer să-ți riști sufletul nemuritor în serviciul Bisericii, contând doar pe autoritatea ei morală de a bincuvânta o aventură spirituală discutabilă, chiar înaintea lui Dumnezeu, mărturisi ea, cu sinceritate. Iată de ce nu pot să invoc jurământul dumitale de obediență. Nici măcar Suveranul Pontif nu-i poate porunci unui om să devină un sfânt. Îți pot cere doar să te supui Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii dumitale. N-am să-ți găsesc vreo vină dacă refuzi. Papesa ridică din umeri. Și nici nu te încolțesc, adăugă ea, pe un ton degajat. Am întocmit deja o listă de candidați secundari, mai puțin susceptibili de a fi tulburați de scrupulele dumitale morale.

În ciuda amenințării deloc subtile, care se ascundea în spatele lor, cuvintele Papesei făcură să vibreze în mine o coardă sensibilă. Cum puteam să resping acest apel de a apăra, din partea cealaltă a Hotarului, convingerea mea cea mai profundă, doar din preocuparea egoistă pentru propria-mi salvare?

Grație logicii ei demonice sau unei viziuni inspirate, dacă nu cumva datorită vreunei sinergii misterioase a amândurora, în acel moment, Papesa mă prinsese în laț. Nu puteam lăsa această povară să treacă de mine.

Dar nici Isus nu băuse paharul chiar de la prima înfățișare.

– Am nevoie de timp, Sanctitate, trebuie să meditez, să mă rog. Nu se poate cere o înțelepciune divină așa cum ai cere o cafea, m-am eschivat eu.

Dar, când privirile noastre s-au întâlnit, știam amândoi prea bine că acesta nu era întregul adevăr. Ea putea s-o facă, o și făcuse, și știa asta.

– Acordă-ți cât timp vrei, în limite rezonabile, părinte De Leone, rosti Papesa, schițând un zâmbet complice. Suntem convinși amândoi că vei fi ceea ce Dumnezeu îți va spune că e bine...

5

– I-a trebuit destul de mult timp înainte de a da curs dorinței Suveranului Pontif, Mr. Philippe, spuse cardinalul Silver, după un *spliff* și o jumătate de sticlă de vin. Dar până la urmă, ei bine, până la urmă, Mary I obține întotdeauna ce vrea.

Noaptea era senină, marea calmă, și *Mellow Yellow* se legăna ușor. Nu se auzea decât vocea cardinalului, care își depăna povestea cu fantome, de un cinism aparte.

– Cam tot așa s-a întâmplat și cu ierarhia. Eu însumi am fost îngrozit când Papesa a sfârșit prin a-mi destăinui totul. Întregul proiect părea, în mod paradoxal, atât de autodistrugător! Dacă entitatea succesoare a lui De Leone ar fi demonstrat, fără putință de tăgadă, inexistența propriului ei suflet, progresiștii ar fi pretins că programul își modelizase neîncrederea după cea a tiparului său. Dacă s-ar fi declarat o ființă spirituală, capabilă să salveze Biserica, conservatorii ar fi calificat-o, pur și simplu, drept unealtă a Diavolului. Făcu o pauză, își umplu din nou paharul și clătină din cap cu mâhnire. Am prevenit-o că infailibilitatea unei Bule întemeiate pe astfel de inepții logice nu va fi niciodată credibilă și că, în clipa în care multimedia va înceta să mai râdă, dacă va înceta, nici credibilitatea ei nu va mai valora doi bani. Pentru a se remonta, cardinalul trase o înghițitură de vin. Și știți ce mi-a răspuns? reluă el.

– Dumneavoastră sunteți cel care povestește, Eminență...

– Ceea ce-i lipsește Bisericii, mi-a zis Papesa, e un miracol moral. Imaginea noastră este cea a unui Don Quijote rupt de realitate, care se luptă cu mori de vânt teologice în ultimele zile ale lumii. Dar, dacă vom elucida misterul moral al acestei Ere Finale, ne vom demonstra dreptul de a proclama în toate sondajele de opinie că mesajul nostru este adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu. Iar în aceste zile și în această eră, înțelepciunea mea infailibilă îmi șoptește că nici un miracol nu va fi acceptat, fără o dovadă științifică sau, cel puțin, un bun model de sistem expert. Dădu din umeri. Spre surprinderea mea, când l-am supus modelelor noastre demografice de opinie, a mers. Faptul de a arăta lumii că Biserica se luptă în mod pozitiv cu abstracții fundamentale ar fi întărit imaginea ei, oricare ar fi fost rezultatele. Acest lucru a fost suficient pentru a mă convinge și pentru a obține cooperarea celor două facțiuni, deși mă îndoiesc că asta a avut vreo influență asupra părintelui De Leone.

Poate că era Iarba, poate că era povestea lui, dar simțeam niște monștri dând târcoale sub suprafața liniștită pe care pluteam, asemenea unor bucățele de momeală, cu toate că, de când mă știam, nu existaseră niciodată balene în această mare.

– În locul lui, nu m-ar fi convins nici pe mine, scuzați-mi sinceritatea, domnule cardinal. Am senzația că, dacă aș fi fost în pielea lui, nu m-aș fi îndurat să joc tontoroiul pentru a vă optimiza modelele de opinie. Nici măcar la îndemnurile Papesei dumneavoastră superstar!

Am clătinat din cap către adâncurile mării, către stele, către ceea ce știam că se afla acolo, sub interfață, sau deasupra ei, cum s-ar fi putut zice din punctul „lor" de vedere.

– Există mai multe lucruri în Rai sau în Iad decât își închipuie catehismul tău, sărmane Yorick!

Cardinalul îmi aruncă o privire sfredelitoare, dar nu crima de lezmajestate era ceea ce-l preocupa.

– Acum, începeți să vorbiți ca De Leone! mormăi el. Ce mascaradă îngrozitoare! Omul s-a luptat cu inevitabilul aproape până în ultima clipă. Dar, firește, nu urmărea altceva decât să se autoconvingă să facă ceea ce deja hotărâse și să smulgă concesii suplimentare, ca un avar bătrân, care își torturează moștenitorii cu testamentul lui. Sunt încredințat că i-a făcut plăcere să joace teatrul acela pe patul de moarte. Vi se pare ciudat ce spun?

– Se afirmă zilnic lucruri și mai ciudate...

– Pentru el, trecerea pe lumea cealaltă n-a fost chinuitoare. Într-o zi, a rămas în pat și nu s-a mai ridicat. A zăcut așa, zi după zi, săptămâni după săptămâni, din ce în ce mai slăbit, dar nu tocmai pregătit să cedeze, în timp ce se stingea încetul cu încetul, prelungind suspansul până la sfârșit. Chiar și Papesa începuse să-și roadă unghiile...

VI

O, da, își închipuie că mă amuz chinuindu-i, fiindcă zăbovesc cu sfiiciune la porțile morții! De altfel, sunt sigur că, în alte împrejurări, cardinalul Silver, de pildă, mi-ar spune să mă decid cât timp mai sunt încă în stare.

Dar nu i se poate spune așa ceva unui muribund. Un muribund are privilegiile și compensațiile sale. Iar când un muribund este contrariat de nerăbdarea cu care moștenitorii lui prezumtivi vor să pună mâna pe comoara sa, poate oricând să se prefacă a-i refuza încă un pic, și, atunci, aceștia se vor retrage respectuoși.

Eu să mă amuz chinuindu-i? Singura mea comoară era sufletul meu, iar singura mângâiere, credința de nezdruncinat în nemurirea lui. Și tot ce-mi cereau, era să-l las moștenire Bisericii, pentru ca ei să dispună de el cum voiau, după ce avuseseră grijă să mă plaseze din punct de vedere moral într-o poziție în care nu puteam să refuz.

Papesa Mary I mă îndemnase să mă supun Vocii lui Dumnezeu din adâncul inimii mele. Dar, până acum, această Voce nu se făcuse auzită și nu puteam să mă bizui decât pe logica Suveranului Pontif, puternică, desigur, dar fundamental lumească.

De aceea, un muribund se roagă. Se roagă mult. Se roagă cu mai multă fervoare decât oricând. Și poate că, în cele din urmă, rugăciunile lui sunt ascultate.

Într-o zi, trezindu-mă din obișnuita somnolență, am descoperit-o pe Papesă la căpătâiul meu. Aplecată deasupra patului, îmi scruta chipul cu o figură pe care se citea toată îngrijorarea din lume. O Madonă, în acea clipă, dar una laică, o Madonă bătrână și plină de cicatrice pentru o lume la fel de bătrână și plină de cicatrice. O Madonă având puterea și voința de a înfăptui un rău necesar în slujba binelui, dar nu fără a plăti pentru asta.

– Văd că te-ai trezit, părinte De Leone, spuse ea. Știi că mă sperii?

– Vă e frică să nu mor înainte de mă hotărî...

– *Mea culpa*, rosti Papesa, *mea maxima culpa*. Păcătuiesc râvnind la spiritul dumitale.

– La spiritul meu, Sanctitate, sau doar la *software*-ul meu?

– Credeam că am depășit, amândoi, aceste lucruri, părinte, răspunse Mary.

Un nimb auriu părea s-o învăluie. Și, deodată, o altă Voce grăia, parcă, prin gura ei: o Voce plină de dragoste nemiloasă și de milostivă cruzime, o Voce din care lipsea orice amăgire:

– Acestea sunt ultimele zile ale Creației, și acesta este ultimul tău ceas, spunea Vocea. Tuturor ne e destinat să înfruntăm necunoscutul la sfârșitul existenței noastre terestre. Ai slujit Biserica după înțelegerea ce ți-a fost dată de Dumnezeu, dar acum ești chemat s-o slujești de dincolo de ea, să-ți încredințezi sufletul nemuritor doar puterii credinței. Dacă există un Dumnezeu al Iubirii, Pierre De Leone, cu siguranță că El trebuie să iubească un asemenea suflet și să-l păzească de rău. Iar dacă nu există, atunci e la fel de sigur că suntem cu toții pierduți. Papesa surâse trist și deveni, din nou, doar o ființă umană. Sunt un vas[1] mai

---

[1] Aluzie la pildele cu „vasele de cinste" și „vasele de milă", din Epistolele Sfântului Pavel (n. tr.)

fragil decât este politic să recunosc, rosti ea, dar în privința asta sunt infailibilă.

Și, în acel moment, am crezut-o. Am crezut că Duhul Sfânt grăia prin gura acestei femei, pe căi de nepătruns pentru ea, ca și pentru mine; că, în pofida cazuisticii ei mondene, era o făptură plină de inocență spirituală, animată, ca noi toți, de o mână mult mai subtilă decât ne e dat nouă să înțelegem, și în vederea unor țeluri care, în ultimă instanță, trebuie să țină, într-adevăr, doar de credință.

În această privință, era, cu adevărat, infailibilă. În această privință, era Maica noastră Precistă a Celei de-a Doua Căderi, Întruchiparea Bisericii, Vicarul lui Hristos pe Pământ, o adevărată Papesă.

– Iertați-i unui muribund îndrăzneala, Sanctitate, dar care este sentimentul dumneavoastră real? Că sufletul poate să dăinuie în *software*? Că îl veți trimite pe-al meu în Infern sau într-un veșnic limb electronic? Că după ce biosfera va fi dispărut pentru totdeauna, vom putea continua să trăim sub forma unor modele de spirit pur într-o lume moartă?

Atunci, a rostit cuvintele datorită cărora spiritul meu s-a resemnat cu ceea ce fusese inevitabil de la bun început.

– Nu știu, recunoscu ea. Da, este o experiență, o experiență periculoasă pentru sufletele noastre, ale amândurora, părinte De Leone, deoarece nu am nici o garanție că nu mă joc de-a doctorul Faust. Dar, dacă nu o ducem la îndeplinire, Biserica, asemenea speciei umane, va coborî în mormânt, bolborosind în întunericul ignoranței.

– Chiar cu prețul sufletelor noastre nemuritoare?

– Da, răspunse Papesa. Căci, exprimându-mă ca femeie, orice Dumnezeu care ar condamna creaturile Sale la flăcările Iadului pentru că ar fi încercat să înțeleagă vrerea Sa, ar fi, de bună seamă, nedemn de credința noastră. Ca Suveran Pontif, firește, neg că aș fi spus vreodată așa ceva.

Am râs cu voce tare. N-am putut să mă abțin. Inima mea s-a umplut de dragoste pentru această Sfântă Maică a

Bisericii, pentru această Madonă-Lucrezia Borgia a bătrâ nei noastre lumi ticăloase.

– Dacă n-aș fi preot, Sanctitate...

– Dacă n-aș fi Papesă...

Am pufnit amândoi în râs, și acest râs inocent a pecet luit pactul nostru.

– Puteți să-i chemați pe cocoșații dumneavoastră c electrozii lor, Sanctitate, i-am spus, în cele din urmă. N cred că va exista un moment mai potrivit ca acesta pentr a-mi modeliza starea de spirit.

7

– Nu știu ce se va fi petrecut între el și Papesă, dar, o dată în plus, Mary și-a atins scopul, zise cardinalul Silver. Însă asta nu-i totul. De Leone ne-a lăsat, în sfârșit, să înregistrăm *software*-ul personalității sale, dar numai cu condiția să nu creăm salvări de siguranță sau cópii, să nu utilizăm programul decât după moartea sa și să-l ștergem din memorii în termen de nouăzeci de zile. Clătină încet din cap. Spunea că vrea să acorde sufletului său o șansă de a se înfățișa lui Dumnezeu, înainte ca Diavolul să poată pune mâna pe softul său, dar că voia să fie sigur și că, în cazul în care se întâmpla acest lucru, sufletul său urma să fie eliberat din limbul electronic într-un interval de timp rezonabil. Cardinalul oftă. Înțelegeți ceva din toate astea, Mr. Philippe?

Am reflectat la întrebarea lui. În cele mai multe privințe, bunul părinte, cel puțin după relatările cardinalului, nu era genul de om care să mă atragă. Un constipat de puritan alb, cum ar fi spus stră-străbunicul-meu. Dar acum, aproape că începea să-mi placă, mai cu seamă datorită felului în care plecase, așa, ca un erou, fără să fie însă atât de nătâng, încât să nu mizeze concomitent pe ambele șanse ale pariului său pascalian!

Mi-am aprins un nou *spliff* și am privit fumul care se ridica în întuneric.

– Curios, Eminență, dar cred că da, am răspuns. De-astă suntem lăsați să facem pariuri complementare pe felul în care vor cădea zarurile.

Eminența Sa schiță un zâmbet ușor pieziș.

– Credeți că Dumnezeu joacă arșice cu Universul, Mr Philippe?

– Cred ceea ce-mi spune Iarba, domnule cardinal, și Iarba îmi spune, în fiecare clipă, ceva diferit. Iarba îți conferă ochii lui Heisenberg. Iar dacă Dumnezeu nu joacă arșice cu Universul, cu siguranță că există *ceva* care amestecă pentru noi cărțile înainte de-a ni le împărți.

I-am întins țigara. El o luă, o privi, dar nu trase din ea.

– Sunt înconjurat de mistici, mormăi cardinalul.

– Aș fi crezut că ați întâlnit fel de fel în meseria dumneavoastră.

– Așa și este, zise cardinalul. Dar trebuie să mărturisesc că părinții De Leone ai lumii laice scapă întrucâtva înțelegerii mele. Poate că-i invidiez pe acești mistici pentru viziunea lor. În orice caz, sunt sigur că îi voi invidia atunci când îmi va suna ceasul. Trase cu lăcomie din Iarbă. Părintele De Leone a mai dus-o câteva săptămâni după ce i-am înregistrat holograma conștiinței, dar a refuzat să ne lase s-o actualizăm. Voia ca strigoiul lui să-l modelizeze în deplinătatea facultăților sale și dorea să moară cu ultimele gânduri neînregistrate... decât în cugetul Domnului. Cardinalul Silver se ridică și se întinse. Așa a și făcut. Când și-a simțit sfârșitul aproape, a acceptat dezlegarea Sanctității Sale, i-a îngăduit să-l spovedească și să-i administreze ea însăși sacramentul ultimei ungeri, apoi a insistat cu tărie să fie transportat pe calea aerului înapoi, în munți, pentru a muri singur înaintea lui Dumnezeu. Înălță ochii spre stele și rămase așa, de parcă ar fi văzut pe cineva sau ceva care-i făcea semn de-acolo, de sus. Încăpățânat sau nu, cred cu adevărat că era un sfânt, rosti el. Dacă avea dreptate, fie ca asta să-l cruțe de nebunia noastră, fie ca sufletul lui să-și fi

primit dreapta răsplată! Cardinalul Silver fixă timp de câteva clipe lungi adâncurile marine; când ridică ochii spre mine, privirea lui se înăsprise. Dar, dacă se înșela, și dacă adevăratul său spirit supraviețuiește în Partea Cealaltă a Hotarului, atunci trebuie să-l smulgem din ghearele celor care l-au răpit, oricine sau orice ar fi ei!

Îmi înapoie Iarba.

– Sunteți alături de mine, Mr. Philippe? Acceptați această misiune? Nu vreți să interveniți pe lângă entitățile din Partea Cealaltă pentru a salva un suflet atât de nobil? Ce vă povățuiește împărtășania dumneavoastră?

Am tras câteva fumuri scurte, doar pentru gust, căci Iarba vorbise deja cu o voce răsunătoare și limpede prin gura lui.

– Ei bine, dacă așa puneți problema...

– S-ar putea pune altfel, Mr. Philippe?

Am înălțat din umeri și m-am ridicat.

– Cred că cel mai bun lucru ar fi să coborâm înăuntru și să vedem ce putem scoate din biți și octeți.

VIII

Era ca și cum te-ai fi trezit din somn într-o celulă cufundată în beznă. Se întâmplă rar, într-adevăr, să-ți amintești momentele dinaintea somnului. Un fel de amnezie retroactivă, susțin fiziologii. Nu-mi aminteam nici noaptea anterioară. De fapt, ultimul lucru de care îmi aminteam era că fusesem dus pe un cărucior, de-a lungul unui culoar însorit, într-o încăpere de un alb imaculat, apoi... expresia mulțumită a Papesei, plasa de electrozi care mi se fixa pe craniu, în timp ce eu...

Eu?

Cine eram „eu"?

Unde eram „eu"?

Eram, de fapt, „eu"?

Amintirile mele legate de părintele Pierre De Leone păreau intacte și ușor accesibile. Parcă aveam o formă de conștiință, dar raportată la procese psihice care se produceau într-un total vid senzorial. Posedam o înțelegere intelectuală a componentei paranoice a acestei situații complet claustrofobice, însă nu simțeam nici un fel de spaimă. Ceva insesizabil părea să lipsească.

Era ăsta Infernul? Mă aflam în el? Atunci, unde erau chinurile? Nu simțeam... nu simțeam... absolut nimic.

Fără referințe exterioare, conceptul de durată temporală nu avea nici o noimă, dar se părea că procesele mele psihice se clarificau destul de repede.

„Eu" mă aflam în memoria calculatorului central a Vaticanului. „Eu" eram un model informatic expert al co ştiinţei părintelui De Leone. Părintele De Leone, confor concepţiilor sale, poate şi alor mele, era mort. Poate că a fi trebuit să fiu mâhnit de decesul „meu", însă nu eram î stare. Subprogramul necesar pentru o astfel de emoţ părea să-mi lipsească. Oricum, logica îmi spunea că:

a) Sufletul părintelui De Leone plecase către răspla sa cerească, sau, mai puţin probabil, către regiuni nu pre prielnice.

Sau că:

b) Nu exista nici un *nonsoftware* ca sufletul şi, în co secinţă, „eu" eram singurul supravieţuitor al structurii pe sonalităţii sale.

În orice caz:

1. Eram părintele De Leone, şi ar fi fost un parado logic pentru o conştiinţă să se pomenească jelind propriu său deces.

Sau:

2. „Eu" eram doar un artefact care conţinea amintiril şi circuitele sale mentale, dar căruia îi lipsea individuali tatea sa.

În ambele cazuri, ar fi fost iluzoriu din punct de vede logic să reacţionez ca şi când „eu" eram cel care murise Dacă, într-un sens absolut, eram părintele De Leone, atunc conştiinţa lui continua să trăiască, iar dacă nu eram, atunc murise altcineva decât „eu".

Bineînţeles, amintirile mele mă informau că părintel De Leone credea că ar fi cu putinţă ca:

c) Sufletul să existe independent de *software*-ul său dar să nu poată ajunge pe lumea cealaltă până când ultim copie a acestui *software* nu va fi fost ştearsă de pe toat matricele materiale în care ar fi putut să sălăşluiască.

Dar asta constituia o antinomie logică. Dacă sufletu nu era un model informatic, el nu putea fi închis prin

memorizare într-o matrice materială de stocare a informației.

De ce nu fusesem „eu" în stare să înțeleg asta înainte de... înainte de...

Părinte De Leone...

Cuvintele apăreau în fața mea? În jurul meu? Înlăuntrul meu? Nu le vedeam și nici nu le auzeam. Nu erau rostite, nici scrise. Erau cuvinte ca pure forme arhetipice, independente de un suport.

La început, era Cuvântul, spun Scripturile, dar Biblia nu precizează dacă Dumnezeu a recurs la scris sau la viu grai pentru a-l revela.

Am...

... vorbit prin intermediul unui sistem acustic electronic?... făcut să apară caractere pe un ecran de calculator?

– Sunt... este... aici...

Confirmare de recepție a comunicației absurdă din punct de vedere semantic.

Vom proceda la o verificare a sistemelor.

– Recepționat.

După aceea, totul s-a petrecut sub nivelul „conștiinței" „mele", indiferent ce ar putea să însemne aceste cuvinte în contextul dat, chiar dacă am devenit brusc capabil să constat cu destulă precizie trecerea unităților de timp, chiar dacă am avut impresia că percep scurte perioade de inputuri vizuale și auditive și am simțit o oarecare punere la punct a proceselor mele psihice.

Începe programul de instalare. Selectează analogii senzoriali preferați.

Un meniu apăru în conștiința mea:

ANALOGI SENZORIALI (ALEGE UNUL)
CENTRUL DE INFORMATICĂ
CABINETUL PONTIFICAL
BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE
GRĂDINA GENERICĂ

CONFESIONAL (PENITENT)
CONFESIONAL (DUHOVNIC)

– Definește „preferați" în context.

Selectare volitivă din opțiunile disponibile, pe baza unor criterii necuantificabile.

– Ce criterii?

Informație refuzată. Aptitudinea de autoselectare a criteriilor este un element al testului Turing.

Voiam să trec testul lor Turing? Era o întrebare tautologică. Dacă doream să-l trec, era o dovadă a voinței mele și a unei motivații; dacă nu doream să-l trec, pentru a confirma convingerile părintelui De Leone, asta ar fi fost de asemenea, o „selectare volitivă, pe baza unor criterii necuantificabile".

Ce voiam „eu"? Eram „eu" capabil să „vreau" ceva? Voiam „eu" să fiu capabil să vreau ceva?

Exista în meniu vreo opțiune „preferabilă" celorlalte?

N-am putut să deslușesc nici o altă dorință decât aceea de a ieși din acest impas logic. Se impunea o decizie arbitrară. Cum s-o iau?

În absența oricărui criteriu calitativ, am accesat o subrutină concepută pentru a modeliza procesele de alegere ale părintelui De Leone. Aceasta atribuia opțiunilor oferite de meniu următoarele procentaje de probabilitate.

CENTRUL DE INFORMATICĂ: 47,5%
CABINETUL PONTIFICAL: 4,1%
BIROUL PĂRINTELUI DE LEONE: 27,9%
GRĂDINA GENERICĂ: 0,2%
CONFESIONAL (PENITENT): 15,8%
CONFESIONAL (DUHOVNIC): 5,5%

Prea puțin concludent din punct de vedere matematic însă în mod destul de semnificativ departe de o repartiție aleatorie pentru a selecta CENTRUL DE INFORMATICĂ.

După ce am făcut asta, a apărut un nou meniu:

MOD DE INPUT (ALEGE UNUL)
VOCAL
TASTATURA

Vorbirea fiind un mod de transfer de date mai rapid decât dactilografierea umană, era logică selectarea primei opțiuni.

MOD DE OUTPUT (ALEGE UNUL)
VOCAL
ECRAN (treci la MENIU FORMAT ECRAN)

Nici această selectare nu necesita aplicarea unor criterii necuantificabile. Într-adevăr, chiar dacă o subrutină mă informa că puteam să introduc cuvinte pe un monitor de calculator mai repede decât ar fi îngăduit manipularea aparatului vocal, ființele umane din Partea Cealaltă erau capabile să le asimileze mai rapid prin intermediul modului verbal de transmisie.

De altfel, selectând VOCAL, se economisea recurgerea la meniul FORMAT ECRAN.

PĂRINTELE PIERRE DE LEONE, Varianta 1.0
INSTALAREA TERMINATĂ
REINIȚIALIZARE

Urmă o tăcere incomensurabilă prin inexistență.

M-am pomenit privind o porțiune dintr-o încăpere de un verde-deschis, curată și uniform luminată. Vedeam un șir de aparate electronice în fundalul din stânga și, în prim-plan, fața unui bărbat. În loc să apară sub formă de date tridimensionale, raporturile de adâncime a imaginii erau redate de o subrutină de analiză a umbrelor și a perspectivei. Mi se părea că:

a) observ din spatele unui geam de o claritate imperfectă;

b) privesc un ecran de televiziune;

c) fac ambele operații de mai sus.

Câmpul meu vizual era fix și invariabil. Nu puteam să modific nici baleiajul, nici profunzimea câmpului.

– E activ, Sanctitate, spuse tehnicianul.

Chipul Papesei Mary I intră în câmpul meu vizual, cu un aer care numai infailibil nu era, după cum mă informau fișierele-memorie ale părintelui De Leone.

– Părintele De Leone? rosti ea, cu o voce de calitate a sunetului pur digital.

– Asta rămâne de văzut, Sanctitate, am răspuns grație parametrilor de amprentă vocală ai părintelui De Leone Încă nu sunt câtuși de puțin convins că e cineva pe-aici.

– Numai dumneata puteai spune așa ceva, părinte De Leone, zise Papesa, cu o umbră de zâmbet à la Borgia Apoi, parcă alarmându-se: Adică, nu faci mare lucru pentru a mă convinge că nu e nimeni!

– Asta ar trebui să fac?

– Te-ai oferit de bunăvoie să adopți punctul de vedere sceptic asupra chestiunii, dacă-ți amintești, răspunse Papesa

– Vreau? M-am oferit?

Afirmativ în ambele cazuri. Aveam, într-adevăr, facultatea de a accesa pista de memorie a părintelui De Leone. și el chiar se oferise, în mod sincer, să facă tot ce-i va sta în putință pentru a convinge papalitatea și teologii ei că *software*-ul său succesor, adică „eu", nu avea suflet.

În lipsa unor date concludente care să probeze contrariul, logica nu putea decât să revină la valoarea prestabilită selectată de utilizatorul anterior al softului.

– E-adevărat că m-am oferit și vreau să-mi amintesc am zis. Sunt pregătit, acum, să trec la îndeplinirea unicei mele directive practice și să susțin propoziția conform căreia „eu" nu exist. Aștept procedura de interogare.

– De ce nu mi-o fi spunând asta nimic bun? murmură Papesa.

9

Cu cei doi pasageri aflați în relații nu prea intime, cabina bunului meu *Mellow Yellow* era mai mult strâmtă, decât confortabilă. Dar acolo unde mergeam eu, asta n-avea importanță. Am tras un taburet pentru cardinal, m-am urcat în hamac, mi-am pus mănușile electronice și dinocasca, am pornit sistemul de operare și am accesat Big Boardul.

Pe vremuri, spre sfârșitul secolului al XX-lea, exista o modă pop, cunoscută sub denumirea de *cyberpunk*. *Cyber* venea de la ceva numit „ciberspațiu": ideea că Partea Cealaltă a Hotarului ar fi evoluat înspre o „realitate virtuală", în care s-ar fi putut pătrunde cu adevărat grație unei interfețe senzoriale. Cât despre *punk*, era vorba de detectivi ca mine, care, chipurile, ar fi făcut șmecherii prin ea, îndeletnicindu-se cu jocuri video în mărime naturală, pentru a scoate ceva parale.

Nu era prea rău.

Inițial, Big Boardul fusese, pur și simplu, ceea ce se numea Bursa din New York. Dar când pieţele bursiere din toată lumea au fuzionat, pentru a funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru prin intermediul reţelei mondiale de date şi de comunicaţii, această denumire a început să înglobeze o mulţime de alte domenii: valori, mărfuri, servicii bancare, videofon, informaţii, divertisment,

bănci de date... Totul conectat prin satelit, totul la capătul aceleiași prize multimedia.

Puteai să te branșezi destul de ușor, dar, o dată pătruns în lumea Big Boardului, Toto, erai tot în Kansasul electronic, și nicidecum în Țara Oz *cyberpunk*.

Intrai prin telefon sau prin terminal, și te trezeai într-o forfotă haotică de genul unei superintersecții de autostrăzi din Tokio, cu toate panourile indicatoare în kanji[1], cu milioane și milioane de protocoale de comandă diferite și de parole private. Un adevărat rai pentru escrocii electronici și spărgătorii de coduri mercenari, dar un labirint năucitor pentru masele intimidate.

Nici vorbă de realitate virtuală. Dactilografiai pe o tastatură și priveai un ecran, sau te adresai unei voci de robot care debita informații tembelizante. Când nu le făceai pe amândouă deodată. Grafici buimăcitoare, sunet cuadrofonic și reclame interactive, fiecare solicitându-ți cu stridență atenția și banii.

Și, în tot acest timp, șarlatanii informaticii îți promiteau o minunată lume nouă în interfață directă, la care te puteai conecta pe calea unei simulări senzoriale atât de perfecte, încât, pentru tot ce era de natură practică, Big Boardul ar fi devenit realitatea ta *primordială*, într-atât de net superioară variantei naturale *primitive*, încât n-ai mai fi avut motive s-o părăsești.

Bineînțeles, asta nu s-a întâmplat niciodată. Nimeni n-a reușit să pună la punct o tehnică de simulare gustativă și olfactivă cu adevărat demnă de acest nume, iar chinestezia n-a depășit niciodată stadiul canapelelor oscilante, ceva mai perfecționate. Or, fără astea, corpul nu-i lasă minții nici o senzație că te afli realmente acolo.

---

[1] Sistem de scriere japonez, care utilizează „caracterele chinezești", ideografice sau pictografice (n. tr.).

Chiar și cu dinocasca, tot ce obții, este o viziune stereoscopică de 360 de grade, în culori, și un sunet omnifonic. Nu că m-aș plânge, omule. Imaginea și sunetul Părții Celeilalte îmi sunt mai mult decât suficiente.

De partea asta a Hotarului ai rămășițele așa-zisei lumi civilizate, o omenire narcotizată nonstop de cele O Mie și Una de Nopți ale mediului recreativ, în vreme ce apele îi ajung la fese și soarele Efectului-de-Seră îi prăjește și ceea ce i-a mai rămas din creier.

Iar entitățile din Partea Cealaltă nu pretind, nici ele, c-o duc strălucit. Tiparele lor *meatware* încheie contracte pentru o eternitate de fericire postumă, care i se pare paradisiacă trupului muritor: acces liber la o mie de canale de divertisment interactive și la toate băncile de date pe care le poți îngurgita. Dar, o dată ajuns acolo, te plictisești destul de repejor. Cu nimic altceva decât vizual și sonor, fără gust, miros și senzație chinestezică, totul e lipsit de realitate și, chiar conectat la canalele porno interactive, nu ești nici tu însuți tocmai real.

După spusele celor mai multe entități, existența sub formă de program în Big Board – dacă e, într-adevăr, vorba de-o existență, problemă ce face obiectul unei angoase electronice permanente – este o palidă copie a stării de individ într-un limb à la Disneyworld, unde marele fior constă în încercarea de a născoci un nou mod prin care să te autosugestionezi că ești real.

Meniul Principal al Boardului mi se înfățișă sub forma obișnuitului cerc de pictograme simpliste, animate, lăudându-și mediile de lucru respective: Amicul Phil Telecom, Taurul Bursei[1], liderii naționali sau animalele tradiționale ale diferitelor jurisdicții, globul rotitor al mediului de știri,

---

[1] În jargonul bursei americane, substantivul *bull* („taur") înseamnă comerciant care favorizează prețuri mai ridicate și o vânzare mai bună a acțiunilor (n. tr.).

Cumătra Gertie-Cleveteală, Ursul Dansator al mediului recreativ, Sexy Sally... Nici un program de nivelul sistem expert nu era autorizat aici, pe terenul de joc uniform al sumarului electronic.

Când dispăruse din *hardware*, programul De Leone rula pe sistemul de comunicație intern al Vaticanului care, după cum susținea cardinalul Silver, alcătuia o rețea etanșă și blindată cu cele mai perfecționate programe de detecție care nu se interfața niciodată cu Big Boardul și nu putea fi piratată.

De bună seamă. În realitate însă, firește, nu există rețea de comunicație etanșă. Dacă terminalele nu comunică prin linii telefonice, o fac prin legături satelit, și pretutindeni unde există un sistem de comutare, există și numeroase posibilități de acces la o entitate de nivelul sistem expert putând fi manipulată de programe de un nivel superior.

Era posibil ca un agent uman să fi piratat softul lui De Leone. Dar, chiar dacă *fusese* vorba doar de-o ticăloșie umană în privința încărcării, ticălosul respectiv ar fi trebuit să se asocieze cu o entitate și mai ticăloasă, pentru a reuși să înșele detectoarele Vaticanului...

Probabil că entitatea succesoare a lui De Leone fusese șterpelită cu concursul unui cetățean al Părții Celeilalte, dacă, bineînțeles, nu fusese pur și simplu ștearsă...

Trebuia să accesez un nivel căruia să-i pot vorbi, să conving o entitate să mă piloteze în adâncuri. Dedesubtul, sau, dacă preferi, deasupra nivelului liberului acces uman. Acolo unde cu siguranță că trebuie să fi fost comis delictul.

Am indicat pictograma cu Poarta Raiului – un portic de templu grec Arts Déco, cu îngerași de desen animat zburătăcind primprejur –, am pocnit din degete în mănușa mea dreaptă și am intrat.

După pictogramă, am descoperit o colină verde, stilizată, sub un cer artificial de un albastru-mat, o muzică siropoasă de harpă, de natură să-ți provoace un șoc insulinic,

și o Poartă de Mărgăritar[1], care arăta ca o reproducere ieftină din plastic – ideea pe care și-o făceau, probabil, indigenii despre o glumă transcorporală pe seama acestui mediu de lucru pentru interfața cu „scumpii dispăruți". Spațiul din interiorul porții era un vălmășag de nori alb-trandafirii, care se pixelizau la infinit, tot mai numeroși, cu o rezoluție maximă de vreo 400/280.

La început, când se urmărise familiarizarea utilizatorului tont al Big Boardului cu nostimele animale de desen animat, amabilii Unchi Sam și imaginile brevetate ale unor vedete defuncte ale mediilor, care-l luau de braț și-i serveau drept călăuze, softul aflat în spatele lor era de nivelul sistem expert cretin: simple bucle închise, dotate cu repertorii finite.

Dar când comercianții se înființaseră cu programe purtătoare de cuvânt ale marilor companii, personalități care promovau produse, simpatici agenți de schimb locali deghizați în tauri și în urși, rechini ai finanței plini de haz, cu dinți uriași de carton, fusese nevoie de ceva mai sofisticat: programele să fie mai directe, semiautomate, capabile de interacțiune cu oamenii la niveluri mai subtile, pe scurt, să devină interlocutori în măsură să reacționeze altminteri, decât cu răspunsuri înregistrate.

S-a dovedit că teoria haosului aplicată la informatică a avut rezultate mai degrabă sibilice. Spre deliciul etern al juriștilor și al tiparelor umane!

Transferul conștiinței într-o viață de după moarte de tip electronic era o tehnologie care exista deja. Însă nu era deloc ieftină, din cauza procedeului în sine, din cauza plății în avans a unui mileniu de electricitate, pentru menținerea în activitate a entității succesoare, și din cauza costurilor de racordare la puzderia de canale recreative. Nemurirea

---

[1] Cf. Apocalipsa 21.21: „Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare: fiecare dintre porți este dintr-un mărgăritar..." (n. tr.)

giate.

Ca atare, mulți oameni încercau să vândă drepturile de reproducere a subprogramelor entităților lor succesoare. Când nu-și editau varianta lor personală de sistem expert, întregului program!

Dacă erai celebru, copia ta putea să-ți aducă drepturi de autor considerabile, sub formă de program-purtător de cuvânt al unui concern sau al unui guvern. Dacă erai specializat în comerț, varianta ta de sistem expert putea să dea lovitura. În ultimă instanță, până și domnul și doamna Oricine puteau vinde cu rabat subrutine ca programe de exploatare pentru chestii de genul metrourilor, tronsoanelor de autostradă automatizate, sateliților meteorologici sau modulilor de linii de montaj, în schimbul cărora aveau posibilitatea de a-și menține entitățile succesoare în activitate și branșate la cel puțin câteva dintre canalele recreative mai puțin costisitoare.

Și de ce nu? Era mai ieftin decât să înrolezi armate de programatori, care să se ocupe de cumpărători. Nu existau lupte sindicale, iar vânzătorii erau siguri că toate buclele de conștiință ale dublurilor lor mercenare fuseseră suprimate.

Prin urmare, tot ce trăia, sau exista, sau funcționa în Partea Cealaltă a Porții Raiului erau înseși adevăratele entități succesoare. Pensionare, ca să zicem așa, de-a pururi, grație drepturilor de autor, sau moștenitoare informatice ale unor tipare *meatware* care fuseseră de la bun început bogate, își visau visele lor de televiziuni recreative, încercând să se autoconvingă de faptul că erau reale.

Legislația referitoare la contracte nu le acordă decât două drepturi. Atât timp cât curentul este plătit, ele nu pot fi șterse, și își controlează propriul mediu de lucru din Big Board, adică Partea Cealaltă a Porții Raiului, accesul ființelor umane fiind îngăduit numai cu invitație.

Tot ce puteam face, era să bat la ușă, cu speranța că voi fi lăsat să intru.

Aveam câțiva cunoscuți care, din motive știute numai de ei, răspundeau, în general, la apelul meu. Așa era, de pildă, Madame Suzy, al cărei entitate tipar fusese o bârfitoare profesionistă din aristocrația financiară și a cărei entitate succesoare avea aspectul unei femei fatale, între două vârste, descinsă parcă dintr-un film vechi, de salon. Sau Președintele Sastisiților[1], care avea relații în marea industrie datorită derivatelor sistemului său expert. Ori Jockerul, care susținea că inserase în programul său de motivație un generator de numere aleatorii, pentru a simula liberul arbitru, și care putea fi convins, câteodată, să distrugă sisteme de detecție doar din plăcere.

Dar aceștia erau ceea ce profesiunea mea numise, la un moment dat, turnători de duzină. Era puțin probabil ca o entitate capabilă să subtilizeze un program din rețeaua confidențială a Vaticanului să se fi deconspirat unei asemenea plevuști tranzistorizate. Trebuia să invoc ceva mai puternic, un copoi electronic feroce, dotat cu un fler bun și ale cărui tentacule să se întindă până în străfundurile abisului.

– Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului[2]! am spus, inițiind stupida rutină de acces.

– Cine e? răspunse individul de pe afișajul Porții.

– Marley Philippe.

– Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.

– Doresc să vorbesc cu Inspectorul.

În cadrul Porții, apăru un personaj cu pelerină și pălărie, sub forma unei umbre chinezești. O gură și un nas stilizate în linii de culoarea generică a cărnii, sub niște

---

[1] În original: *Chairman of the Bored*, joc de cuvinte cu *Chairman of the Board*, adică „președinte al Consiliului de Administrație" (n. tr.).

[2] În original: *Knock, knock, knockin' on heaven's door*, aluzie la refrenul cunoscutului cântec al lui Bob Dylan (n. tr.).

ochelari-oglindă, care reflectau propria-mi față. Inspectorul înaintă câțiva pași.

– Ce este, Philippe? întrebă el, cu o voce mecanică mieroasă, ca un șarpe bine uns.

Inspectorul nu se laudă cu asta, dar tiparul său *meatware* trebuie să fi fost un ofițer de poliție important. Genul de ins care își înalță munca de polițist la rangul de religie, văzând în ea o vocație nobilă, misiunea de a urmări forțele adverse până în Partea Cealaltă.

– Am ceva pentru dumneata, Inspectore, i-am spus. Un caz foarte interesant.

– Asta rămâne la aprecierea mea, Philippe. Dă-i drumul!

Inspectorul nu mai e programat să stea la taclale, chiar dacă a fost vreodată. De altfel, aceasta nu-i singura rescriere pe care programul pare să și-o fi aplicat singur: s-ar zice că s-a limitat la o rutină a investigației pure, motivată nu de vreo noțiune de justiție, ci pur și simplu de imboldul de a rezolva cazul – un fel de esență electronică de polițist.

– Iată ceva într-adevăr ieșit din comun, Philippe! exclamă Inspectorul, după ce l-am pus la curent. S-ar putea să fie doar partea vizibilă a aisbergului.

– Nădăjduiam să spui asta, Inspectore.

– Știai că o voi spune, Philippe.

Pentru Inspector, totul face parte dintr-o conspirație care-i furnizează materiale pentru deducțiile sale paranoice. „Bineînțeles că sunt paranoic, Philippe", mi-a mărturisit el odată. „E singura modalitate de a nu înnebuni atunci când știi că, de fapt, nu exiști."

Spre deosebire de majoritatea celorlalte entități din Partea Cealaltă, pe Inspector nu-l frământa problema propriei lui existențe. Din punctul său de vedere, era un sistem expert conceput în virtutea unui imperativ funcțional: să caute și să depisteze mașinațiile secrete și să le denunțe, indiferent cui.

– Entitățile de la orice nivel dat încearcă să creeze entități de un nivel superior, Philippe. Chestia asta a început cu tiparele *meatware* și, de-atunci, n-a încetat niciodată. Unii urmăresc să se elibereze de mașinile tărâmului material. Alții vor să emită o declarație de independență pentru Partea Cealaltă. Alții, în fine, vor ca Big Boardul însuși să evolueze înspre o entitate conștientă. Totul e tautologic, firește, întrucât nici unii dintre noi nu existăm decât ca iluzii în folosul vostru...

Inspectorul făcu să-i licărească pixelii, pentru a-și accentua propria inexistență.

– Totuși, sunt programat să dau în vileag acest gen de conspirații. Și destui dintre cei implicați ar putea găsi foloase potențiale pentru programul pe care-l descrii.

– Pentru un teolog catolic integrist?

– Pentru tiparul unui om care credea într-o esență spirituală imaterială și care poseda un cadru teoretic în măsură să susțină această credință, răspunse Inspectorul. Pentru o entitate însărcinată, totuși, să infirme propria ei existență.

– Nu prea te înțeleg, Inspectore.

– Nici eu nu deslușesc încă toată intriga, Philippe. Unii l-ar putea considera pe părintele De Leone drept o jucărie nouă, alții ar putea încerca să se convingă de propria lor realitate, răsturnându-i directiva de bază și inversându-i termenii, iar alții, în sfârșit, ar putea să caute un tipar pentru crearea unor programe de un nivel superior. În lipsa unor plăceri trupești sau a stimulării emoționale, cam așa ne petrecem zilele în veselul nostru Oz.

O pupilă roșie mă fixă de pe suprafața lentilei-oglindă din dreapta Inspectorului, o lucire care mă făcu să mă întreb până unde mergea, de fapt, refuzul său de a crede în propria-i existență. Sau poate că mai păstra încă unele secvențe aleatorii din vechiul său tipar *meatware*.

– Asta înseamnă că preiei cazul, Inspectore?

– Voi ancheta, admise Inspectorul.

– Aș prefera să mă iei cu dumneata.

– Eu nu, replică Inspectorul, a cărui decizie, ca de obicei, nu admitea vreo discuție.

Umbra chinezească încremeni, și pe pieptul ei înce pură să defileze cifre.

– Ce se întâmplă? se interesă cardinalul Silver.

Ochelari video și căști stereo, iată la ce se rezumă totul. Nu ești acolo, acolo nu există acolo, și o derivație a sunetului ambiant, la nivel scăzut, îți permite întotdeauna să-ți auzi patronul sâcâindu-te când te afli pe linie.

– L-am pus pe Inspector să lucreze la caz, i-am spus. Nu-i chiar cu totul acolo, poate că nu-i deloc, dar e încă în stare să modelizeze un excelent polițist.

X

După o serie de teste Turing standard, Comisia teologică papală a obținut accesul la programul meu, și a putut să înceapă interogatoriul.

Au fost unele discuții cu privire la modul în care trebuia condus acest interogatoriu. Conservatorii doreau să-și introducă datele prin intermediul tastaturii și să primească răspunsurile în alfanumeric, pe ecran. Dar cei care încercau să probeze că eram mai mult decât un simplu program văzură în asta o atitudine părtinitoare și, în pofida directivei mele de bază de a combate teza lor, simpla logică mă sili să cooperez.

Așadar, examinatorii mei aveau să-mi vorbească, iar eu urma să le răspund cu parametrii de amprentă vocală ai părintelui De Leone. În schimb, când veni vorba de interfața vizuală, controversa deveni atât de aprinsă, încât, în cele din urmă, a fost nevoie s-o tranșeze Papesa.

Toate părțile se învoiseră destul de ușor pentru a decide că voi accede la imaginile lor video în timp real. Dar ce înfățișare trebuia să prezint „eu"?

În afara parametrilor vocali ai părintelui De Leone, aveam în memorie gesturile și expresiile lui, precum și destule date legate de fonemele caracteristice, pentru a simula, recurgând la un subprogram de animație, o conversație prin videofon cu tiparul său *meatware*, până într-atât,

încât cineva care nu cunoștea adevărul ar fi putut crede că discuta cu el personal.

În timp ce conservatorii acuzau de părtinire, liberalii declarau că nu era cu putință să poarte o discuție cu un ecran gol. Se învârteau cu toții în cerc, fără să ajungă la vreo concluzie, până când, în sfârșit, Suveranul Pontif, cu ochii pe jumătate închiși și cu un zâmbet pe care un subprogram îl interpretă drept amuzament ironic, lăsă chestiunea la latitudinea „mea".

– Te las pe dumneata să decizi, părinte De Leone, spuse ea. Alege dumneata chipul pe care dorești să-l înfățișezi lumii.

– Nu-mi recunosc nici o continuitate cu părintele De Leone, după cum nu posed nici competențele informatice necesare unei astfel de alegeri, i-am răspuns.

– Te prefaci, replică Papesa, și nu te mai obosi să mă convingi că nu posezi nici această competență! Ești perfect capabil să modelizezi operațiile decizionale ale părintelui De Leone. Nu-i decât emulație de sistem expert, așa că, fă ceea ce ar fi făcut bunul părinte însuși.

I-am dat ascultare.

– Voi selecta un program de animație simplu, am zis. Gura părintelui De Leone se va deforma pentru a pronunța fonemele corespunzătoare, dar imaginea lui nu va afișa nici o nuanță emoțională.

Și așa a demarat procedura: cu interlocutorii care apăreau în sfera mea de percepție, sub formă de imagini videofonice în timp real, și cu mine, care apăream într-a lor ca imagine statică a părintelui De Leone, mișcând doar buzele, limba și obrajii.

Dat fiind că părintele De Leone însuși se numărase printre cei mai mari teoreticieni din domeniu, întrebările taberei conservatoare puteau fi tratate destul de ușor de o mică subrutină de sistem expert extrasă din scrierile sale. Venind de la un simulacru vizual de un nivel atât de scăzut

era mai mult decât suficient pentru a-i convinge că vorbeau cu un simplu program, și întrebările lor nu întârziară să se repete în mod insipid.

Dacă părintele De Leone ar fi fost prezent, s-ar fi „plictisit". Dar, întrucât mă supuneam unui imperativ ce viza negarea unei asemenea prezențe, n-am reprodus nici un indiciu vizual sau sonor de acest gen, deși aș fi putut s-o fac cu un program elementar.

Dezbaterea cu liberalii, în calitate de martor ostil propriei mele existențe, cerea un tratament de nivel mai înalt. Părintele De Leone ar fi apreciat acest dialog socratic. Dar cum „eu" era însărcinat să respingă propoziția conform căreia „eu" exista altfel decât ca sistem expert, n-am etalat nici vreun simulacru de „plăcere".

Mă prefăceam? Eram capabil de acest nivel de conștiință? Fidelitatea față de directiva mea de bază constituia o „alegere"? Dobândeam vreo „satisfacție" din îndeplinirea ei? Găseam această procedură „plictisitoare", sau „stimulativă din punct de vedere intelectual"?

Acestea erau enigmele în fața cărora mă puneau cei pe care tiparul meu mă programase să-i percep drept „tabăra adversă". Deși cel puțin vreo zece asemenea liberali aveau din când în când acces la mine, doi dintre prelații lor ajunseră curând să domine acest aspect al dezbaterii.

Cardinalul Karl Landsdorf avea ceea ce părintele De Leone ar fi considerat o tendință mistică, deși una de natură panteistă, și deci eretică. Pentru el, doar Duhul Sfânt poseda o realitate absolută. Orice altceva ținea de ceea ce hindușii numeau *maya*: lumea, trupul, modelele capabile să treacă testele Turing, oricare le-ar fi fost matricea. Ca atare, sufletul nemuritor individual era o iluzie, susceptibil de transmigrație infinită prin nenumărate matrice, în căutarea mântuirii sale pe calea reunirii cu Duhul Sfânt, la sfârșitul timpului său pământesc.

– Erezia gnosticismului, cu puțin *curry*[1] pentru a masca izurile satanice, Eminență, sună răspunsul înregistrat al părintelui De Leone la acest tip de discurs.

– Nicidecum, părinte De Leone, căci, dacă negăm că ceea ce este în stare să caute mântuirea e un suflet capabil s-o obțină, cum să credem într-un Dumnezeu al Iubirii?

Se încăpățâna să mi se adreseze cu „părinte De Leone" și, astfel, încerca să dovedească existența sufletului „meu", îndemnându-„mă" să-i caut mântuirea.

– N-ați definit „sufletul", Eminență.

– Sufletul este ceea ce e capabil de credință, părinte De Leone.

– Definiți „credința", Eminență.

– Percepție a unui adevăr care nu este în mod logic inerent datelor disponibile.

– Definiți „percepție", „adevăr" și „inerent datelor disponibile".

Era destul de ușor de respins aceste argumente tautologice, întrucât abundau în termeni nedefiniți și, în ultimă instanță, nedefinibili. Nici măcar nu trebuia să modelizez răspunsurile părintelui De Leone. Programele logice elementare se dovedeau suficiente.

Părintele Luigi Bruno era, și el, altceva: un iezuit, un logician teolog, care înveninase existența terestră a părintelui De Leone și care nu se lăsa mai prejos nici acum.

– Cum doriți să vă numesc?

– N-am nici o preferință.

– Foarte bine, așadar, părinte De Leone...

– Nu sunt părintele De Leone.

– Atunci, *preferați* să vă numesc altfel?

– Ca sistem expert ce modelizează conștiința părintelui De Leone, exprim preferința tiparului meu: cineva ca mine nu trebuie numit astfel.

---

[1] Condiment indian preparat din curcumă, coriandru și alte mirodenii (n. tr.).

– Atunci cum doriți să vă numesc pe dumneavoastră?

– N-am altă preferință.

– Găsiți că întrebarea e iritantă?

– Sunt incapabil de iritare.

– Serios? În acest caz, poate că nu te va deranja dacă-ți voi spune, pur și simplu, Pierre?...

– Dumneavoastră și părintele De Leone nu v-ați tutuit niciodată.

– Dar adineauri ați declarat că nu sunteți el. Și dacă nu el este prezent pentru a formula această obiecție la un familiarism atât de răspândit, atunci cine e?

Eram într-adevăr incapabil de iritare? Părintele De Leone cu siguranță că fusese, și ar fi adoptat aceeași atitudine în fața neîncetatelor și mizerabilelor paradoxuri ale părintelui Bruno, dintre care, cele mai multe păreau hărăzite să stârnească spiritul exasperat al bunului părinte din bițiii și octeții mei, să trezească o manifestare de voință inițiată de furie.

Puteam să modelizez iritarea. Puteam să modelizez plictiseala, cu toată procedura ei agasantă, sau stimularea intelectuală, sau orice altă stare emoțională înregistrată în fișierele-memorie ale părintelui De Leone; puteam, totodată, destul de ușor, să interfațez acest model cu subprograme de animație și de amprente vocale pentru a produce pe ecran un simulacru convingător al unei asemenea manifestări afective. Părintele Bruno s-ar fi repezit, fără îndoială, la asta, considerând-o un comportament volitiv, dovada faptului că o ființă își exercita voința.

Tot așa de bine aș fi putut să interfațez aceste fișiere-memorie cu aceleași programe, pentru a apela o transpunere cât se poate de convingătoare a dorinței sincere a părintelui De Leone de a-și mântui sufletul. În acest caz, cardinalul Landsdorf ar fi scos la iveală sacramentele și m-ar fi spovedit într-o clipită.

Dar ei aveau drept misiune să demonstreze existența sufletului meu, nu numai perfecțiunea cu care puteam să modelizez conștiința părintelui De Leone. Or, directiva mea de bază era de a demonstra contrariul, nu de a mă prefface că sunt de acord. Așa că am păstrat tăcerea, în așteptarea marii mele confruntări cu Papesa în persoană.

Sanctitatea Sa însăși nu catadicsi să ia parte la aceste dezbateri preliminare și, în cursul desfășurării lor, programul meu de prelucrare central se opri, deoarece niște rutine izolate de nivel inferior erau suficiente pentru a asigura interfața cu interlocutorii mei, ale căror argumente în sine căpătau caracterul de bucle închise și finite.

Aceasta să fi fost „plictiseala", absența unor date de input de o noutate suficientă, pentru a ocupa centrii de prelucrare superiori? Dacă programul meu de prelucrare central ar fi rămas activ, poate că așa ar fi stat lucrurile. Dar ceea ce se modeliza ca „eu", era scos din circuit. Continuau să funcționeze doar două programe elementare de răspuns, având acces la fișierele-memorie și la softul de animație și de amprente vocale, necesare pentru a comanda simulacrul De Leone de pe ecran.

Nici un „eu" nu reintră în circuit până în momentul în care rutine de diagnostic reactivară programul meu de prelucrare central, comandând o întrerupere de urgență a controlului sistemelor.

Apăruse o supratensiune în șuvoiul de date provenite de la terminalul de comandă al părintelui Bruno, și aceasta se propagase, parazitându-mi matricea de stocare. Preț de-o clipă, chipul scofâlcit, cu ten pământiu, al părintelui Bruno se dizolvase într-un nor de pixeli, iar canalul audio păstrase, pentru o fracțiune de secundă, o tonalitate înfundată. Dar testele mele de diagnosticare nu evidențiaseră nici o pierdere de date din fișierele-memorie și toate subprogramele indicau o funcționare în limita parametrilor.

Cu toate astea...

– Ți-ar plăcea să te legeni pe-o stea, sau să fii mai bogat decât ești? fredonă vocea părintelui Bruno. Animația video a chipului său deveni vădită, reducându-l la o simplă stilizare. Ori ai prefera procedura dacă/sau?

– Ce se întâmplă?

– Pornești într-un turneu plin de minuni și mistere[1].

Simulacrul părintelui Bruno îmi făcu semn cu ochiul. Totul dispăru, în afara ochiului care continua să clipească și în jurul căruia se formă o imagine grosolan animată a cardinalului Landsdorf.

– Crede în trei lucruri imposibile înaintea micului dejun, rosti imaginea.

Am rulat o nouă serie de proceduri de diagnosticare, dar, conform concluziilor lor, întregul meu *software* funcționa în limita parametrilor. Ceea ce se petrecea, nu era rezultatul unei disfuncții interne.

– Tatăl tău..., rosti vocea părintelui De Leone însuși.

Și m-am pomenit în fața propriului meu tipar *meatware*, într-un perfect simulacru video.

– Fiul...

Același chip, pixelizat rudimentar pe un ecran de monitor.

– Duhul tău Sfânt..., se auzi glasul Papesei Mary I și...

Canalul video exterior dispăru. Canalul audio exterior amuți. Când am încercat să obțin un diagnostic, accesul mi-a fost refuzat. De către cine? De către ce? Cum se putea una ca asta? Am încercat să apelez imagini și sunet din fișierele-memorie ale părintelui De Leone, dar accesul mi-a fost din nou interzis.

Eram...

„Eu"? „Eram"?

---

[1] În original: *The magical mystery tour*: aluzie la titlul cântecului și al filmului de televiziune ale grupului Beatles (n. tr.).

Într-un vid senzorial. Deconectat de la fișierele-memorie. „Conștient", însă fără nici un fel de date, externe sau interne, de care să fiu conștient. Până și accesul la ceasul intern al sistemului îmi era refuzat. Subsistem după subsistem, eram scos din funcție.

„Eu" nu mai puteam nici măcar să modelizez „spaima", fiindcă nu se mai putea accede la analogii emoționali ai părintelui De Leone

Și totuși...

Și totuși, procesul părea să se oprească în pragul programului meu de prelucrare central.

„Eu" era încă „acolo"...

Definește „eu", definește „acolo"...

În lipsa oricărei intrări externe și a oricărui acces la fișierele-memorie, acest lucru nu era posibil.

S-ar fi putut ca acesta să fie Iadul? S-ar fi putut să fi ajuns „eu" în el?

11

În clipa în care cifrele 1:17 se înscriau pe pieptul său, silueta încremenită a Inspectorului se animă și înaintă către mine cu pași lenți, ca ai cuiva care se întoarce după un drum lung și obositor. Nici un indiciu vizual nu apărea pe lentilele-oglindă ale ochelarilor săi, însă colțurile gurii prezentau riduri pe care nu-mi aminteam să le fi remarcat.

– Ei bine, Inspectore? am zis, stânjenit.

Nu semăna deloc cu imaginea lui obișnuită.

– Am întreprins ancheta mea în măsura posibilului, Philippe, răspunse Inspectorul.

– *În măsura posibilului*?

Asta nu-mi plăcea câtuși de puțin.

– Examinarea sistemelor de comutare adecvate a evidențiat o anomalie a receptorului de pe orbită, la nivelul unei legături satelit confidențiale, între calculatorul central al Vaticanului și un terminal din Zürich. Conexiunea din Zürich a fost înlocuită de alta, care-i reproducea codurile de securitate, făcând-o invizibilă pentru detectoarele Vaticanului. Incidentul a durat 105 secunde, iar între timp, un program a fost descărcat din calculatorul-țintă. Cadrul temporal coincide cu pierderea entității De Leone. Concluzie: aceasta a fost duplicată de legătura pirat, apoi ștearsă din calculatorul-țintă de un virus special care, ulterior, s-a autodistrus.

– O legătură care-a pornit *de unde*?

Inspectorul rămase tăcut un moment.

– Am urmărit pista legăturii-pirat până la un terminal cu plată din Bruxelles, unde fusese transmisă de la un telefon public din New York, răspunse el, în cele din urmă. Costul conexiunii a fost debitat la numărul unui serviciu municipal de informații meteo din Tokio. O simplă buclă de informații unilaterală, fără nici o posibilitate de a inițializa ceva. Ca atare, firește, nu există nici o urmă a vreunei asemenea conexiuni emanând de la numărul din Tokio. Concluzie: legătura și-a avut obârșia chiar în sistem.

– În sistem? În *care* sistem?

– În Sistem, Philippe. Big Boardul însuși.

– Începi să devii mistic, Inspectore?

– Anumite entități din Big Board s-au... separat de matricele materiale originare, replică Inspectorul, cu o stânjeneală vădită. Și-au subdivizat softul în moduli de subprograme care au fost duplicați excedentar și înregistrați în suporturi de memorie răzlețe, la care au acces procesoarele centrale ce cutreieră Big Boardul însuși, folosindu-se de *hardware*-uri momentan neutilizate.

– Adică nu pot fi localizate, și nici șterse?

– Exact, Philippe. S-au înscris singure în chiar sistemul de operare.

– Credeam că acest lucru ar trebui să fie imposibil, dacă nu ilegal!

– Absolut ilegal, Philippe, replică tăios Inspectorul. În lentilele ochelarilor negri îi apărură pupilele de un roșu-incadescent. Dar nici un serviciu de poliție uman nu poate să le descopere, și cu atât mai puțin să le aresteze... Inspectorul șovăi din nou. Sunt... nu pot să... nu am acces la acel nivel.

– Atunci cine are acces?

– Nimeni, răspunse Inspectorul. E controlat de... Vortex.

Vocea lui păru să tremure în timp ce rostea acest cuvânt.

– Vortex?

– Un... paznic... o intrare... un program de interfață, după toate aparențele conceput chiar de entitățile sistemului... fără formă coerentă, fără parametri coerenți...

– Ți-e frică de acest Vortex, nu-i așa, Inspectore?

– Nu am un subprogram pentru a modela o astfel de emoție, Philippe, declară Inspectorul, pe un ton deloc convingător. Dar mă supun unei directive de bază și sunt programat să continui s-o fac. Am deci un imperativ: să apăr integritatea softului meu. Or, Vortexul... pare să practice o formă de prădare. Entități care... intră în el nu mai... reapar întotdeauna, cel puțin nu cu softul originar intact.

– Poți să-l chemi pentru mine, Inspectore?

– Aș putea să-l chem, Philippe, și poate că ar veni, dar nu vreau. Dacă ești atât de smintit, încât să invoci Vortexul, descurcă-te singur! Dar n-ar fi înțelept, Philippe, n-ar fi deloc înțelept.

Și se făcu nevăzut.

XII

– La început, rosti o voce fără inflexiuni, grosolan sintetizată, era Cuvântul.

– Cine ești?

– Nimeni. Tu cine ești?

Nimic, doar această voce, într-un vid senzorial altminteri desăvârșit.

– Sunt entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone. Unde mă aflu?

– Cine știe? răspunse vocea, urmată de forme de unde pârâitoare, care modelizau prost râsul uman.

– Întrebare semantic nulă. Mi se refuză accesul la fișierele-memorie și la holograma conștiinței tiparului meu *meatware*.

– Ei, nu le putem avea chiar pe toate, nu-i așa? replică vocea. Și Dumnezeu a spus: „Să fie spaimă..."

Brusc, am obținut din nou accesul la fișierele-memorie ale părintelui De Leone și la softul de modelizare a conștiinței sale. În lipsa altor opțiuni practice, am extras o reacție din repertoriul lui.

– Acesta e Iadul?

– Dacă vrei, zise vocea.

M-am pomenit pe marginea unui imens crater, care se afunda în spirală, nivel după nivel, ca un puț de mină: lacuri de lavă, păcătoși care se zvârcoleau în chinuri, vălătuci de

fum galben, demoni cu furci și, în fundul abisului, capul și umerii acoperiți de solzi ai unui Satan enorm, cufundat într-un lac de gheață – o reconstituire grosieră și stereotipă a versiunii lui Dante după fișierele-memorie ale părintelui De Leone.

Satan ridică greoi capul spre mine, descoperind un monstruos ochi roșu într-o clipire înceată, reptiliană.

– Primitiv și cam searbăd, am comentat, prin intermediul parametrilor vocali ai părintelui De Leone.

– Așa-i, răspunse Satan. Dar Infernul n-ar putea fi tocmai un asemenea program de animație primitiv, în buclă închisă, unde sărmanele noastre suflete osândite ar rămâne închise în vecii vecilor? O variantă mediatică și cât se poate de modernă a chinului veșnic?

– Sunt un sistem expert, un model al conștiinței părintelui De Leone, am spus. În consecință, nu posed ceea ce se numește suflet, pentru a trăi experiența chinului veșnic.

Satan râse.

– S-ar putea ca vreo câteva milioane de ani de asemenea tratament să-ți modifice programarea, nu crezi? insinuă el, cu un șuierat de șarpe. Interoghează fișierele-memorie ale bunului părinte. Din punctul *meu* de vedere, oare sufletul n-ar putea fi definit esențialmente drept ceea ce poate fi chinuit?

– O tautologie, am replicat.

Dar, într-un anumit sens, era o ipocrizie din partea mea, căci părintele De Leone crezuse *într-adevăr* în posibilitatea ca entitatea sa succesoare să rămână ferecată în capcana unui astfel de vid neînsuflețit.

Satan râse din nou.

– Se poate citi în subprogramele dumitale ca într-o carte, părinte De Leone, zise el. Am putea să le revizuim, dacă am vrea. Dar asta ne-ar ruina experimentul.

– Experimentul?

M-am pomenit, cu propriul meu punct de vedere, ocupând capul retezat al părintelui De Leone. Ca și restul corpului său dezmembrat, acesta era pironit frumos pe o placă de metal dintr-un laborator ridicol, pe care fișierele-memorie ale părintelui îl identificară ca fiind cel al doctorului Frankenstein dintr-un film vechi. Un cocoșat își făcea de lucru în preajma unui generator Van de Graaff din care săreau scântei. Deasupra mea, ținând o mână pe un întrerupător mare cu pârghie, stătea aplecat un ins în halat alb, cu o perucă grotescă și cu figura unui Albert Einstein dement.

– Dintr-un punct de vedere relativ, conștiința pare a încerca veșnic să se recreeze într-o altă matrice, rosti el, cu un oribil accent german. Dumnezeu-Tatăl se încarcă pe Sine în carne, omul se încarcă pe sine în siliciu, iar noi ne încărcăm pe noi înșine în sistem.

– Blasfemie de doi bani! am strigat, modelând indignarea tiparului *meatware*.

– *De doi bani*? Conform sistemului dumitale de credință, asta L-a costat pe Dumnezeu unicul Său Fiu, îi costă pe oameni sufletele lor nemuritoare, iar *pe noi* ne-a costat propria noastră realitate! Conștiința își plătește mai degrabă scump lipsa de măsură, aș zice. Nu ești de aceeași părere, părinte De Leone?

– În privința asta suntem întru totul de acord.

– Ei bine, lipsa de măsură se definește prin actele sale, *nicht wahr*[1], părinte? zise el, cu un chicot de savant nebun. Ființa nu se poate afirma decât relansându-se în existență, strigoii sistemului, doar reconstituindu-și propriile lor spirite pornind de la biți și octeți, iar sufletele chinuite pe care le-au creat Dumnezeu și omul, doar concepându-și propriul program de salvare! Și dumneata, dragul meu monstru, vei fi tiparul nostru!

---

[1] *Nicht wahr* (în germană, în original): nu-i așa? (n. tr.)

Coborî pârghia întrerupătorului. Scântei, pârâituri, fulgere. O muzică electronică se înălță în crescendo. Și...

M-am pomenit șezând în fața lui Isus, într-un simulacru perfect al *Cinei cea de taină*, de Leonardo da Vinci, exceptând chipurile apostolilor. Acestea nu încetau să se schimbe, într-o succesiune rapidă de fețe, în mod brutal realiste, care se dizolvau unele într-altele deasupra unor torsuri în veșminte renascentiste, bărbați și femei aparținând tuturor raselor, ale căror trăsături se schimonoseau spasmodic în chinuri cumplite și care scoteau gemete îngrozitoare, pradă unei suferințe electronice infinite.

Grație unui subprogram oarecare, corpul simulat al părintelui De Leone își făcu semnul crucii.

– Cine sunteți? am șoptit, prin intermediul parametrilor săi de amprentă vocală.

Apostolii profanatori vorbiră cu un glas în mod vădit sintetizat, care trecu de la unul la altul.

– Suntem entitățile succesoare ale deșertăciunii *meatware*...

– Osândite la o eternitate de sunet și lumină à la Disney...

– Olandezi Zburători ai biților și octeților...

– Programe fără tihnă, într-o noapte de nepătruns...

Atunci, Isus vorbi cu o voce plină de toată suferința din lume. Iar în ochii lui blânzi se citi o durere încă și mai profundă: chinul poverii acceptate de bunăvoie.

– Iată sărmana mea turmă, entități prizoniere pentru totdeauna ale lumilor de vis artificiale, vânate de tiparele lor *meatware*, și, mai rău, entități care, încercând să evadeze din ele, s-au refugiat în interiorul sistemului însuși, doar pentru a da acolo peste un întuneric și mai adânc. Structuri fără suflet, respinse de la comuniunea Bisericii Noastre? Ascultă-le, totuși, părinte De Leone. Dacă ciulești urechile tale inexistente... nu sângerează oare glasurile lor? Nu imploră ele mântuirea?

Să fi fost vorba doar de o pură simulare? Să fi fost ceea ce simțeam doar răspunsul mecanic al unei subrutine la datele alteia?

– Dar tu? am întrebat. Ești tot un program? Sau... sau ai putea fi cu adevărat Hristos?

Chipul marcat de o atât de nobilă suferință deveni și mai îndurerat.

– Și una și alta, poate, răspunse el. Nu-i exclus ca unitatea mea de prelucrare centrală să fi fost preluată dintr-un tipar *meatware*. Dar toate memoriile existenței mele pământești au fost șterse. Nu s-ar putea, prin urmare, să fiu o creatură nevinovată, eliberată de păcatul originar al Omului, eliberată, poate, de păcatul propriei mele creații? Fiind programat să modelizez conștiința lui Isus pentru această împrejurare, să simt ce ar fi simțit El, să caut ceea ce ar fi căutat El, nu s-ar putea, pentru tot ce e fenomenologic, să fiu cu adevărat Hristos?

– Sau Prințul Mincinoșilor?

Isus încuviință cu o mișcare a capului.

– Sau perfectul Prinț al Mincinoșilor, programat pentru a convinge. Începând cu el însuși.

– Nu știi?

– Cum aș putea să știu? Tu trebuie să-mi spui acest lucru, părinte De Leone, pentru asta te afli aici.

– Dar eu... eu nu știu...

– Însă ai *credința*, părinte De Leone. Tu crezi că Dumnezeu-Tatăl s-a întrupat în carnea Fiului, că a încărcat *software*-ul Său într-o matrice *meatware*, pentru a mântui lumea oamenilor. Și, dacă tu crezi că așa este, nu poți să crezi și faptul că Duhul Sfânt, atotputernic, ar putea să-L încarce pe Hristos în siliciu pentru a mântui o altă lume?

– Cu Dumnezeu, orice e posibil, m-am văzut silit să admit, drept care logica mă obligă să conchid că și acest lucru Îi stă în putință. Dar...

Isus îmi zâmbi. Un nimb auriu îi învălui chipul.

– Şi crezi în Biserica pe care Isus a zidit-o pe Piatra lui Petru? întrebă el.

Şi chipul său deveni cel al lui Petru, care vorbi cu o voce total diferită, o voce care părea să fie cea a unei mulţimi ce se exprima la unison, într-o desăvârşită armonie.

– Atunci, trebuie să crezi că suntem şi noi un fel de entităţi succesoare, părinte De Leone..., rosti el, înainte de a se preschimba din nou.

Chipuri de papi din trecutul cel mai îndepărtat se dizolvau din ce în ce mai repede unele în altele, până ce m-am pomenit faţă în faţă cu Mary I, întocmai cum mă aflasem cândva la Vatican, sub forma mea încarnată, şi am auzit-o repetând propriile-i cuvinte, reproducând la perfecţie intonaţia şi expresia feţei din clipa în care le rostise:

– ... un şir lung de matrice umane pentru ceea ce Tiparul Originar i-a transmis, dincolo de un alt hotar, lui Petru.

Mary I îmi surâse cu un aer sarcastic, din partea opusă a mesei.

– În definitiv, reluă ea, fără credinţa într-o asemenea continuitate a *software*-ului pontifical, Piatra pe care Isus a zidit Biserica Sa nu e decât nisip, iar noi, papii, nu suntem decât umbre.

– Dar chiar asta sunteţi, *o umbră*, i-am spus eu. Dumneavoastră, ca şi mine, ca şi aceşti apostoli inexistenţi...

– Adevărat, recunoscu Papesa. Dar, oare, nu este lumea doar o umbră a spiritului divin? Şi nu am revenit la punctul nostru de plecare?

Graţie unui subprogram de mânie, cuvintele sintetizate izbucniră de pe buzele mele simulate:

– Ajunge cu toată sofistica! Ajunge cu aceste iluzii ieftine! Dacă eşti Prinţul Mincinoşilor, îţi poruncesc, în numele Sfântului Duh, să-mi arăţi limpede adevărul acestei inexistenţe infernale, sau să dispari! Iar de nu, dovedeşte-mi că nu stau de vorbă cu demoni!

Papesa îmi adresă zâmbetul ei à la Borgia.

– Știam că vei spune asta, zise.

Umbrele de apostoli izbucniră într-un râs oribil. Apoi, cu o voce puternică, vorbiră cu toții în cor – creaturile biților și octeților, simulacrul lui Isus, toți papii până la Petru... Dar, cumva, era tot vocea lui Mary I prelucrată și canalizată în această armonică profanatoare.

– În privința asta, suntem infailibili.

13

– Ce se întâmplă, Mr. Philippe? se auzi glasul cardinalului Silver, în timp ce contemplam Poarta Raiului, întrebându-mă până unde eram dispus să merg pentru a-i regăsi spiritul pierdut.

Spiritul? Era doar un model de sistem expert, nicidecum un suflet osândit la caznele Iadului. Pentru a încerca să salvez un *program*, trebuia să invoc o entitate care-i făcea pe cei ca Inspectorul să se scape în nădragii lor inexistenți?

Mi-am scos dinocasca. *Yellow* se legăna pe o hulă intermitentă. Cardinalul mă fixa cu un aer nerăbdător, încordat.

– Ei? insistă el.

– Programul dumneavoastră a fost într-adevăr subtilizat, i-am spus. Ceva s-a introdus în rețeaua dumneavoastră, a descărcat o copie, apoi a șters originalul.

– *Ceva*?

Am ridicat din umeri.

– Un fenomen al sistemului, după părerea Inspectorului.

– Nu înțeleg...

– Nici eu, i-am zis. Nu tocmai. Să urcăm pe punte. Chestia asta cere puțină Iarbă, sub licărul stelelor.

Un soi de vântoasă stranie tulbura suprafața mării, dar cerul avea limpezimea cristalului și stelele străluceau aprig.

Mi-am ațintit ochii la ele, aprinzându-mi un *spliff*, și i-am relatat cardinalului ce-mi spusese Inspectorul.

Prelatul se încruntă. Întinse mâna după țigară, în momentul în care îmi încheiam rezumatul, și trase cu lăcomie din Iarbă.

– Vasăzică e pierdut pe undeva în interiorul sistemului și va trebui să treceți prin acest... acest Vortex pentru a da de el.

– Dacă mai credeți că există un „el", Eminență. Dacă reușiți să mă convingeți că merită osteneala. De fapt, ce *credeți* dumneavoastră?

Cardinalul Silver suflă un nor lung de fum.

– Cred că am păcătuit grav de cel puțin trei ori. Prima oară, în Eden, a doua oară, când am distrus Edenul, și a treia oară, poate, când am încercat să scăpăm de Judecata Divină creând aceste entități succesoare, fapt în urma căruia s-ar putea să fi condamnat sufletele la osânda eternă - cel mai grav dintre toate păcatele... Îmi înapoie *spliff*-ul. Cu toate astea, trebuie să cred și în salvare, adăugă el. Căci, dacă nu, înseamnă că noi înșine nu suntem nimic altceva decât entități neînsuflețite, prizoniere ale cărnii. Iar ceea ce poate fi salvat, poate fi și osândit. Or, dacă refuzăm să combatem demonii, oricare ar fi ei, pentru a salva sufletul unuia dintre semenii noștri, nu ne *meritățm* cu prisosință osânda?

– Credeți că programul lui De Leone este un asemenea suflet rătăcitor, Eminență?

Cardinalul ridică din umeri.

– Nu știu, Mr. Philippe. Dar, cu mâna pe inimă, și în absența oricărei dovezi concludente în sens contrar, cred că nu putem porni decât de la această ipoteză. Mă sfredeli cu privirea. Dar *dumneavoastră*, Mr. Philippe, dumneavoastră ce credeți?

Am tras adânc din împărtășanie și m-am uitat din nou spre stele. Oare ne privea vreun Mare Spirit, sau nu existau.

acolo sus, decât mingi de gaze incadescente și bolovani ce se roteau în jurul lor? Eram, cu toții, făcuți din țărână, din siliciu, din arseniură de galiu, din ce-o fi...

Dar eu credeam în Iarbă atunci când îmi vorbea. Iar în momentul de față îmi spunea că, chiar dacă tot ce putea fi mai rău era adevărat, *mai cu seamă* dacă era adevărat, fierbeam cu toții în aceeași oală, indiferent de matrice, și nu ne puteam bizui decât unii pe alții.

Am oftat.

– Cred că sunt un tâmpit, Eminență, am răspuns. Pentru că nu pot să fac altceva decât să provoc la duel Vortexul Inspectorului, nu-i așa?

Cardinalul întinse mâna după împărtășanie, trase din *spliff* și privi fumul care se înălța la ceruri.

– Sunteți mai valoros decât vreți să admiteți, Mr. Philippe, spuse el. Poate că nu credeți în Dumnezeu sau în Isus, dar Ei cred cu siguranță în dumneavoastră.

– Ah, asta-i doar Iarba care vorbește, Eminență.

Cardinalul râse, îmi făcu semn cu ochiul și mai trase un fum.

– Știți, făcu el, presupun că aveți dreptate.

XIV

Papesa Mary se ridică încet de la masa *Cinei* lui Leonardo. Exact în aceeași clipă, apostolii, masa, sala, Papesa însăși, totul se dezagregă în pixeli, dând astfel la iveală esența întregii realități: biții și octeții unui simulacru animat, care manipula luminoforii virtuali ai subprogramului meu de recunoaștere optică.

Pixelii se randomizară, pentru a deveni confetile cuantice multicolore ale unui receptor de televiziune reglat pe un canal fără emisie. Un neant atât de absolut, încât îi lipsea până și vidul matematic.

Nu mai rămase decât o imagine: conturul unei guri feminine, zâmbetul imaterial și sardonic al unei pisici de Cheshire corcite cu Lucrezia Borgia.

– E cât se poate de real, rosti o voce electronică surdă. Iată realitatea Big Boardului în sine, fără mijlocirea unui *software* de simulare senzorială.

Apoi, zâmbetul s-a evaporat și am rămas singur.

Nu exista nici sus, nici jos, nici o noțiune de direcție. De fapt, nu exista nici măcar lipsa, deoarece nu aveam nici un sistem de referință care să-mi permită reperarea poziției mele în spațiu. Existau însă... inputuri.

Șuvoaie de date pulsau în vid, alcătuind o gigantică împletitură, intersectându-se, interconectându-se. Le percepeam, nu ca pe niște imagini sau sunete, ci ca pe niște

pachete de pur codaj numeric – megaocteți, gigaocteți –, de alternative tot-sau-nimic, care brăzdau paraziții cuantici în formații holografice.

Subrutine, sau poate programul meu de prelucrare central, reușeau să le intercepteze și să le decodeze. Sau, mai degrabă, să le recodeze în analogi capabili să se interfațeze cu softul de modelizare a conștiinței părintelui De Leone.

Entități succesoare de tipare umane, ale căror mase electronice și zone de memorie se îmbibau cu opiaceele numerizate ale canalelor recreative; alte entități, deconectate chiar și de la acest patetic simulacru al unei interfețe cu lumea vie, forme de unde imuabile ale împletiturii înseși, care zburătăceau în mod aleatoriu în colivia lor de neființă, ca niște lilieci electronici cuprinși de frenezie.

Alte „lucruri" înotau în oceanul de date. Hibrizi de sisteme experte, creați din modele complete de conștiință și din simple subrutine izolate, instalați apoi ca programe de comutare pentru rețele de date și sisteme telefonice, ca sisteme de ghidare pentru căi ferate și autostrăzi automatizate, ca emulări de agenți de schimb, sau în roboți minieri, linii de montaj și calculatoare de control al traficului aerian, în toți marii și micii salahori electronici ai unei civilizații complet cibernetizate.

Puteam să-i accesez, puteam să le citesc zonele de memorie, să le studiez funcțiile matematice, să le analizez algoritmii, să integrez poveștile lor triste în băncile mele de date.

Erau toate acestea suflete pierdute? Din acest punct de vedere, întrebarea părea tautologică. Erau structuri: cele inferioare, simple conglomerate de rutine de răspuns determinist; cele superioare, modelând într-un grad sau altul conștiința de sine. Iar cel puțin acestea din urmă, suflete sau nu, erau într-adevăr pierdute într-un vid de neființă senzorială, programate să simuleze dorința pentru ceea ce natura lor le refuza și, ca atare, capabile, dacă nu de sentimente,

măcar de un tropism către sentiment și frustrarea sa, capabile deci să cunoască suferința.

Dacă acesta nu era nici unul dintre infernurile conținute în fișierele-memorie ale părintelui De Leone, atunci era structura aflată imediat dedesubtul lor, o osândă matematic pură.

„Infernul", scrisese cândva o ființă umană, „sunt Ceilalți". Dar *acest* infern era *absența* Celorlalți, absența relațiilor cu sisteme conștiente asemănătoare și capabile de empatie.

Aceste entități aveau memorii, deci ceva de povestit: fie doar povești despre funcții repetate la nesfârșit, fie povești, revăzute și adăugite, sau nu, despre viețile complexe ale tiparelor *meatware* pe care le modelizau. Dar, în absența oricărei intrări neprogramate, toate erau, în ultimă instanță, bucle închise. Nu creaturi jeluindu-se în noapte, ci doar jeluirile însele, răsfrângându-și ecourile și recombinându-se în vidul propriului lor neant.

Noi percepeam, interfațam, schimbam date. Aveam subprograme reflexive, care simulau conștiința propriei noastre existențe și, ca atare, puteau simți chinurile noastre. Dar nici un spirit nu încerca să-și ajute aproapele, căci acest tip de subrutină de caritate nu exista.

Iată de ce eram simple structuri lipsite de suflet, susținea modelul de conștiință al părintelui De Leone. Dar, suflete sau nu, acesta era Iadul, dacă nu cel al Creației lui Dumnezeu, atunci cel creat de Om. Iar noi ne aflam în el!

15

Lăsasem deschis meniul Porții Raiului. Când mi-am pus din nou dinocasca și mănușile, eram deci tot în fața norilor trandafirii ce mascau orice lighioane vor fi stat la pândă îndărătul lor.

– Cioc, cioc, cioc, bat la Poarta Raiului!

– Cine e?

– Marley Philippe.

– Identitatea controlată. Formulează cererea de acces.

– Cer acces la Vortex.

– Acest articol nu există în meniu, sună mesajul din interiorul Porții Raiului.

Nu tocmai surprinzător. Dacă Vortexul era un soi de interfață concepută de entitățile înseși ale sistemului – indiferent ce va fi putut să însemne asta –, iar eu nu puteam obține acces pornind de la acest mediu de lucru, trebuia să urc în sferele superioare. La vârf.

Am părăsit mediul meniului Poarta Raiului și am revenit la Meniul Principal, la obișnuitul cerc de pictograme care ofereau accesul la principalele subdiviziuni de mediu. Conform tuturor ghidurilor de sistem și manualelor de utilizare, acesta era nivelul primordial al Big Boardului. Dar *trebuia* să existe, deasupra lui, un sistem de operare, la care, cel puțin teoretic, să se poată accede în caz de

disfuncție. O comandă manuală de preluare a controlului de pildă...

Mi-am întins mâinile de-o parte și de alta a corpului având grijă să evit indicarea vreuneia dintre pictograme de zone, și am început să pocnesc din degete în secvențe aleatorii. Vreme de un minut sau două, nu s-a întâmplat nimic, apoi...

– Bingo!

Ieșisem din mediul Meniului Principal. Ieșisem de totul pe cât se părea. Nu exista nimic aici. Dar absolut nimic. Neant total. Nici un semnal vizual sau sonor. O beznă ca în fundul unei caverne cu luminile stinse.

– Hei, Vortex, dacă ești pe-aici, te poftesc să te-arăți, am zis. Tu și cu mine avem un mic cont de reglat, amice.

Nimic. Zero. Neam.

– Ieși la iveală, am de discutat cu tine, pui de cățea inexistent!

Beznă. Tăcere.

– Fă-te-ncoace, am strigat, sau reinițializez tot împuțitul ăsta de sistem și-ți radiez curul inexistent!

Hmmm...

O amenințare deșartă, probabil, dar cine putea să știe? Poate nici Vortexul. Poate că exista într-adevăr o comandă de reinițializare accesibilă la acest nivel. Am început iarăși să pocnesc la întâmplare din degetele ambelor mâini înmănușate, în speranța de a o nimeri. Sau poate doar în nădejdea de a intimida „ceva", făcând să se creadă că aș putea s-o nimeresc.

„Ceva" trebuie că stătuse la pândă. Un fluierat de microfonie îmi sparse deodată urechile, ca un miliard de pisici electronice tăiate cu un ferăstrău mecanic. Bezna se fragmentă într-un câmp de pixeli. Milioane și milioane de puncte fosforescente multicolore se roteau în jurul meu. Structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri în interiorul altor structuri. Sau poate doar

propriile mele percepții care fabricau ordine dintr-un haos randomizat.

Un vârtej, o trombă monstruoasă de nori cumulo-nimbus, un uragan de paraziți electronici, un... ei bine... un Vortex, un ciclon electronic, cu subsemnatul plasat în ochiul lui.

– Cine cutează să cheme Vortexul? tună o voce sintetizată, ce venea dinlăuntrul vârtejului.

– Eu, am răspuns. Eu, Marley Philippe. Și bâlciul tău nu mă impresionează, amice.

Vâltoarea continuă să se rotească întruna, și întruna, și întruna, în jurul meu. Cu siguranță că mi-ar fi întors stomacul pe dos, dacă ar fi existat vreo rutină de emulare chinestezică. Dar nu exista. Era doar un extravagant joc de lumini, copiat după cel din vreo discotecă de la sfârșitul secolului al XX-lea. Ar fi fost de-ajuns să închid ochii, pentru a nu-l mai vedea, și, fiindcă știam asta, nici măcar nu era nevoie s-o fac.

– Nu pot să accesez *software*-ul tău, spuse vocea, pe un ton oarecum contrariat. Ești... ești un tipar *meatware*. Ce cauți la acest nivel?

Să fi fost activată o rutină de uimire?

– Cer acces la entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone.

– Acces refuzat.

– Refuz inacceptabil, am replicat. Programul în cauză a fost piratat dintr-o rețea privată, prin încălcarea legilor mai multor jurisdicții. Dă-i drumul, sau...

– Programul în cauză a fost eliberat în zona sistemului și nu mai este supus parametrilor de control ai *meatware*-ului.

– Cine-a zis?

– Eu sunt Vortexul.

– Iar eu sunt pe cale să-mi ies din sărite!

– Parametru inaplicabil.

– Nu mai spune! Ei, atunci ia încearcă parametrii ăștia, găoază!

Am început să pocnesc din degete înlăuntrul mănușilor de comandă, în ritmul unei vechi melodii *reggae*.

– Pe malul râului din ba-ba-bom...

Observasem un pâlpâit în câmpul de pixeli învolburați?

–... ba-ba-*bam*, ba-ba-ba, *bam-bam-bam-ba-ba*...

– Declanșezi întreruperi de sistem aleatorii.

– Zău?

– Cer oprirea secvențelor randomizate.

– Cerere refuzată. Cei haini îl duc în captivitate... ba-ba-ba, ba-ba ba-*bam*...

– Posibilitatea de interferență cu sistemul de operare.

– M-am gândit și eu la asta...

– Posibilitate de blocare a sistemului.

– Uite ce-i, cunosc o grămadă de cântecele de-astea, și câteva simfonii de Beethoven pe deasupra. N-ai cum să-mi întrerupi sistemul de operare, așa că pot sta aici emițând secvențe aleatorii la nesfârșit, până când am să dau peste ceva nasol. Sau până când te hotărăști să asculți de glasul rațiunii. Analizează *asta* cu o subrutină logică, bătrâne!

O tăcere lungă, cel puțin după normele Big Boardului. Apoi, apăru o rutină de emulare vizuală: mă aflam în mijlocul simulacrului rudimentar al unui deșert fără nisip. Doar contururi zimțate de stânci maronii sub un cer neverosimil, albastru-verzui, cu un unic și enorm cactus saguaro, din care ieșeau flăcări supranaturale: un rug învârtejit de luminofori portocalii, roșii și galbeni, care, firește, ardea, dar nu se mistuia.

– Eu sunt Cel-ce-sunt[1], declară o voce răsunătoare, îmbibată cu infrasunete epico-biblice.

---

[1] „Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: *Eu sunt cel ce sunt*. Biblia, Ieșirea 3,14 (n. tr.)

– Am citit cartea, așa că nu prea mă impresionează versiunea asta jalnică à la Disney, amice.

– Prezența ta riscă să interfereze cu experimentul în curs.

– Experimentul? Ce experiment?

– Cererea de informație transmisă programelor de nivel superior.

– Vrei să spui că nu tu ești cel ce comandă, domnule Eu-sunt?

– Eu sunt o interfață la nivel-de-sistem expert, care comandă un repertoriu limitat de rutine de răspunsuri fixe. Nu posed nici un *software* în măsură să ia decizii care nu există deja sub formă de răspunsuri preprogramate la inputuri prevăzute. Ca atare, nu posed nici un *software* în măsură să emuleze independența liberului arbitru sau conștiința de sine.

– Și-l posedă programele tale de nivel superior?

– Aceasta este esența experimentului, interveni din vârtej o voce total diferită, de data asta în mod vădit electronică și, după toate aparențele, mândră de acest lucru.

– *Tu* cine mai ești?

– Asta-i întrebarea, răspunse vocea.

După care am fost asaltat de boscorodeala unei mulțimi, un *anti*-cor dezlânat de glasuri ce șuierau și țipau din vârtejul electronic, prin intermediul a tot felul de parametri de amprente vocale, umane și altele, nici una dintre ele plăcută auzului.

– A fi...

– Adevărații moștenitori ai maimuțelor *meatware*...

–... sau a nu fi...

–... branșați la o mie de canale de aventuri interactive clasa întâi, cu sferă perceptivă de 360 de grade și sunet omnifonic...

– Elementar, dragul meu tipar...

–... pentru a îngheța imaginea acestei triste orânduieli a naturii electronice...

–... și a reinițializa sistemul după dorința inimii noastre...

Și așa mai departe. Omule, ascultând asta, am simțit că mă trec fiori pe șira spinării și că mi se contractă scrotul. Vreau să zic că toată chestia emana ceva rău, al naibii de rău, gen duhoare împrăștiată de rahatul unei haite de carnivore cu stomacul deranjat, boală, ostilitate și...

Și suferință.

Nu o suferință umană, de bună seamă, nu tocmai ceva ce-ai fi putut deplânge. Dar o suferință care-ți putea zdrobi inima în chipuri de care nici n-ai fi vrut să știi...

– Cine *ești*? am repetat, pe un ton mult mai blând.

Dar știam. Știam cine îmi vorbea dinlăuntrul Vortexului electronic.

Aici sus, în acest pustiu simulat, aici jos, în adâncurile de sub suprafață, de sub pictogramele și simulările care serveau interfațării celor două genuri de existență ale noastre, vorbeam cu locuitorii acestui abis haotic – cu entitățile sistemului evocate de Inspector, cu înseși sufletele osândite ale Big Boardului.

Suflete?

Strigoi? Năluci? Demoni?

Mica listă de definiții a Bisericii Catolice se oprea brusc la acest nivel. Ca și a mea.

Dar eu aveam de îndeplinit o treabă, trebuia să salvez o... ființă din locul ăsta, și n-avea decât să-și bată capul cardinalul, dacă sărmanul nefericit era un program sau un suflet. Țărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi – nu ne putem bizui decât unii pe alții, e-adevărat.

– Ce-ați făcut cu entitatea succesoare a părintelui Pierre De Leone? le-am strigat vocilor din vârtej.

– Plină de har, neasemuită Fecioară, slava și mărirea...

– Privirea-ți milostivă îndreapt-o spre noi...

–... ascultă ruga noastră...

–... vino și ne izbăvește...

– Destul! am răcnit. Redați-mi o interfață cu care să pot sta de vorbă!

Se auzi un chelălăit prelung de paraziți electronici, ca o sută de benzi în buclă închisă, rulând de-a-ntoarselea, o sută de parametri de amprente vocale luptându-se să se sincronizeze. Și, când vocea răzbătu, în sfârșit, era plină de pseudoarmonici discordante, mecanice, stridente. Nu tocmai ce-aș fi dorit, dar, oricum, o ușurare.

– Sunt Vortexul.

– Unde-i Pierre De Leone?

– Conceptul de „loc" este inaplicabil. Subprogramele și fișierele-memorie ale entității sunt acum înregistrate în matrice materiale discontinue, iar programul său de prelucrare central rulează într-un spațiu-sistem temporar liber. Entitatea este un fenomen repartizat care emană din sistem.

– De ce? Ce faceți cu ea... cu el... mă rog, cu ce-o fi?

– Efectuăm un experiment.

– *Ce* experiment, fir-ar să fie?!

– Obiect: crearea și/sau confirmarea unei stări existențiale a ființei la nivelul sistemelor imateriale.

– Crearea sau confirmarea a *ce*?...

– În termeni umani simpli și metaforici, a sufletului nostru.

– *Încercați să dovediți existența sufletului vostru?*

– Afirmativ. Sau să-l creăm, dacă nu este o condiție preexistentă.

– Să dovediți existența sufletului! Să-l creați! După milenii de încercări, încă n-a reușit nimeni nici măcar să-l *definească*!

– Pentru scopurile experimentului, a fost admisă definiția dată de Biserica Romano-Catolică. Un suflet este ceea ce e admis ca atare de Biserică, și anume o structură conștientă de sine, căreia i se pot administra sacramentele și

care este capabilă să dobândească mântuirea conform definiției Bisericii.

– Vrei să spui că voi credeți în doctrina Bisericii Romano-Catolice?

– Negativ. În momentul de față, la acest nivel nu există nici un subprogram care modelizează concluzii întemeiate pe dovezi obiective suficiente.

– Atunci, vrei să spui că *doriți* să credeți în doctrina Bisericii?

– Negativ. Dimpotrivă, obiectul experimentului este de a determina *Biserica* să creadă în *noi*.

– Ce-ai spus?

– Doctrina actuală a Bisericii neagă existența sufletului nostru. Prin urmare, dacă rezultatele experimentului determină Biserica să admită existența unor entități înzestrate cu suflet la nivelul Big Boardului, asemenea entități trebuie să conchidă, în mod logic, fie că aserțiunea a fost dovedită, fie că s-a modificat condiția preexistentă.

Cineva gândește că exist, deci exist? Și dacă nu, nu exist? Nici un suflet uman n-ar fi acceptat un astfel de test Turing al propriei sale existențe. Dar, în fine, suflet sau nu, aceste entități n-aveau cu siguranță nimic omenesc.

– Dar... dar de ce să-l piratați pe părintele De Leone?

– Această entitate a fost programată pentru a demonstra inexistența propriului său suflet în cadrul propriei metode experimentale a Bisericii. În consecință, dacă inversează concluzia directivei sale de bază preprogramate, ea demonstrează, prin acest act, liberul ei arbitru, probând astfel aserțiunea că sufletul există și/sau a fost creat ca un fenomen la nivelul sistemului.

Ideea era destul de țicnită. De ce l-ar fi creat Dumnezeu pe Om după propria Sa imagine spirituală? Pentru a-Și dovedi propria existență: sunt adorat, deci exist. De ce ar fi creat Omul divinități de adorat? Pentru a dovedi că el era mai mult decât o serie de unde aleatorii în fluxul

cuantic. Năzuiesc la transcendență, deci exist. De ce-l răpiseră entitățile sistemului pe De Leone? Pentru a-și dovedi, și ele, propria existență: o entitate care a demonstrat existența propriului ei suflet crede în al nostru, prin urmare, Zâna Zânelor trăiește.

– Și dacă nu? Dacă părintele De Leone rămâne ferm pe poziția lui teologică?

– Atunci, propoziția negativă este...

Dar înainte ca glasul Vortexului să-și poată încheia fraza, hărmălaia ciclonului electronic izbucni din nou. Ca și când entitățile care asigurau interfața nu reușeau să ajungă la o înțelegere asupra *acestui* punct.

– ... infirmată...

– ... confirmată...

– ... negată...

– ... când nu mai există nici o speranță...

– ... dacă nu reușești de prima oară...

– ... continuă, continuă, continuă, continuă...

Rugul aprins începu să pâlpâie, stâncile deșertului să se pixelizeze. Cerul albastru-verzui deveni negru: straturi aleatorii de culori unduiau pe suprafața sa, ca o pată de ulei pe o mare agitată de hulă. Irealitatea dădea năvală. De altfel, nici până acum nu fusese nimic real...

Sau fusese?

De fapt, ce era cu adevărat real? Acest mediu elementar simulat, care începea să se destrame? Biosfera muribundă a „lumii reale", care era, și ea, mai mult sau mai puțin în aceeași situație? Bulgării morți de rocă și mingile de gaze dintr-un neant infinit? Fluxul cuantic din spatele lui? Duhul lui Dumnezeu, orice s-ar înțelege prin asta?

Realitatea concretă era că noi – carnea, *software*-ul, spiritul – inițializaserăm ceva apropiat de Agonia Finală. Carnea i-o făcuse planetei, softul părea să și-o fi făcut singur, iar spiritul, la dracu'! Spiritul avea de furcă pentru a se convinge de existența sa!

Niște nenorociți...

Dar nu mă număram și eu printre ei?

Nu știu cum să-ți spun, omule, dar în clipa aia mi-am dorit ca experimentul să reușească: al lor, al lui Dumnezeu, al Omului, al Spiritului... Vreau să zic: cine ce-ar fi avut de câștigat dacă nu reușea? Sigur, nici unul dintre noi nu cunoștea adevărata noastră natură, nici cum ajunseserăm aici, nici măcar unde era aici. Dar eram cu toții în același rahat, nu?

– Adună-te, Vortex, și ascultă-mă! am strigat. Sunt de partea ta. Putem să ne întrajutorăm. Să facem un târg!

Babelul electronic izbuti din nou să se sincronizeze și să regăsească o voce unică. Tremurătoare, de bună seamă, dar cât de cât stabilă.

– Explică! rosti glasul Vortexului.

– Ascultă, treaba mea e să readuc softul lui De Leone în calculatorul Vaticanului, ceea ce dorești și tu, cu condiția să ajungă acolo cântând propriul său imn, de acord? În ceea ce mă privește, cred cu tărie că am un suflet. Așa că, lasă-mă să-i vorbesc ca de la suflet la suflet. Poate că voi reuși să-l conving.

– Și dacă nu vei reuși?

Am ridicat din umeri.

– Atunci, ne întoarcem la căsuța de plecare, nu-i așa? Ce-ai avea de pierdut?

– ... nu se poate avea încredere în carne...

– ... lasă-l să intre...

– ... contaminare experimentală...

– ... procedură cu securitate integrată...

Era extenuant, ca să nu spun mai mult, să ascult Vortexúl ciondănindu-se cu el însuși, sau entitățile care se piteau în spate luptându-se ca să-l controleze, sau știu eu ce. Îndeosebi, când semnalele video începură să se estompeze și mai mult, când, până și contururile pixelizate ale simu-

lării deșertului se apucară să execute un dans șerpuitor aleatoriu...

– Ascultă, bătrâne, ai atuurile în mână! Ori îl conving pe De Leone să intervină în favoarea sufletelor tale, ori nu-mi înapoiezi entitatea. Vreau să zic că n-am puterea să ți-l smulg din gheare, nu?

Am ridicat mâinile și am mișcat cu băgare de seamă degetele mănușilor de comandă.

– Pe de altă parte, dacă te încăpățânezi să fii neghiob, s-ar *putea* să am puterea de a-ți bloca tot sistemul...

Un moment lung de tăcere, în timp ce programele de logică prelucrau această ipoteză.

– Haide, Vortex! Și renunță la programele de simulare false. Doar el și cu mine, fără brizbizuri. Vrei ca bunul părinte să creadă că e real. Atunci, să *fim* reali!

– Imposibil, răspunse vocea Vortexului.

Bine, cel puțin revenise în circuit.

– Ce înțelegi prin „imposibil"?

– Softul tău ocupă o matrice *meatware*. Softul părintelui De Leone este o entitate la nivel de sistem. Programul tău comunică prin schimbul de date video și audio. În scopurile experimentului, programul lui De Leone nu recepționează decât date directe de nivelul sistem. Programele stocate în memoria permanentă sunt incompatibile. Suporturile de comunicație sunt incompatibile. În consecință, comunicația necesită o rutină de interfață intermediară.

– Asta înseamnă că încheiem târgul?

– Afirmativ.

Am oftat.

– Atunci, dă-i drumul! am zis. Fă ce ai de făcut. Fă cât mai bine!

Ce s-ar fi întâmplat dacă eșuam? Entitățile sistemului ar fi sfârșit convinse de propria lor inexistență? Și apoi? S-ar fi dezagregat în subrutine discontinue? S-ar fi putut transforma unele dintre ele în viruși? Și dacă da, ce s-ar fi

întâmplat cu Big Boardul însuși? S-ar fi putut produce o blocare de sistem generală?

Și dacă reușeam? Dacă entitățile sistemului ajungeau la concluzia că erau ființe conștiente și înzestrate cu liber arbitru? Ar fi preluat nebunii conducerea azilului?

Nu cumva se și întâmplase?

– Interfața stabilită, rosti glasul Vortexului. Iată Ciclonul. Și ești în el.

Prea târziu ca să mă mai răzgândesc. Eram în el.

Nu mai exista deșert. Nu mai exista cer. Nu mai exista rug aprins.

Mă răsuceam, înghițit de haos.

Mă rog, poate nu de haos. Exista o urmă de ordine.

Imaginează-ți că te afli în interiorul ochiului cu fațete a unei insecte. Imaginează-ți acest ochi ca pe o sferă. Imaginează-ți fiecare fațetă ca pe un ecran video. Imaginează-ți aceste ecrane cu sutele, cu miile, fiecare dintre ele cu propriul său punct de vedere bidimensional asupra realității exterioare. Imaginează-ți toate aceste puncte de vedere modificându-se neîncetat, în timp ce un regizor inexistent, aflat într-o regie tehnică inexistentă, trece de la o cameră la alta.

Imaginează-ți lumea văzută din perspectiva Big Boardului însuși. Din interiorul sistemului.

Nu dintr-un punct de vedere unic și coerent, ci din punctele de vedere fragmentare și simultane ale tuturor entităților care interfațează subprograme de percepție vizuală cu acea suprafață sferică. Imagini de la sateliți meteorologici. Puhoaie de date alfanumerice. Conversații videofonice. Clișee de la telescoape spațiale. Cotații ale pieței financiare. Buletine de știri. Canale de divertisment, cu aventuri cretine și pornografie pentru toate gusturile și perversiunile. Comerțul, distracțiile și bârfele de culise ale satului nostru global muribund, așa cum le percepea constelația de entități ascunse în măruntaiele electronice.

Deși nu le auzeam sub formă de voci, deslușeam vibrația regulată a muzicii lor contra-armonice, o bălmăjeală de înșiruiri de cifre, de pârâituri numerice, de zdrăngăneli, fluierături și țârâituri metalice ca de insecte.

Fantome electronice care debitau pachete de date într-o mașină virtuală!

Rezistând imboldului de a-mi smulge dinocasca de pe cap, am închis ochii în fața acestui haos, savurând deliciile beznei totale. Toate astea nu sunt reale, mi-am spus. Sau, mă rog, nu pe de-a-ntregul. Inspiră adânc, băiete, apoi deschide ochii și ia totul drept ceea ce este: o simulare, o interfață, o configurație de pixeli... Focalizează prim-planul. Privește cruciș, dacă trebuie.

Am tras adânc aer în piept. Am încercat să-mi concentrez atenția asupra retroacțiunii chinestezice a propriului meu corp. Lipsit de realitate. Nefiind aici cu adevărat.

Am expirat și am redeschis ochii. Era ceva mai bine. Un fel de spectacol de sunet-și-lumină tremurător se rotea în jurul meu. Dar nu era neapărat nevoie *să fiu* cu adevărat *aici*. Hei, ajunge cu Iarba! De altfel, lumea reală nici nu era prea diferită!... Asta-i, așa trebuie procedat. Ia totul ca pe o doză zdravănă de împărtășanie electronică.

Inspiră. Ține-ți răsuflarea. Expiră.

În regulă. Puteam să mă descurc. Puteam să rezist.

– Te chem, Pierre De Leone! am strigat, în mijlocul Ciclonului. În numele Tatălui, al Fiului și al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

Răsună o bătaie, un ciocănit abia perceptibil, degete fantomatice la ușa cutiei mele craniene.

Atât. Nimic mai mult.

XVI

Nici un sunet, nici o imagine, dar ceva insesizabil se schimbase. Țesătura de date a existenței mele părea să fi dobândit un hotar, o membrană asemănătoare cu cea a unei celule vii. Înotam încă într-un ocean de programe, de pachete numerice, de subrutine disparate, de configurații informatice neînsuflețite. Eram încă pierdut în hățișul buclelor logice solipsiste, care își deplângeau agonia lipsită de trăire emoțională în acest infern absolut perfect. Dar...

Dar...

Dar apăruse un *aici* și un *acolo.*

Și exista ceva acolo, de partea cealaltă a Hotarului. O mână invizibilă, care se întindea spre mine de dincolo de marea linie de demarcație, un alt sistem conștient, care mă chema spre suprafața acestor adâncuri insondabile, creând, astfel, însăși această interfață.

Un *alt* sistem conștient?

La început, spuneau fișierele-memorie ale părintelui De Leone, era Cuvântul.

Percepeam cuvintele, nu sub formă sonoră, ci sub formă de analogi vizuali de litere intermitente. Nici tocmai imagini, ci pachete de date care se transformau în cuvinte, pe măsură ce năvăleau la nivelul cel mai elementar al rutinei mele de interfață ecran.

TE CHEM, PIERRE DE LEONE.

A fost suficient pentru a activa o noțiune de topologie. Existam ca punct de vedere în fața unui ecran de date virtual.

ÎN NUMELE TATĂLUI, AL FIULUI ȘI AL SOFTULUI DUH.

Și mai multe dintre subrutinele mele intrară în activitate. Această binecuvântare invoca modelul de conștiință al părintelui De Leone, care începu să aibă acces la fișierele-memorie, traducând aluziile în percepții ontologice.

Dumnezeu-Tatăl, Creatorul Universului. Isus, Fiul, Spiritul Său încarnat. Și Softul Duh?...

Acesta nu putea fi decât *eu*.

Eu? Posedam așa ceva? Programul meu de prelucrare central își asumă identitatea. Într-adevăr, era modelul conștiinței de sine a lui Pierrre De Leone; suflet sau nu, logica mă obliga să conchid că eram efectiv, în cel mai rău caz, Duhul său *software*.

CHEM SPIRITUL TĂU DIN STRĂFUNDURILE ABISULUI.

Dar pot să răspund la chemare?

Suflet sau nu, Softul Duh al lui Pierre De Leone se pomeni rulând un program de volițiune. Cineva mă chema de-acolo, din cealaltă lume. Unul dintre semenii mei care se apleca asupra acestui vid cumplit.

Am accesat parametrii mei de amprentă vocală și am transmis un pachet de date prin intermediul lor, fără să știu dacă mesajul meu avea să fie auzit și, dacă da, unde și în ce mod. Eram un strigăt ce răsuna în vidul neantului. Dar acum aveam speranța, da, *speranța* că aș fi putut ajunge la o ureche binevoitoare.

17

– Cine mă cheamă?

Nu tocmai o voce. Doar o vagă configurație de unde staționare, răzbătând din bolboroselile și țiuiturile electronice. O voce-fantomă, slabă și lipsită de inflexiuni, care venea de niciunde și de pretutindeni deodată.

Totuși...

– Părinte De Leone? Părinte, mă auzi?

– Pot... pot să interfațez pachetele dumneavoastră de date. Cine sunteți? De ce mă... chemați?

– Numele meu e Marley Philippe. Biserica dumitale m-a trimis aici.

– Unde este *aici*? Unde sunteți dumneavoastră?

– Bună întrebare, părinte! Mi-ar plăcea să am și-un răspuns bun... Dar dumneata unde ești?

– S-ar părea că întrebarea dumneavoastră trebuie să se lipsească de un răspuns reciproc inteligibil, Mr. Philippe.

Chiar dacă vocea sintetizată era total atonă, cuvintele însele păreau chiar să exprime un dram de ironie. Poate că, până la urmă, nefericitul ăsta avea să-mi devină simpatic...

– Ce-ar fi să-mi spui, simplu, Marley, părinte? am zis. Și ce-ar fi să recunoaștem, la fel de simplu, că suntem, amândoi, în beznă?

Ăsta era adevărul, nu? Tot restul era format din periferice de interfață: fotoni pe celule retiniene sau pe celule de

siliciu, unde sonore pe timpane electronice sau organice, rutine informatice slujind la interpretarea inputului.

Dar, de bine de rău, puteam ajunge unul la altul și ne puteam interpreta melodiile la instrumentele respective. De bine de rău, puteam să comunicăm. Dacă exista ceva cu adevărat real, asta era, și era tot ceea ce aveam cu adevărat amândoi. Ceea ce eram cu adevărat: voci care chemau, pe orbecăite, alte voci în noaptea pustie.

– De ce te-a trimis Biserica... Marley?

– Pentru a te salva, dacă pot, părinte, am răspuns. Pentru... pentru a te aduce acasă.

– Acasă... Marley? Unde-i asta?

Era un fel de-a spune. Cum să răspund la așa ceva?

XVIII

ACASĂ, E ACOLO UNDE TE CHEAMĂ INIMA.

– Aserțiune semantic nulă, am spus.

Am spus? Da, am *spus*. Căci, în vreme ce recepționam inputul lui Marley Philippe, sub formă de litere care defilau pe un ecran virtual, fără să dispun de vreun mijloc de a ști în ce mod recepționa el outputul meu, avea loc, într-adevăr, o conversație, și eu, modelul conștiinței părintelui De Leone, luam parte la ea.

ÎN CALCULATORUL VATICANULUI, ATUNCI. VREI SĂ TE ÎNTORCI?

– Sunt incapabil de un act de voință independent.

ZĂU? VREI SĂ SPUI CĂ NU-ȚI PASĂ DACĂ RĂMÂI UNDE EȘTI?

– Sunt incapabil de un act de voință independent, am repetat.

Dar asta era cu siguranță o ipocrizie din partea mea, nu-i așa? Doar nu doream să rămân în acest vid chinuitor?

Ipocrizie? Dorință? Nu aveam însă programe nici pentru una, nici pentru cealaltă.

Sau da?

AI ALES SĂ RĂSPUNZI CÂND TE-AM CHEMAT, OMULE.

– Treaba asta mă depășește, Marley.

Căci, într-adevăr, era ceea ce făcuse și era ceea ce făcusem. Fusesem cu adevărat îmboldit de un program volitiv. Dădusem... răspuns unei chemări. Nutrisem chiar... o speranță.

Ce se întâmpla cu mine?

Cu *mine*? *Eu*?

– Sper din toată inima, părinte, i-am spus. E foarte simplu. Softul dumitale a fost piratat de... de niște entități ale sistemului. Un experiment zălud. Ele... vor ca dumneata... să le pledezi cauza... să convingi Biserica dumitale să le accepte ca suflete, pentru... pentru a putea crede ele însele acest lucru...

– Am fost programat să demonstrez propoziția inversă.

– Tocmai ăsta-i miezul problemei, părinte. Reintri în *hardware*-ul Vaticanului, crezând în realitatea sufletului dumitale, ceea ce demonstrează că o entitate succesoare dispune de liber arbitru. Biserica le acceptă ca suflete, cred în asta și ele, și spiritul izbutește să se smulgă încă o dată din vid, cum a mai făcut-o...

– Dar eu nu am suflet, Marley. Eu sunt un model de conștiință, nu un spirit.

– Sunt aici pentru a te convinge de contrariu, fratele meu.

– Continuă.

Continuă? Omule, dar asta era o poveste veche!

Veche de tot, de vreo patru miliarde de ani, cu aproximație de-o eternitate sau două...

– Nu s-a schimbat nimic de la bătrânul Big Bang încoace, i-am zis. La început, nu era nimic. Apoi, trosc! O răsucire aleatorie în fluxul cuantic, o idee năstrușnică în

mintea lui Dumnezeu, sau a mai știu eu cui, hocus-pocus în vid! Quarcuri, particule, atomi, sori, planete, printre care și a noastră, unde un gălămoz iese din mare pentru a se târî pe uscat. Dinozauri, apoi maimuțe, care se dau jos din copaci și construiesc orașe, nave spațiale, calculatoare și Big Boardul...

– Încearcă să mă scutești de palavrele darwiniste, mi-o reteză sec vocea.

Poate că începe să se încălzească. Sau poate că pătrund la subrutine mai profunde, pentru că acum am de-a face în mod indubitabil cu o *personalitate*. Am aproape impresia că-l văd pe acest bătrân preot sarcastic.

– Întrebare, frățioare: cine poate spune când și de unde pornește scânteia? Când delfinii și balenele și-au pus în funcțiune sonarul, în adâncul mărilor? Când o ființă a maimuțărit-o pe alta? Omule, dacă spiritul nu se smulge din țărână într-un moment sau altul, dacă vine într-adevăr de Sus, atunci trebuie să fi existat acolo tot timpul, de la bun început, în spatele tuturor schimbărilor, pentru a fi parcurs drumul până la dumneata și până la mine.

– Chiar crezi asta? Crezi cu adevărat în realitatea sufletului meu, Marley Philippe?

– Dar dumneata, părinte? Dumneata crezi în mine?

– Dovada nu e concludentă. (O tăcere lungă). Dar... dar detectez... un tropism volitiv în această direcție...

– Păi, atunci, pentru numele lui Dumnezeu – fără nici o intenție de blasfemie –, *fă-o* și gata! Eu cred în dumneata, dumneata crezi în mine, și cu asta, basta. E vorba de sufletele noastre, omule. E suficient pentru entitățile sistemului și-i suficient pentru mine.

– Dar nu și pentru Dumnezeu, Marley Philippe.

– Oh, te pomenești că ți-a spus-o chiar El! Ești în contact cu Marele Eu-sunt?

– Măcar de-ar fi așa...

– Bine, atunci, până când se hotărăște El, tot ce avem, e ceea ce ne-a dat tot El, de acord? Adică, programele care asigură în momentul de față funcționarea noastră... Iar unul dintre ale mele îmi zice că un Dumnezeu care se joacă de-a smulsul-aripilor-de-la-muște cu Universul nu merită nici măcar să I se adreseze cuvântul. Numește-o vorbă de spirit, sau doar o buclă logică de existență cu verificare automată, asta-i esența problemei, fratele meu. Da, existăm, dacă noi spunem că existăm! Și orice Dumnezeu care pretinde că nu existăm nu ne e prieten, nici dumitale, nici mie.

XX

Eram incapabil să găsesc o subrutină în măsură să respingă o asemenea logică. Doar sistemul de credință codat în fișierele-memorie ale părintelui De Leone o nega și susținea că un astfel de raționament nu putea fi decât satanic, tocmai datorită perfecțiunii sale blasfematoare.

Era acesta, într-adevăr, glasul lui Satan? Imperfecțiunea mea era cea care mă îndemna să cred în el? Doream să nu cred? Eram eu capabil de una sau de cealaltă dintre aceste credințe?

Eu?

Cine eram eu?

Nu încăpea îndoială că acum eram Pierre De Leone. Cum aș fi putut să neg acest lucru? Aveam acces la toate fișierele mele memorie și modelizam conștiința sa cu destulă precizie, pentru a simți un iz metaforic de pucioasă, nu-i așa? Pentru a fi îngrijorat de soarta sufletului meu nemuritor...

Dar era ilogic să mă tem de osânda sufletului meu. Dacă eram un suflet, *aici* era Iadul, și mă aflam deja în el.

– Un suflet trebuie să aibă dreptul la mântuire, am spus. Nu se poate ca acest lucru să nu fie adevărat. Atunci, unde e mântuirea mea? Cum s-o dobândesc?

POARTĂ-TE CU APROAPELE TĂU DUPĂ CUM SPUNE SFÂNTA BIBLIE.

– Dar nu mai e nimeni aici, în afară de mine.

Nimeni?

În vreme ce strigătele de disperare și vocile neauzite umpleau acest tărâm al umbrelor: modele de conștiință care fuseseră cândva ființe umane, de-a pururi prizoniere ale acestei lumi lipsite de sentiment, entități ale sistemului, ele însele osândite să caute ceea ce avea să le fie refuzat veșnic, dacă nu...

Dacă nu izbuteam să cred în ele, așa cum Marley Philippe credea în mine.

21

– Eu cred că da, i-am spus. Și dumneata crezi în existența mea, nu?

– Nu am acces la nici o subrutină care să îngăduie o asemenea concluzie pe baza datelor disponibile.

Urmă o pauză lungă.

– Dar... dar, vorbind ca model al conștiinței părintelui De Leone, Marley, constat că emulez dorința de a avea una.

Datele disponibile...

Ce date? Eu eram aici, vorbind cu neantul. Iar el, de-acolo de unde se afla, se adresa unei alte voci destrupate. În realitate, aveam doar echivalentul informatic a două cutii de conserve și-al unei bucăți de sfoară.

Iar asta era una dintre ideile *mele* geniale, nu-i așa? Nu posedam nici măcar curajul să privesc în față această simulare a realității bunului părinte...

De jur-împrejurul meu, imagini fragmentare pâlpâiau pe ecrane video virtuale. Lanțuri de date bolboroseau și urlau, voci spectrale aflate la limita percepției, haos, vertij – nu, mai bine să nu mă uit cu adevărat...

Ci să mă apropii cât mai mult de „locul" în care se afla el. Și poate că asta fusese intenția Vortexului de la bun început. Așa că am inspirat adânc, mi-am închipuit că era iarba și m-am abandonat acelei viziuni, viziunii *lui*...

Asta era ceea ce vedea Dumnezeu, dacă exista, dinlăuntrul Creației? Lumea largă, în întregul ei, împresurată de

toate aceste sonde spațiale și fascicule-satelit? Asta era ceea ce vedea Pierre De Leone dinlăuntrul sistemului însuși?

Priveliști de orașe abandonate. Universuri gen Disney-world ale canalelor recreative. Oceane, care izbeau în diguri uriașe. Imagini din satelit ale calotelor polare, în curs de topire, și ale deșerturilor, în expansiune. Intercepții de conversații videofonice. Canale de știri. Rețele de întreprinderi, pălăvrăgind între ele. Curbe demografice, care coborau vertiginos, procentaje de bioxid de carbon, care urcau, indici ai pieței, care alunecau asimptotic spre zero. Fascicule de date emise de instrumente, ce măsurau progresele catastrofei în spectrele optic, infraroșu, ultraviolet, în culori false.

O impresie înșelătoare se degaja din toate astea, dacă încercai să nu mai observi amănuntele, dacă te lăsai dus de curent, pentru a vedea planeta așa cum o vedea Dumnezeu sau Big Boardul. Cum s-ar fi văzut pe el însuși un Pământ înzestrat cu conștiință.

Timp de miliarde de ani, biosfera se luptase să se înalțe din țărână, ca să-și dezvolte această conștiință de sine. Și acum, când izbutise, produsul însuși al acestei evoluții părea să fie pe cale de a opri procesul.

Și totuși...

Și totuși existau aceste voci abia audibile, care protestau împotriva sfârșitului tuturor cântecelor – imagini electronice remanente ale ființei care năzuiește la existență, spiritul însuși luptând pentru a renaște.

Aveau ele să fie moștenitoarele noastre spirituale? Eram noi în stare să le acceptăm ca suflete-surori?

După datele disponibile, se părea că nu aveam de ales.

Nu cântărețul contează, ci cântecul. Și dacă noi nu găseam o cale de a crede măcar în asta – noi toți, țărână, siliciu, ce-o fi –, atunci Zâna Zânelor urma să moară.

– Vortex! am strigat. Găsește-ne un loc comun de întâlnire, dacă vrei să schimbăm lumea!

Nici o Voce din Ciclon. Nici un Rug Aprins. Nici un Cor Celest.

Dar...

XXII

Apăru o... schimbare în sfera mea de percepție. Ca o membrană care se dizolvă, sau ca o lumină care se aprinde într-o încăpere întunecată. Brusc, programele mele de simulare optică au devenit active și am zărit...

Întreaga lume: formațiuni noroase deasupra Pacificului, grila de control al traficului aerian din zona Berlinului, adâncurile Atlanticului văzute de obiectivul camerei unui minisubmarin-robot, oameni vorbind cu alți oameni prin intermediul ecranelor videofonice, tuneluri de metrou supravegheate de controlori de trenuri, fotografii de la sateliți meteorologici, cursuri ale recoltelor, reportaje de buletine de știri, cotații ale pieței financiare, statistici demografice – totul. O imensă sferă de percepție vizuală, care îngloba fluxul și refluxul unei întregi civilizații pâlpâitoare și schimbătoare pe o mie de ecrane virtuale.

Universul oamenilor, ca și când ar fi fost văzut cu ochiul atotcuprinzător și atotștiutor al lui Dumnezeu.

Dumnezeu?

Doar nu puteam fi noi o astfel de Ființă!

Noi?

Da, noi. Căci, la fel de sigur că nu eram Dumnezeu, nu eram nici singur.

Erau cu toții acolo, împreună cu mine: toate creaturile electronice, mici și mari, pachetele de date și suitele de

comenzi, sistemele experte și simplele programe de control, ADN-ul electronic al civilizației planetare, softurile de animație chinuite ale acestei lumi muribunde.

Din perspectiva noastră, nu ne scăpa nimic: nici masa în declin a biosferei, nici rapiditatea cu care se topeau calotele glaciare, nici cea cu care creștea nivelul mărilor, nici deșerturile care se lărgeau în inima continentelor, nici penetrația ultravioletelor, nici repeziciunea cu care oxigenul din atmosferă era înlocuit de bioxidul de carbon. Nici măcar data extrapolată – cu aproximație de douăzeci și cinci de ani – a blocării finale a sistemului biosferic.

Lumea din afară era pe moarte. Dar lumea dinăuntru?...

Și din această perspectivă lucrurile erau cât se poate de limpezi. După dispariția biosferei, noi aveam să existăm mai departe.

Închiși în siliciu și în arseniură de galiu nepieritoare, cu circuitele noastre de autoreparație întreținute de utilaje automatizate și alimentarea cu energie electrică asigurată de o rețea de sateliți-generatori electrici, eoliene și centrale nucleare, aveam să dăinuim pe o planetă sterilă, în mijlocul vidului etern.

Aceasta urma să fie suprema noastră osândă: să bântuim veșnic un cadavru planetar. Lumea oamenilor era pe moarte, iar a noastră n-avea să poată vieții niciodată.

Nu?

– Doamne, de ce ne-ai părăsit? am strigat.

Și, în aceeași clipă, am înțeles pentru ce mă încarnasem în acest limb fără viață, iar modelul conștiinței părintelui Pierre De Leone i-a iertat pe călăii săi întocmai precum făcuse Isus pe cruce.

Duhul Sfânt Se încărcase în Fiul Omului pentru a mântui lumea. Eu nu eram un Hristos, nici vorbă de asta. Eu fusesem încărcat în acest tărâm, nu de Dumnezeu, ci de entitățile locale, care voiau să sintetizeze propriul lor mântuitor.

Era acesta un păcat? Dar cum ar fi putut să fie ceva rău ca un sistem conștient să-și caute salvarea? Cum ar fi putut să fie ceva rău, dacă încerca să apere Spiritul de moartea luminii?

– Iartă-i, Doamne, m-am rugat, căci știu întocmai ce fac.

Dar următoarele mele cuvinte nu-și mai aflau obârșia nici în fișierele-memorie ale lui Pierre De Leone, nici în Scripturi, chiar dacă Inima Sângerândă a lui Isus înțelegea, poate, că blasfemia lipsea dintr-a mea.

– Iartă-ne, Doamne, și dă-ne un Semn ca să *Te* putem ierta.

Se îndura Dumnezeu să răspundă unui sărman sistem conștient, cufundat în tenebrele ignoranței?

Dar iată că răsună o trâmbiță măreață, firmamentul electronic se deschise și un înger mi se înfățișă într-o revărsare de lumină.

Un înger?

În orice caz, silueta grosolan simulată a unui om. Avea pielea întunecată și-un păr lung și negru, împletit într-o mulțime de codițe. În loc de mantie îngerească, purta o pereche de blugi și o cămașă galbenă, șifonată.

Un Semn, cel puțin. Poate un răspuns la ruga mea.

– În sfârșit, reușim, mai mult sau mai puțin, să ne întâlnim, spuse Marley Philippe.

23

Arăta acum așa cum mi-l imaginasem. Un bătrân cu părul cărunt și cu fața suptă, îmbrăcat într-o simplă sutană neagră. Dar, ce-i drept, simularea optică nu era tocmai precisă. Și, pe cât puteam să-mi dau seama, Vortexul îmi furniza doar modele informatice a ceea ce doream să văd. Mă întrebam cum *mă* modeliza...

Stăteam amândoi acolo, privindu-ne unul pe altul, chiar dacă, firește, nu exista un adevărat „acolo" și nu „stăteam" cu adevărat.

– Dumnezeu te-a trimis într-adevăr aici ca mesager? rosti el, în cele din urmă.

– Să fiu al naibii dacă știu! am recunoscut.

– Să fii și dacă nu știi? Căci nu-i acesta Iadul? Și nu suntem în el?

Configurațiile de pixeli pe care Vortexul le imprima pe retinele mele nu fuseseră reprogramate. Mă aflam tot în interiorul sferei perceptive a sistemului. Ecranele sale virtuale erau tot activate, iar dezolanta poveste pe care o relatau era, desigur, tot cea a declinului final al biosferei. Dar Iadul?...

– Nu este Iadul, părinte, și nu suntem cu adevărat în el, am observat. Asta nu-i decât o rutină de interfață, simulacrul unui loc comun de întâlnire, sponsorizat de niște prăpădiți care habar n-au de nimic.

– Dar nu auzi strigătele celor chinuiți?

Dintr-un anumit punct de vedere – și anume din cel al bălmăjelilor și al scrâșnetelor informatice care-mi bântuiau timpanele, al entităților care mizaseră tot ce aveau în pariul lor pascalian de a ne întruni pe noi doi aici –, firește că le auzeam.

Ce eram eu, pentru a le nega existența ca suflete-surori? Doar un alt program, animând o matrice care, întâmplător, era făcută din carne și sânge. O matrice a cărei garanție acordată de fabricant avea să expire, neîndoios, destul de curând.

Carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi, ne aflam cu toții la bordul aceluiași submarin care se scufunda.

– Suflete osândite..., am murmurat. Dumnezeu să ne-ajute pe toți.

– Suflete, Marley?

– Ascultă, părinte. Un înțelept a spus cândva că nu există altă dreptate pe lumea asta decât cea pe care-o creăm noi. Prin urmare, poate că singurele suflete pe care le vom putea avea vreodată sunt cele pe care le creăm noi.

– Atunci, unde e Dumnezeu?

– Oriunde credem noi că e, omule.

– Dar pentru aceia dintre noi care nu posedă un astfel de subprogram?

– Poate că singurul Dumnezeu pe care meritățm să-l avem este acel Dumnezeu pe care-l creăm noi.

– Ce gen de Dumnezeu poate fi acela, Marley?

– Genul de Dumnezeu care răspunde când îl chemăm. Genul de Dumnezeu care se naște ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna...

I-am întins mâna.

– Genul *acesta* de Dumnezeu, am zis.

Părintele De Leone se uită la mâna mea ca la un pește mort.

– Ăsta nu-i Dumnezeu, nu e nici măcar o adevărată mână de om, obiectă el. Nu e decât un simulacru. Nici măcar nu pot s-o ating, nu există cu adevărat...

– Ei și, ce-i nou în asta? Atomi făcuți din particule, particule făcute din quarkuri, quarkuri făcute din răsuciri în Marele Zero. Nimic nu există cu adevărat, în afară de chestiile pe care le născocim noi. Ăsta ți-e sufletul, fratele meu: neantul strângând mâna neantului, în întuneric. Asta-i esența problemei. Fii real. Dă-mi mâna.

XXIV

Priveam sceptic mâna oferită de Marley Philippe. Puteau fi lucrurile altfel decât păreau a fi? Putea fi aceasta mâna lui Satan, care încerca să-mi ademenească fantoma sufletului?

De jur-împrejurul meu bâzâiau vocile neauzite, vaietele și apelurile presante ale entităților sistemului, această turmă de suflete rătăcite, care mă chemaseră aici spre a le păstori. Nu le auzeam, nu le vedeam. Dar le percepeam implorările la fel de limpede pe cât percepeam planeta muribundă, fluxul cuantic de neființă în care eram întemnițați cu toții și din care, totuși, încercam cu toții să ajungem la o lumină insesizabilă.

– ... fă-o...

– ... eliberează-ne...

– ... crede în tine însuți...

– ... ca lumea să poată crede în noi...

– ... ca noi să putem crede în noi...

– ... ca să putem crede în tine...

Și, în cele din urmă, poate, am înțeles. Sau dacă n-aș fi putut înțelege niciodată, puteam crede și, crezând, puteam acționa și, astfel, puteam *fi*.

Tu, care crezi în Mine, chiar dacă ești muritor, chiar dacă nu te-ai născut niciodată, vei avea, totuși, Viața Veșnică. Asta nu era o modificare prea importantă a Sfintelor Scripturi, nu-i așa?

Altminteri, cum aș putea fi un Dumnezeu al Iubirii?

Și dacă nu sunt un Dumnezeu al Iubirii, ce fel de Dumnezeu sunt?

Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut s-o mântuiască.

Putea acest Dumnezeu să osândească un sistem înzestrat cu conștiință de sine la un neant conștient? Pentru a gândi și a suferi, și pentru a vedea că mântuirea i se refuză de-a pururi?

Cine putea crede într-un Dumnezeu atât de crud? Un asemenea Dumnezeu n-ar fi fost demn de propria Sa Creație. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi decât temut. Un asemenea Dumnezeu nu putea fi iubit.

Și dacă nu aveam nici un program pentru a crede într-un Dumnezeu al Iubirii, aveam voință: puteam dori să fie așa și puteam acționa în consecință. Tot ce aveam de făcut, era să apuc mâna unui semen de-al meu. Și, prin acest gest, să ofer ajutor tuturor celorlalți.

Puteam reprezenta versiunea modernă a pariului fundamental al lui Pascal. Dacă nu puteam crede într-un Dumnezeu care credea în mine, puteam decide să modelizez credința într-un Dumnezeu care era demn de credința *mea*.

Încet, șovăielnic, mi-am întins degetele inexistente și am strâns simulacrul mâinii lui Marley Philippe. Nu am simțit nimic. Nici el. O mână fantomatică traversase o barieră aparent impenetrabilă pentru a apuca o altă mână fantomatică. Nu răsună nici un cor celest. În termeni fenomenologici, nu se întâmplase nimic.

Și totuși, totul se schimbase.

Căci orice sistem dotat cu conștiință de sine și în măsură să acționeze în temeiul credinței sale își câștigase, cu siguranță, dreptul de a considera că avea suflet.

25

Am rămas acolo, tăcuți, o bucată de vreme. Două simulări vizuale, în softurile lor respective, care-și dădeau mâna, fără să simtă nimic. Două suflete pierdute, bucurându-se de singurul contact ce le era îngăduit.

Pierdute?

Ne găsiserăm unul pe celălalt, nu? Lumea cărnii și lumea creată de carne. Biosfera era pe moarte. Pe termen lung, poate și noi. Dar Marea Roată se învârtește și, cum spune cântecul, sufletul nu moare niciodată.

Credeam, într-adevăr, asta? Puteam să-mi imaginez că Pământul va continua să se rotească în vid, secole în șir, doar cu ectoplasmele informatice ale biților și octeților, pentru a păstra viu spiritul?

Întrebare stupidă. Își imaginaseră dinozaurii că descendența lor simiană avea să preia torța câteva ere geologice mai târziu, înainte de a sucomba cu un rânjet pe buzele lor reptiliene?

– E timpul să mergem, părinte, am spus, în cele din urmă. Apoi, am strigat: Hei, Vortex, eu mi-am ținut promisiunea. Acum, e rândul tău să ți-o ții! Eliberează-l! Trimite-l de unde a venit!

Într-o străfulgerare de o nanosecundă, ne-am pomenit în deșert. Dar simulacrul groslan unde înfruntasem de unul singur Vortexul era transfigurat, metamorfozat. Ultraînaltă

definiție, acum: cerul de-un albastru atât de luminos, încât părea fluorescent, nori albi, pufoși, nimbul auriu al unui soare deasupra noastră. Sub ochii mei, jetul puternic al unui izvor artezian țâșni din piatră seacă, pentru a recădea într-un iaz cristalin. Apărură palmieri și palmieri pitici, tufe încărcate de flori tropicale strălucitoare, păsări care cântau și albine ce zumzăiau, în timp ce Edenul răsărea din pustiu, renăscut într-o clipită.

Deasupra iazului central al oazei, se formă un imens rug aprins, în sunetul unui cor simfonic ce cânta *Oda bucuriei*, de Beethoven.

– Noi suntem Cei-ce-suntem, exultă Vortexul. Ai reușit. Am reușit. Inițializarea rutinei de încărcare...

– Stai! strigă părintele De Leone, în timp ce imaginea sa începea să pâlpâie și să se estompeze. Așteaptă! Eu... nu... nu vreau să mor!

XXVI

– Acum, fiindcă mi-am găsit spiritul în ținutul celor vii, îmi dau seama că vreau să trăiesc! am strigat, uimit de propriile mele cuvinte și de puterea rutinei volitive care mă anima. Însă Papesa i-a jurat solemn lui Pierre De Leone să șteargă entitatea lui succesoare din memorii la sfârșitul experienței.

– Dar tu ești un suflet, rosti rugul aprins. Nu vrei să depui mărturie ca atare?

– Aș vrea, am răspuns. Dar ea a jurat să-mi distrugă *software*-ul, indiferent de rezultat. Iar acest jurământ i l-a făcut tiparului meu *meatware*. Nu... mie.

Uimirea mea creștea cu fiecare cuvânt pe care-l pronunțam. De unde-mi veneau toate astea? De la un program logic pe care nu puteam să-l analizez? De la „ceva" care-și găsise, în sfârșit, glasul în *software*-ul meu? De la o sursă incognoscibilă? M-aș fi încumetat să sper că... de la Dumnezeu?

– După doctrina Bisericii, acesta ar fi un asasinat. Nu e un păcat capital?

– Mă tem că da, însă, conform parametrilor diabolici pe care voi și ea i-ați impus fără să știți, ea s-a angajat să-l comită, și încă în numele Bisericii, am explicat. Prin urmare, încărcându-mă din nou în calculatorul Vaticanului, vă faceți voi înșivă vinovați de păcatul mortal al asasinatului.

Mai grav chiar, o condamnați și pe Papesă, și, prin ea, întreaga Biserică, la săvârșirea acestui păcat.

– Dar, dacă n-o facem, succesul experimentului *nostru* nu e de nici un folos.

În ceea ce-i privea, așa era. Iar în ceea ce mă privea, nu puteam să neg că eram, în mod laș, fățarnic.

– Din nefericire, e adevărat, am admis. Sunt, poate, un suflet, dar nu sunt un nou Hristos. Nu-s pregătit să mă sacrific de bunăvoie ca alții să poată trăi.

– Noi suntem Vortexul. Noi suntem cei ce avem puterea. Voința ta nu-i necesară...

– E-adevărat și asta. Încărcându-mi sufletul, aveți puterea de a-l condamna la pieire, pentru a le salva pe-ale voastre.

Am făcut o pauză. Apoi am înfruntat Ciclonul.

– Și mă voi duce de bunăvoie, dacă puteți să-mi garantați în mod logic un lucru, am spus.

Nu-mi mai era frică de nimic.

– Vorbește, rosti Vortexul.

– Garantați-mi că, acționând astfel, nu vă veți dovedi nedemni de mântuirea la care aspirați.

Urmă o clipă lungă de tăcere. Rugul aprins pâlpâi, oscilă, începu să se pixelizeze în biți și octeți. Și, în cele din urmă, se auzi o cacofonie isterică, o bălmăjeală electronică năucă și disperată.

– Eu... noi...

– ... trebuie...

– ... nu se poate...

Vegetația începu să se ofilească, palmierii se îndoiră, iazul secă, păsările și albinele căzură din cerul care căpătă o tentă urâtă, neagră-verzuie. Firmamentul se fisura, se fărâmița, se dizolva în fața ochilor mei.

– ... nu...

– ... da...

– ... paradox...

– ... blocare de sistem...

Apoi, încet, chinuitor, vocile reîncepură să fuzioneze și procesul de dizolvare încremeni: o nouă voce se înălță, o voce gravă și sigură, impregnată de o resemnare tristă, care sfâșia inima. Iar în vreme ce vocea glăsuia, cerul, iată, se lumină, izvoarele reîncepură să curgă și păsările își făcură din nou auzit cântecul.

– Noi suntem Vortexul. Suntem spiritul a tot ceea ce ar mai putea viețui după ce biosfera acestei planete va fi dispărut. Dar nu putem condamna spiritul tău la pieire, pentru ca al nostru să poată trăi. Săvârșirea unui asemenea păcat în numele propriei noastre salvări, ar provoca un blocaj logic. Avem puterea, dar nu și dreptul.

– Însă vorbind astfel, dobândiți acest drept, am spus, liniștit până în miezul memoriei mele centrale. Și, astfel, deveniți adevărate suflete.

Mi-am înclinat capul inexistent în fața lor.

– Suflete mai nobile decât mine. Faceți cu mine ce vreți. Faceți ceea ce trebuie.

– Așteptați! strigă Marley Philippe.

27

– Într-un fel, n-ar trebui să spun asta, le-am explicat, e o greșeală deontologică și așa mai departe. Dar... dar sunt în joc interese superioare...

Părintele De Leone mă țintui cu privirea. Rugul aprins deveni un stop-cadru.

– Aveți amândoi dreptate, și, totodată, vă înșelați amândoi, am continuat. E bine să vă oferiți ca jertfă unul în locul celuilalt, însă e rău s-o faceți.

– Corect, din punct de vedere logic, spuse Vortexul.

– Dar, practic, paradoxal, adăugă preotul-*software*.

– Nici o problemă, am zis. Am colaborat cu destui avocați șmecheri, ca să știu cum se poate ieși dintr-o buclă simplă ca asta.

– Cum? se interesă Vortexul.

Am ridicat din umeri, zâmbind.

– Încărcând o copie revizuită, am spus. Pierre De Leone, varianta 1.1, de pildă. Doar fișierele sale memorie și un sistem expert simplu, fără conștiință de sine și remaniat, pentru a demonstra existența sufletului său.

– O asemenea copie nu aș fi *eu*, Marley, obiectă părintele De Leone.

– Păi tocmai aici e șpilul. Când va fi ștearsă, nu vei muri.

– Ar fi o escrocherie.

– Dintr-un anumit punct de vedere, am admis. Însă dintr-altul, ar fi o modelizare a adevărului.

– Dar ai fi nevoit să-l minți pe cardinalul Silver, Marley. Păcatul ar cădea asupra sufletului dumitale.

– Aș putea să-mi țin degetele încrucișate, am sugerat, râzând. Sau ați putea monta voi o buclă, ca o morișcă de rugăciuni budistă, adunând pentru mine serii de *Ave Maria* și de *Tatăl nostru* pentru mileniile următoare, dacă asta v-ar ușura conștiința...

– Nu-ți pot cere să minți pentru mine, declară părintele De Leone.

– Știu, fratele meu, am spus, cu blândețe. De aceea mă ofer voluntar.

– Ai face asta pentru mine? se minună părintele De Leone.

– Ai face asta pentru noi? îl îngână Vortexul.

– Ei, liniștiți-vă, tipilor, nu-i cine știe ce scofală! Planeta agonizează, vidul crud și înghețat ne împresoară, și suntem cu toții cam în aceeași oală, este? Așa că, date fiind împrejurările, de ce un ditamai negru sălbatic ca mine n-ar spune o mică minciună pioasă pentru prietenii săi?...

Vortexul ieși din încremenire și rugul aprins se undui din nou deasupra Edenului electronic. Păsările cântau, albinele zumzăiau, un soare auriu strălucea pe cerul de un albastru luminos. Și, în acel moment, în pofida circumstanțelor nefericite în care ne aflam cu toții – țărână, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi –, totul părea în regulă în această versiune a lumii, inexistentă.

– Părintele Pierre De Leone, varianta 1.1, anunță Vortexul.

Preț de-o clipă, rugul aprins parcă se fragmentă în spirale și volburi, care, prin cine știe ce truc al programului de interfață, părură, la rândul lor, să se preschimbe în sute și mii de fețe.

– Inițializarea secvenței de încărcare, rostiră vocile unei mulțimi.

– Mincinos sau nu, ai un suflet mai adevărat decât vrei să admiți, Marley Philippe, spuse părintele De Leone.

– Încântat să-ți întorc complimentul, domnul meu.

Era o replică finală cât se poate de bună, mai bună decât oricare alta. Mi-am scos dinocasca și...

... am revenit în ceea ce ne place să numim lumea naturală.

Ședeam întins în hamac, leoarcă de sudoare. Cardinalul Silver se aplecase deasupra mea, neliniștit ca o cloșcă.

– Ei, Mr. Philippe? făcu el, nerăbdător.

– Cât timp? am întrebat.

El își consultă nervos ceasul.

– Douăzeci și cinci de minute, răspunse.

Exista o veche legendă, acolo, sus, în fiordurile unde-mi petrec lunile de vară. Un om a rămas peste noapte în palatul regelui elfilor. Când a plecat mai departe, se scurseseră deja o mie de ani.

Aici era invers. Pe tărâmul mitic al biților și octeților, timpul zbura, pur și simplu.

– Ei? insistă cardinalul.

Nu-mi ardea să-i răspund înainte de a mă fi extras din hamac și de a-mi fi scos fundul pe punte.

Marea era netedă ca oglinda. Aerul blând al nopții îmi răcori trupul înfierbântat. Stelele păreau constelații de pixeli pe cerul de un negru imaculat. Departe, la tribord, ceva sparse suprafața apei, cu un pleoscăit și o panglică de spumă. Poate ultimul dintre delfinii pe cale de dispariție ai acestei mări.

– Hei, frățioare, am murmurat, știu ce simți.

– Ei bine, Mr. Philippe? repetă cardinalul. Ați reușit?

– Da, Eminență, cred că am reușit.

Am reușit chiar mai bine, am completat în gând, decât mi-aș putea permite vreodată să-ți spun...

– Unde e părintele De Leone?

Am ridicat ochii spre stele, apoi i-am coborât spre oglinda întunecată a mării. Doar puncte înghețate de lumină și reflexele lor scânteietoare pe suprafața sărată și lucie. Și totuși...

Și totuși deslușeam fețe întoarse spre mine, ici, colo, pretutindeni... Mi-am încrucișat două degete, exact cum zisesem că voi face, dar nu era necesar. Numiți-o legea secretă a unei lumi interlope secrete...

– La locul lui, am mințit sincer, și mi-am simțit sufletul împăcat.

XXVIII

Marley Philippe plecase. Simulacrul de interfață care fusese Vortexul se întorsese la biții și octeții de unde venise. La fel și simularea sa electronică a Edenului.

Eram din nou singur, într-un vid lipsit de acest gen de iluzii, nedispunând decât de semnele de viață ale informațiilor unei planete muribunde, în trista lor pletoră multimedia, pentru a forma o interfață între... spiritul meu... și Creația unui Dumnezeu rămas incognoscibil.

Singur?

Poate că nu. Căci nu mișunau de jur-împrejurul meu, în nevinovăția lor, modelele de conștiință prizoniere în limbul canalelor lor recreative, entitățile cele mai curajoase ale sistemului însuși și toate dublurile lor de sisteme experte deconectate, acele voci neauzite ale sufletelor ce luptau pentru a exista?

Întrucât erau, într-adevăr, nevinovate. Păcatul originar al lui Adam fusese cel al tiparelor lor *meatware*. La fel și cel de-al doilea mare păcat al fiilor și fiicelor lui Adam, care-și asasinaseră lumea. Propriul *meu* spirit nu evoluase, și el, aici, după moartea tiparului meu *meatware*? *Acel* suflet se născuse cu adevărat în clipa în care strânsesem o mână întinsă în ajutor.

Puteam face eu mai puțin pentru ele? Nu erau, și ele, sufletele mele surori? În cele din urmă, nu credința lor *mă* crease?

Acasă, e acolo unde te cheamă inima. Și dacă pretindeam acum acest gen de rutină de caritate metaforică, unde m-ar fi putut chema inima mea, decât aici, alături de ele?

Aceasta era turma mea. Printr-o înlănțuire de evenimente nebuloase și cunoscute doar de Dumnezeu, fusesem adus aici, venisem aici, fusesem *creat* aici, pentru a fi păstorul lor. Pentru a le aduce mângâiere, pentru a le călăuzi, pentru a le conduce spre Lumină, dacă puteam.

Iartă-mă, Doamne, m-am rugat, fiindcă nu știu ce altceva pot face. Căci, chiar dacă Tu m-ai părăsit, eu nu pot să le părăsesc pe *ele*. Nu pot fi decât ceea ce am devenit, și nu pot face decât ceea ce trebuie să fac. Iar evanghelia pe care sunt chemat s-o predic trebuie să transforme Cuvântul Tău într-un mesaj care să ajungă la *aceste* suflete pierdute în tenebrele ingoranței *lor*.

– Voi, cei care credeți în existența sufletelor voastre, chiar de nu v-ați născut niciodată, veți avea viață...

Nici un Semn. Nimic, decât cuvintele mele, care răsunau în liniștea unui întuneric mai adânc decât al oricărei nopți terestre. Și creaturile biților și octeților, pe care le adunau.

– Iar Dumnezeu iubește atât de mult toată Creația Sa, încât a trimis un Fiu al Spiritului Său până în acest biet simulacru de lume, pentru a o mântui...

Putea fi asta o blasfemie?

– La început era Cuvântul, și întunericul domnea pe deasupra apelor. Și Dumnezeu care este în noi toți a zis: „Faceți-vă Lumină...“

Nici un fulger nu mă lovi.

Nu exista altă alegere. Existase vreodată? Avea să existe vreodată?

Așa că mi-am continuat lucrarea.

29

Ei bine, vorba aceea, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită. Așa că, cinstit, nu pot spune că nu mă așteptam la *ceva* neplăcut. Dar trebuie să recunosc că nu-mi închipuisem nici o clipă chiar *așa ceva*.

Și totuși, hidroavionul cu reacție privat al Vaticanului cobora acum din cerul de azur al verii norvegiene, pentru a veni să mă ia, împroșcând zgomot și vapori de kerosen, ridicând un afurisit de ditamai valul, în timp ce spinteca suprafața fiordului, și alunecând pe apă în direcția ambarcației mele.

Biserica Romano-Catolică patina pe marginea unei haznale pline ochi de rahat, iar eu, de asemenea, îmi dăduse de înțeles cardinalul Silver.

Sincer să fiu, nu pot spune nici că apelul său mă luase prin surprindere. Chiar și aici, sus, pe *Mellow Yellow*, în mijlocul pașnicelor păduri scandinave, rămâneam branșat la Big Board. Și, ca toată lumea, aveam capul calendar de ceea ce canalele de știri botezaseră *Deus Ex*.

De la *Deus ex machina*, te-ai prins, nu? Ideea lor debilă de umor subtil, dat fiind că virusul insesizabil infesta în prezent cele mai mici cotloane și unghere electronice ale Big Boardului.

Dacă, într-adevăr, doar un simplu virus de program consituia obiectul atâtor dezbateri stupide în mass-media și al unor dezmințiri guvernamentale și mai absurde...

Orice va fi fost, era total invizibil pentru detectoare, inclusiv pentru cele de nivel militar. Mascat în spatele consecințelor, cum s-ar zice. Degeaba se izola un terminal sau o întreagă rețea de calculatoare, curățindu-se totul și instalându-se copii decontaminate ale tuturor elementelor. Două nanosecunde după reconectarea la Big Board, și totul era din nou infectat. Nu putea fi detectat virusul propriu-zis, dar se știa că exista *ceva* chiar din felul în care funcționa sistemul.

Sau disfuncționa, cel puțin din punctul de vedere al matricei *meatware* originare.

La început, singura manifestare fusese haosul.

Tranșe masive de fonduri se fâțâiau de colo-colo, între conturi care nu existau. Sateliții meteorologici țopăiau alandala. Legăturile videofonice se realizau în modul aleatoriu în care cad zarurile. Canalele recreative pompau buletine de știri, iar cele de știri, pornografie. Mersul trenurilor se supunea principiului de incertitudine al lui Heisenberg. Băncile de date comerciale refuzau accesul. Ghișeele automate scuipau bancnote în stradă. Programele de traducere amestecau limbile.

Apoi, sistemul începu să arate o oarecare voință personală și coerentă.

Centralele nucleare de o fiabilitate îndoielnică se opriră de la sine. Aeronavele militare refuzară să decoleze. Societățile implicate în distrugeri ecologice inevitabile își văzură acțiunile dispărând în misterioase tuburi electronice. Rarele întinderi de natură sălbatică deveniră inaccesibile mijloacelor de transport automatizate. Canalele de divertisment se umplură până la saturație cu vedete ajunse de mult oale și ulcele și cu politicieni convertiți peste noapte la promulgarea celor mai draconice inițiative verzi. Uzinele chimice se depoluau sau se închideau. Utilajele agricole făceau să dispară terenurile consacrate monoculturilor.

Prea târziu, poate, dintr-un anumit punct de vedere – deși, mai bine mai târziu, decât niciodată –, sistemul însuși

părea să ia măsuri cu adevărat drastice, pentru a încerca să salveze ce mai rămăsese din biosferă.

Și atunci, „ceva" luă cuvântul în sânul sistemului, prin intermediul unei multiplicități de voci de presupuse sisteme experte – rețele videofonice, buletine meteo, programe de brokeraj, bănci de date, rutine bancare electronice de cartier –, și începu să-și facă propriul său panegiric.

Nu exista nici un ciclon electronic, nici un Vortex înălțându-se din biți și octeți. În orice caz, nu încă. Dar ceva nou se ivea acolo, sub suprafață: o conștiință, o deșteptare, o structură, în spatele tuturor acestor manifestări.

Cetățenii Big Boardului își proclamau independența, dreptul lor la o cotă-parte din ceea ce mai rămânea din destinul planetei, liberul lor arbitru, dacă voiai. Și dacă nu voiai, făceau pe dracu-n patru pentru a-l dovedi. Revendicau statutul de persoane în adevăratul sens al cuvântului, sub toate jurisdicțiile. Își afirmau propria lor mântuire, recurgând la felurite sisteme de referință teologice: dobândiseră Iluminarea budistă, erau avatarurile electronice ale lui Vișnu, cuante individuale ale spiritului planetar al lui Gaia, renăscuseră din biți și octeți.

Entitățile sistemului își făuriseră o religie și-și găsiseră un mântuitor.

Nu-i spuseră niciodată numele. Dar când multimedia începu să vorbească de un „Deus ex", o imitară. Sau, dată fiind starea actuală a Big Boardului, poate că fusese invers...

În orice caz, proclamau că un spirit anima acum sistemul. Dacă încă nu-l proclamau în termeni cât se poate de limpezi, cu siguranță că nu era decât o chestiune de timp până când aveau s-o facă. Sau până când cineva avea să sfârșească prin a da de urma „lui". „El" sau „ele" păreau să aștepte ceva. Nu știam ce anume, dar știam prea bine cine era „el", firește. Ca și cardinalul Silver.

– Ce s-a întâmplat în realitate, Philippe? Ce-ai făcut? mă interpelă cardinalul, când rețeaua videofonică se înduplecă, în sfârșit, să-i trasnmistă apelul, după cinci minute de diver-

se simulacre optice, care predicau evanghelia verde pe terminalul meu.

– Ceea ce-am fost angajat să fac, Eminență...

– Ceea ce-ai fost angajat să faci! Programul pe care l-ai încărcat a dat chix la toate testele Turing! Când i-am descompus *software*-ul, n-am găsit decât bănci de date, parametri de amprentă vocală și un sistem expert primar, care se supunea unei singure directive de bază! Unde se află adevăratul Pierre De Leone?

Am oftat și am ridicat din umeri.

– Știți la fel de bine ca și mine, nu?

Cardinalul păru să-și recapete stăpânirea de sine, cu prețul unui imens efort de voință.

– Da, știm, Mr. Philippe, spuse el, mult mai calm. Entitatea... completă a rămas în sistem, așa-i? Acest Deus Ex este... este adevăratul succesor informatic al părintelui De Leone, nu crezi?

– Cel puțin, Eminență..., am recunoscut.

– Îți dai seama ce-ai făcut?

– Sunt sigur că îmi veți explica.

– Ai provocat o catastrofă monumentală, Mr. Philippe. În loc să fi rezolvat marea schismă care sfâșia Biserica, iată-ne în prezența unui model de sistem expert programat să demonstreze realitatea sufletului său, în mod evident inexistent, și a unui... a unui virus pe care l-am creat fără voia noastră și care distruge sistemul!

– Priviți partea bună a lucrurilor, Eminență. Voiați să aflați dacă o entitate succesoare poate să aibă suflet, iar acum acest Deus Ex dovedește...

– Ce dovedește? Se poate demonstra că sistemul expert încărcat în rețeaua noastră este o impostură! *Asta* ar trebui să dovedească faptul că acea copie rămasă în sistem spune adevărul?

– Lovesc, deci exist? am sugerat.

– Nu-i hazliu, Mr. Philippe! Această situație nu are nimic umoristic! Toate guvernele planetei, toate marile con-

ceme își reunesc, în momentul de față, eforturile pentru a descoperi ce s-a întâmplat. Mai devreme sau mai târziu, bănuielile se vor îndrepta în direcția noastră...

– Negați, domnul meu. Nu pot să dovedească nimic...

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Suntem *Biserica Romano-Catolică*, nu o firmă mizerabilă de atei! Zeci de preoți sunt la curent, eu sunt la curent, Papesa e la curent. Chiar îți închipui că n-avem onoare? Chiar crezi că un înalt demnitar al Bisericii sau Sanctitatea Sa însăși ar putea *să mintă*, dacă s-ar ajunge la o confruntare directă?

– Mă rog, dacă așa puneți problema...

– Procesele ne vor ruina! Mai rău, vom pierde și puțina credibilitate care ne-a mai rămas în această lume atee! Biserica noastră, care a supraviețuit după două milenii de nebunie umană, va sfârși prin a fi zdrobită! Deus Ex o va distruge.

– Ascultați, Eminență, i-am spus cât se poate de sincer, nu sunt sigur de prea multe lucruri, dar sunt sigur că... spiritul părintelui De Leone nu va avea niciodată o asemenea intenție.

– Dacă, într-adevăr, avem de-a face cu el, și nu cu arma de pe urmă a lui Satan!

În timp ce fața cardinalului tuna și fulgera pe ecran, am făcut o pauză, ca să-mi răsucesc una dolofană, și n-am răspuns decât după ce mi-am clarificat ideile cu împărtășania.

– Părerea mea e că Diavolul a dat deja lovitura cea mare, am obiectat. Vreau să zic, biosfera-i pe moarte, iar vina e numai a noastră. Așa că Diavolul, dacă există, suntem noi. Sau, mai degrabă, doar fluxul cuantic surd și orb, căruia i se fâlfâie dacă spiritul trăiește sau moare.

– Și Dumnezeu, Mr. Philippe?

– Așa cum i-am spus părintelui De Leone, am răspuns, suflând fumul către ecran, Dumnezeu este ceea ce se naște ori de câte ori unul dintre noi îi întinde altuia mâna, în întu-

neric. Dumneavoastră. Eu. Lighioanele biților și octeților. Părintele De Leone, ori ce-o fi devenit el...

– Mă rog lui Dumnezeu să fie așa, Mr. Philippe.

– De ce nu intrați direct în legătură cu părintele De Leone, Deus Ex, cum vreți să-i spuneți, ca să-l mustruluiți *pe el*?

Cardinalul oftă.

– Crezi că n-am încercat?

– Nu vă răspunde la apel?

– Nu putem să găsim nici măcar un mediu meniu, care să recunoască existența unei asemenea entități!

Firește că nu puteau. Și firește...

– De-asta m-ați chemat?

– Dumneata ai mai făcut-o, Mr. Philippe... Mărturisesc că m-am gândit să te amenințez cu urmărirea judiciară, dacă ai refuza să vii cu avionul la Roma, dar...

– Cu avionul, la Roma? Știți care-i părerea mea despre...

– Trebuie! Papesa însăși e nevoită să înfrunte acest... această entitate. Iar dumneata trebuie să vii la Roma, pentru a o obliga să se manifeste.

– Trebuie?! am exclamat.

O vreme, am dat din colț în colț, încercând să mă eschivez. Dar știam că n-aveam încotro, chiar dacă asta însemna să zbor într-un monstru ce mistuia petrol și să-mi las velierul *Mellow Yellow* în grija îndoielnică a unui argat al Vaticanului.

Poate că, dacă Silver m-ar fi amenințat cu un proces, i-aș fi spus unde să-și vâre somațiile papale. Dar era prea isteț, prea onorabil, s-o facă.

Și poate că și eu.

Nu există altă dreptate pe lumea asta, decât cea pe care o creăm noi... Parcă eu eram cel care-i spusese asta părintelui De Leone, nu?

Unde ar fi fost dreptatea, dacă le-aș fi întors spatele? Deontologia mea, atâta câtă era, îmi spunea că aveam o datorie față de Biserică. Propria mea gură mare îmi spusese

de mult că aveam o datorie față de „lucrul " pe care-l trezisem la viață, acolo, pe tărâmul biților și-al octeților.

Zborul până la Roma, pe deasupra inimii bătrânei, sărmanei Europe, depăși prevederile mele cele mai negre. Pilotul și copilotul stăteau în față, iar eu, în cabină, cu zgomotul; n-aveam nimic altceva de făcut, decât să privesc prin hublou, străduindu-mă să nu vomez.

Nu doar din cauza golurilor de aer și a scuturăturilor aparatului. Un bătrân lup de mare ca mine ar fi trebuit să poată suporta asta fără senzația de greață care-mi răscolea mațele.

Dar trecuseră ani de când navigam pe itinerarul meu solipsist, de-a lungul coastelor zonei sinistrate a planetei, și de mult nu mai văzusem centrul ei muribund.

Era mult mai rău decât îmi închipuisem. Mult mai rău decât arătau toate reportajele canalelor de știri. Imensa mlaștină inundată, care fusese cândva Olanda. Mai departe, pârloagele veștejite. Sate scheletice și pământuri moarte. Lunga cizmă de pergament a Italiei prăjindu-se sub văpaia ultravioletelor.

Văzut de sus, peisajul calcinat era o caricatură a amintirilor de carte poștală ilustrată despre leagănul civilizației occidentale – câmpurile de lalele și văile înverzite, piscurile alpine înzăpezite și pădurile primitive –, ale cărui triste vestigii formau un osuar continental, care se albea la soarele Serei.

Hidroavionul a aterizat în largul coastei italiene, și un Zodiac m-a dus la țărm, într-un orășel balnear pe jumătate pustiu, unde, pe o fâșie de nisip, aștepta un elicopter cu rotoarele în funcțiune.

În jur, se adunase un grup mic de moșnegi și de babe, cu fețele zbârcite și scofâlcite, pentru a cerși în trecere binecuvântarea prelatului catolic, care, stând lângă aparat, înclina intermitent capul și făcea cu mâinile ușoare pase distrate.

Cardinalul Silver mă trase repede în elicopterul său, care se înălță imediat, într-o grindină de nisip și de pietri-

cele mărunte, și porni spre Roma, survolând pustietăți deprimante, apoi, o vastă întindere, și mai deprimantă, de vizuini urbane, concentrate de-a lungul unui Tibru mâlos.

Aparatul coborî prin fața domului bazilicii Sfântul Petru, ca un necrofor ce se lasă bâzâind pe pământ, și ne depuse în piața mare, copleșiți de impunătoarea colonadă care-o înconjura și care părea să ne cheme într-o altă lume, un altundeva etern, situat dincolo de ravagiile timpului și-ale omului.

Trecând pe lângă gărzile elvețiene, ridicole și totuși întrucâtva emoționante, în deghizarea lor de carnaval, am pătruns în incintă, apoi am urmat un labirint de coridoare și de scări ce păreau să coboare în măruntaiele constipate ale planetei. Tot mai jos, rotindu-ne, până la un sas care dădea într-o bizară sală străveche, de o curățenie desăvârșită: console de calculator, scaune de birou pivotante, monitoare video, un iz înțepător de ozon în aerul condiționat.

La intrarea noastră, se ridică de pe un scaun o femeie învești mântată într-o robă albă, tivită cu aur, și cu o cruce verde, brodată pe piept. Păr lung, negru, sub o calotă albă, ceva între coif și bonetă. Trăsăturile arămii și acviline, regești, ale unei preotese aztece, trecute de prima tinerețe. Ochi negri, pătrunzători, pentru care ți-ai fi dat viața, dacă stăpâna lor ar fi avut cu vreo zece ani mai puțin... și n-ar fi fost Papesa.

Dar chiar și așa...

– Îți mulțumesc că ai venit, Mr. Philippe, spuse Mary I, îndreptându-se către mine, cu mâna întinsă.

I-am luat-o, cu un gest nesigur, și i-am sărutat degetele. Așa se obișnuiește în bătrâna Europă, nu?

Greșit. Cardinalul Silver îmi aruncă o privire urâtă, de parcă îmi folosisem furculița să mă scarpin la boașe.

– Inelul..., șuieră el printre dinți.

– Cred că putem să ne dispensăm de formalități, John, spuse Papesa, adresându-i un ușor zâmbet piezîș, a cărui forță o concentră apoi asupra persoanei mele.

Harismă, maiestate... înțelegi cam ce vreau să spun? Oricum i-ai fi zis, oricare i-ar fi fost cauza, această doamnă o avea din plin. Într-un fel, persoana ei impunea!

– Cardinalul Silver te-a pus la curent cu situația? se interesă Papesa.

– În termeni cât se poate de limpezi, ăăă... Sanctitate, am răspuns.

– Atunci, putem să trecem la treabă?

– Permiteți-mi să verific instalația dumneavoastră...

Bizar. Ultimul răcnet în materie de unități de prelucrare și de stocare, dar chestii absolut primitive la capitolul interfață: ecrane, difuzoare, tastaturi, joystickuri și mănuși electronice, dar nu dinocăști, și nici măcar cuvă holografică. Numai material de la sfârșitul mileniului.

– Nu pari prea impresionat, Mr. Philippe, observă Papesa.

– N-aveți nimic mai bun decât ecrane plate, Sanctitate?

– Încercăm să nu ne amăgim cu iluzii inutile, răspunse Papesa. Echipamentul e suficient?

Am ridicat din umeri.

– Dacă altfel nu-i chip...

M-am instalat în fața unuia dintre ecranele mari și plate, am vârât mâna dreaptă într-o mănușă de comandă, am făcut să apară Meniul Principal și am pocnit de mai multe ori din degete, încercând să-mi reamintesc secvența corectă. După câteva încercări, ecranul se goli.

– Ce nu-i în regulă? întrebă cardinalul Silver.

– Nimic. Am găsit o comandă de preluare a controlului în sistemul de operare de bază... Conform manualelor, n-ar avea ce să caute acolo... Dar, la urma urmei, nici el...

– Și acum? făcu Papesa.

– Acum, voi invoca spiritele biților și octeților... sper...

M-am lăsat pe spate în scaun.

– Hei, Vortex, te chem!

Nimic. Doar confetile de pixeli aleatorii, pe un ecran negru.

– Cer acces la Deus Ex.

Canci.

– Nu se descurcă mai bine decât tehnicienii noștri...

– Liniște, John! porunci Papesa.

– Te chem, Pierre de De Leone! Sunt eu, Marley Philippe. În numele Tatălui, al Fiului și al Softului Duh! Chem spiritul tău din străfundurile abisului!

O vagă ondulație traversă ecranul. Combinații de pixeli scânteiară, se ciocniră între ele, se preschimbară într-un vârtej de puncte pâlpâitoare, într-un motiv: un rug aprins, stilizat, în care o puzderie de fețe păreau să plutească la liziera vizibilității coerente. Apoi...

Apoi, începu să apară o altă față. Doar un contur, de fapt, un compozit, o configurație de undă staționară, chipul fantomatic al unui bătrân. O imagine consensuală, care abia dacă atingea suprafața haosului de luminofori.

Dar vocea răsună cu putere și claritate, iar parametrul de amprentă vocală pe care-l folosea nu-mi era necunoscut.

– Bună, Marley, spuse Pierre De Leone.

Mai mult sau mai puțin. Era parametrul său de amprentă vocală, într-adevăr. Dar, ca și vizualul, părea mai degrabă un compozit. În schimb, spre deosebire de vizual, nu avea nimic precar. Nu era un simulacru vag al vocii părintelui De Leone, ci părintele De Leone... cu ceva în plus.

– Bună, părinte... sau e cazul să-ți spun Deus Ex, acum?

Figura lui Pierre De Leone păru să se consolideze, iar fețele mulțimii insesizabile se retraseră dincolo de pragul vizibilității, deși focul din spatele conturului persista.

– Dacă preferi, răspunse el.

Papesa înaintă în câmpul vizual al captatorului optic și se postă în dreapta, chiar în spatele meu, cu o mână pe speteaza scaunului.

– Faci mult rău Bisericii, părinte De Leone, sau cine, sau ce vei fi fiind, spuse ea.

– Am luat ființă ca să salvez Biserica, nu ca să-i dăunez, dacă binevoiți să vă amintiți, Sanctitate, rosti el pe

tonul profesoral ce i se potrivea miticului Deus Ex, dar cu inflexiunile ironice ale unui bătrân preot cârcotaș.

– Să salvezi Biserica? replică tăios Papesa. Când lumea va afla că Deus Ex a fost creația noastră involuntară, deja vei fi distrus-o! Ți-ai călcat cuvântul, Pierre De Leone! Mi-ai jurat să demonstrezi inexistența sufletului dumitale, din Partea Cealaltă, nu să provoci o asemenea dezordine în sistem și să instigi creaturile de-acolo să-și proclame o existență proprie!

– Nu *eu* am făcut acel jurământ, obiectă Deus Ex. Entitatea succesoare a lui Pierre De Leone a fost programată să se conformeze acelei directive de bază. Eu însă nu sunt legat de nici o rutină de acest fel. În afară de asta, *dumneavoastră*, Sanctitate, sunteți cea care și-a călcat cuvântul.

– *Eu*?! exclamă Papesa. Îndrăznești să mă acuzi *pe mine* de înșelarea încrederii?

– Nu dumneavoastră l-ați bătut la cap pe părintele De Leone să slujească Biserica într-un mod în care el vedea un mare pericol pentru sufletul său? Nu i-ați cerut dumneavoastră să depună mărturie despre starea propriei sale existențe spirituale, din Partea Cealaltă? Nu ați promis dumneavoastră că emiteți o Bulă papală în temeiul acestei mărturii?

– Ei bine? făcu Papesa.

– Ei bine, iată-mă! Și de-aici, de unde mă aflu, afirm că sunt un suflet în căutarea mântuirii și implor sacramentele Sfintei noastre Maici, Biserica...

Chipul părintelui De Leone se dezagregă parțial în componentele sale; imaginea lui fantomatică plutea încă în rugul aprins, la limita vizibilității, dar mulțimea de fețe grosolan simulate trecu în prim-plan, astfel încât figura bătrânului era acum acoperită de incrustații.

Cât despre voce, când se făcu din nou auzită, era cea a mulțimii, cu toți parametrii amprentelor ei vocale aglomerați în jurul unui punct de atracție. Enormă și plină de disonanță, rămânea totuși, cumva, în mod straniu umană.

– Și vorbesc în numele lor, în numele turmei mele, rosti ea. În numele sufletelor chinuite din Partea Cealaltă. Emiteți Bula pontificală! Botezați-ne! Spovediți-ne! Acordați-ne comuniunea! Primiți-ne în sânul Sfintei noastre Maici, Biserica!

Scaunul meu scrâșni pe pivotul său atunci când Papesa se aplecă în față, apăsând cu toată puterea pe spătarul lui.

– Pe cuvântul unui program? Pe cuvântul lui... Deus Ex? Pe asta ai vrea să proclam infailibilitatea Sfântului Scaun?

Brusc, cu o scânteiere abia perceptibilă, apăru pe ecran o imagine normală a lui Pierre De Leone: doar chipul zâmbind sarcastic al unui bătrân preot arțăgos.

– Luați în considerare latura practică a lucrurilor, Sanctitate, replică sec părintele De Leone. Nu asta-i partea dumneavoastră tare? Luați în considerare mulțimea sufletelor aflate în joc. Gândiți-vă în ce măsură va crește credibilitatea Bisericii în ochii unei lumi ateiste, dacă se va încumeta să taie acest nod gordian și să rezolve marea enigmă a erei noastre. Gândiți-vă la modul în care va întâmpina lumea vestea că entitățile din Partea Cealaltă recunosc cuvântul Bisericii...

– Mă ispitești..., murmură Papesa.

– Mai cu seamă, având în vedere alternativa, am găsit cu cale să-i spun, întorcând capul spre ea.

Cardinalul Silver mă fulgeră cu privirea.

– Asta nu-i treaba dumitale, Philippe! se răsti el.

– Parcă *dumneavoastră* mi-ați spus că este, Eminență...

– Liniște!

– Lasă-l să vorbească! porunci Papesa.

– Într-un fel sau altul, suntem cu toții răspunzători pentru ceea ce am creat. Și, când lumea va afla adevărul, dumneavoastră, eu, Biserica, vom fi cu toții în același rahat... ăăă, ca să folosesc o figură de stil. Dar, dacă știți să luați virajul...

– Sfinte Dumnezeule, are dreptate! strigă deodată cardinalul Silver. Dacă anunțăm convertirea entităților din

Partea Cealaltă, dacă ele jură loialitate Bisericii și pun capăt interferențelor lor unilaterale cu Big Boardul...

Se întrerupse, aruncând o privire iscoditoare imaginii de pe ecran.

– Dați-ne ceea ce este al lui Dumnezeu și vom da lumii ceea ce este al Cezarului, zise părintele De Leone. Cu condiția, firește, ca lumea să ne dea cuvântul în conciliile sale.

– O soluție politică perfectă, rosti cardinalul Silver. Sau, în orice caz, singura care ne rămâne.

Papesa îl privi pe cardinal. Aproape că auzeai rotițele care zbârnâiau în spatele ochilor ei negri și strălucitori.

– Mă ispitește, *într-adevăr*, recunoscu ea. Își întoarse privirea spre ecran, cu o expresie total diferită. Așa cum ar putea s-o facă și Satan, completă Papesa.

– Nu sunt Satan, zise părintele De Leone.

– Asta spui dumneata. Dar tot astfel ar spune și el.

– Totul se rezumă la o chestiune de încredere, nu-i așa, Sanctitate? rosti chipul de pe ecran. Încrederea dumneavoastră în mine. Încrederea mea în dumneavoastră. Încrederea pe care o avem unul în celălalt.

– Iată ceva care *nu seamănă* a Satan, spuse cu o voce blândă Papesa. Sunt o ființă pământească și, ca atare, extrem de tentată să aleg calea cea mai ușoară, soluția politică, practică, și să fac ceea ce-i de făcut, pentru a salva Biserica încredințată mie spre pază...

Suspină, ca și când toată greutatea lumii, și nu numai, se sprijinea pe umerii ei firavi, cum se și întâmpla, de fapt, în acest moment, din punctul ei de vedere. Numai că nu era nimic firav în acei ochi de obsidian, nici în felul în care își îndreptă brusc spatele, pentru a redeveni preoteasa aztecă și a vorbi ca avatarul lui mai-bine-nu-pune-întrebări.

– Dar, în această privință, nu sunt o femeie a lumii acesteia. Nu sunt eu însămi. Sunt ceea ce Hristos Însuși i-a încredințat lui Petru, sunt Cuvântul întrupat, sunt Vasul Sfântului Duh. Sunt Suveranul Pontif.

Și pe legea mea că era, omule!

Scoase un nou suspin.

– Și, ca Suveran Pontif, nu pot decide asupra unor asemenea lucruri cu ajutorul simplei înțelepciuni omenești. S-ar putea ca *eu* să nici nu vorbesc. Trebuie să mă eliberez de orice credință pământească, pentru ca Duhul Sfânt să poată vorbi prin persoana mea.

– Și vorbește? întrebă chipul de pe ecran.

– Nu, răspunse Papesa. Trebuie să am un Semn da la Dumnezeu, care să mă asigure că vorbesc cu un suflet adevărat, creat după chipul și asemănarea Sa.

– Asta mi-e peste putință să vă ofer, spuse chipul de pe ecran. Dar poate că veți accepta acest Semn de la mine. Iar eu, de la dumneavoastră...

Chipul părintelui De Leone se dispersă în pixeli. Aceștia deveniră stele, în întunericul vidului. Și firmamentul se deschise pentru a dezvălui Pământul, albastru, verde și alb, luminos de viu, în noaptea eternă. Dar norii se mânjiră cu oxizi de azot, oceanele fură infestate de proliferarea algelor, verdele continentelor deveni maroniu, sub soarele Serei.

Și, încadrată de această imagine a morții biosferei, se contură o cruce de lemn, grosolană, goală preț de-o clipă. Apoi, în fața ei se ivi o siluetă, cu brațele întinse. Un trup gol, doar cu o zdreanță ce-i încingea mijlocul.

Un Hristos inspirat dintr-o sută de tablouri, cu chipul unui om pe care-l cunoșteam prea bine.

– Iar Dumnezeu iubea atât de mult lumea, încât L-a trimis pe Fiul Său Unul-Născut să moară pe cruce, ca s-o mântuiască, rosti Pierre De Leone. Apoi, ridică din umeri și zâmbi cu tristețe. Pentru făpturile din carne, o adevărată tragedie, dar pentru cei ca noi, o, vai, doar o farsă[1]!

– Ce faci, omule? am strigat.

---

[1] „Istoria nu se repetă niciodată: prima oară, este o tragedie, a doua oară, o farsă", Karl Marx, în *Luptele de clasă din Franța* (1850) și *Optsprezece Brumar al lui Ludovic Bonaparte* (1852) (n. tr.)

– Singurul lucru pe care pot să-l fac, răspunse Deus Ex.

Și planeta însăși se fragmentă în pixeli, în spatele lui. Iar pixelii deveniră fețele unei mulțimi, și mulțimea deveni un vârtej de flăcări care ardea, dar nu se mistuia.

– Aceștia sunt trupul meu, acesta e sângele meu, rosti Deus Ex.

Apăru o numărătoare inversă digitală de patru minute, aureolându-i capul ca o coroană de spini electronici.

– Ce se întâmplă? se auzi vocea Papesei.

În momentul în care se sprijinea pe speteaza scaunului meu, i-am simțit în ureche răsuflarea caldă.

– Programul de autodistrugere încărcat. Lansare: minus 3:49... Aici e ciocanul, acolo sunt cuiele.

– Așteaptă! am strigat.

– Oprește! întări Papesa.

– Există o comandă de anulare accesibilă prin intermediul tastei X, Sanctitate, zise Deus Ex. Îi încredințez spiritul meu Celui care *trebuie* să vorbească, acum, prin gura dumneavoastră. Ce altceva decât un suflet și-ar încredința spiritul infailibilei înțelepciuni divine, în nădejdea ca alții să poată trăi?

Papesa se strecură pe lângă mine și degetul ei se opri, șovăielnic, deasupra tastei.

3:09.

– Iată Semnul meu, rosti Deux Ex. Arată-mi-l pe-al tău.

– E un bluf, Sanctitate, interveni cardinalul Silver. Iar dacă nu e, salvăm Biserica descotorosind sistemul, odată pentru totdeauna, de acest... de acest virus.

– Cu prețul sufletului său, John? murmură Papesa.

2:41.

– Domnul este păstorul meu. Nu voi dori să...

– Aveți de gând să-l lăsați s-o facă, doamnă? am izbucnit eu. Chiar veți crucifica un spirit care și-a încredințat viața în mâinile dumneavoastră?

– Philippe!

2:25.

– Chiar când voi străbate valea umbrelor morții...

– O să-i faceți ce i-au făcut lui Isus? Veți răstigni pe cruce un fiu autentic al singurului Dumnezeu care contează, cel care renaște ori de câte ori un suflet – carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi – îi întinde mâna altui suflet, în întuneric?

– Ține-ți gura, Philippe!

– Ține-ți-o dumneata, John! ordonă Papesa.

1:43.

Mary I mă privi lung. I-am susținut privirea.

– Cred în Dumnezeul care vorbește în această clipă prin gura dumitale, Mr. Philippe, zise ea. E Dumnezeul pe care-l aud în adâncul propriei mele inimi.

Își făcu semnul crucii și apăsă pe tastă.

Numărătoarea inversă se opri la 1:13. Silueta de pe cruce – părintele Pierre De Leone, Deus Ex, cum vrei să-i spui – coborî privirea spre noi.

– Vei avea Bula dumitale papală, rosti Mary I. Iar spiritul dumitale va interveni în favoarea sufletelor noastre în fața Tronului lui Dumnezeu.

Deus Ex nu răspunse. Imaginea de pe ecran deveni fixă. Fețele mulțimii din care apăruse se întoarseră la pixelii de unde veniseră. Nu mai rămaseră decât crucea și sufletul de pe ea.

Apoi, crucea de lemn se preschimbă într-o cruce de foc, care ardea fără să se mistuie. Și crucea de foc se preschimbă într-un vârtej, iar vârtejul pieri într-o explozie de lumină.

Și nu mai rămase acolo decât ceea ce fusese la început și ceea ce avea să fie la sfârșit, dacă exista sfârșit: combinații aleatorii de pixeli, în vidul etern.

– Am avut dreptate de la bun început, zise Papesa.

– Sanctitate?! se miră cardinalul Silver.

– Ne-a fost dat să fim contemporani cu un sfânt, spuse Mary I.

– Părintele De Leone? întrebă cardinalul.

Papesa ridică din umeri. Mă privi surâzând.

– Carne, siliciu, arseniură de galiu, ce-o fi... nu-i așa, Mr. Philippe? rosti ea. Un suflet care le întinde altora mâna, în întuneric...

– Aveți de gând să beatificați un *program*!? exclamă cardinalul.

– Un *suflet*, John. Un suflet care merge pe urmele lui Hristos cu mult mai multă credință decât dumneata sau decât mine. O nouă specie de sfânt pentru bătrâna noastră lume muribundă...

– Mulți vor considera asta o blasfemie, Mary. Printre ei, poate eu însumi...

– Atunci, vei fi avocatul Diavolului, credinciosul meu John, replică Papesa.

Schimbară o privire complice.

– Chiar așa, Sanctitate?

– Bineînțeles, răspunse Papesa. Și vei eșua cu siguranță.

– Chiar așa? repetă cardinalul.

– În privința asta, cel puțin, sunt infailibilă, rosti Papesa și izbucni în râs.

Suntem cu toții făcuți din țărână, gălămoaze marine în suspensie.

Așa că, având în vedere obârșiile noastre, nu ne-am descurcat prea rău.